

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ချစ်ခြင်းဖွဲ့ ဝကြံဝဠာ

BURMESE
CLASSIC

ဒို့တဝန်အမေ့ချ်ခမ်း
 ပြည်တော်ကို ပဋိကုဏ္ဍေ
 တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ပဋိကုဏ္ဍေ
 အာချစ်အခြားအာသော တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး
 ပြည်သူ့အာသော

ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိပ်နီ၊ အဆိုပြုငြိမ်းနီများအား ဆန့်ကျင်ကြ
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား
 ဆန့်ကျင်ကြ
 နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ
 ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား တိုရ်လှူအာခြံ သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ

နိုင်ငံရေးညီဆွတ် (၆) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရှာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
 အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုနိုင်ငံဟူ၍
 စည်ကမ်းပြည့်ဝသော မိမိကစေခန့်ရပ် ရှင်သန်နိုင်ငံဟူ၍ တည်ဆောက်ရေး
 ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီ ဗြိတိန်တိုက်အသော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး

ဗမာ့အရေးညီဆွတ် (၆) ရပ်

နိဂါဇ်အားကိုး နိဂါဇ် ဗြိတိန်တိုက်အောင်အောင်ရွက်၍ ခေတ်မီတော်ဖွဲ့နိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားဗမာ
 ရေးကဏ္ဍများကိုသည့် တက်နံ့ ဗြိတိန်တိုက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
 ရေးကဏ္ဍကဏ္ဍများ ဝိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အတော်ပညာနှင့်အရင်းအမြစ်များစိတ်စေ၍ ဗမာ့အရေး ဗြိတိန်တိုက်အောင် တည်
 ဆောက်ရေး

နိုင်ငံတော်၏ဗမာ့ရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူ
 တို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

ထူးချွန်ဆွတ် (၇) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်တရား ပြန်ပေးရေး
 အမျိုးသား စာတိပုဏ် ပြန်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ
 ပထမဦးစွာများစွာ ဝိနည်းစီမံအောင်ကျက်ရေး
 စစ်နိမ့်သားမျိုးစစ်စစ်ဓာတ်ပြန်သည့် ပြည်တော်စစ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာစည် ပြန်ပေးရေး

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ချစ်ခြင်းဖွဲ့စုကြဝဠာ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၃၀၀၂၁
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၄၀၀၂၁

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်တင်တင်အုန်း (စိန်သရဖူစာပေ)
အမှတ် (၆၆)၊ ၆-လမ်း၊ လမ်းမတော်။

အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးကျင်ရင် (၀၅၄၁၇)၊ ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်
၂၂၅ အခန်း-၂ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေခြင်း

၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊ ပထမအကြိမ်
အုပ်ရေ - ၅၀၀၊ တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်။

ဣဉာဏ

ကြယ်စင်များ

ချစ်ခြင်းစွဲကြံစဉ် / ကြယ်စင်များ - ရန်ကုန်

စိန်သရဖူစာပေ၊ ၂၀၁၂။

၂၀၀ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ

(၁) ချစ်ခြင်းစွဲကြံစဉ်

BURMESE
CLASSIC

စစ်ကိုင်းပြို့ မြဝတီရပ်ကွက်ဆိုတာ ရောဝတီပြစ်ကမ်းနား
ကရပ်ကွက်။ ကျောင်းပိတ်ရက် ညနေပိုင်းဆို သောင်ပြင်မှာ
ဘောလုံးကန်ကြတာထုံးစံ။

ထုံးစံဆိုပေမယ့် အဲဒီဘောလုံးကန်သူတွေဟာ - ကလေး
တွေများပါသည်။ ယခုတော့ ... ထိုဘုရားရတနာကြားမှာ စာသူ
ငယ်နား ငွင်းတန်းသို့ အဲလေ စာသူငယ်ကြား ဟင်္သာနားတာ
လို့ပဲခေါ်ရလေမလား။

ကလေးတွေထဲမှာ ကလေးတွေနှင့်အပြိုင်ကန်နေသူဟာ -
'နွေဦးလေပြည်' လို့အမည်ရသည့် အသက်နှစ်ဆယ်
အရွယ် မိန်းမချောလေးဖြစ်နေသည်က ဆိုးပါသည်။

ဆာမူရိုင်း ဆံပင်လိုလို မြင်းပြီးလိုလို ဆံပင်နုနုလေးများ
က ရွှေခိုရောင်သန်းနေပြီး - အင်တာနက်ရောင်နယ် ကိုယ်လုံးလေး
ကတော့ ခြေပေ လောက်မအရပ်နှင့်အညီ ပြည့်ပြည့်လေး။

သို့သော် ကုလားမတွေလို ဂျီတွေ ဘီတွေ အဖတ်တုန်

မနေဘဲ လှရုံပရုံလေးမို့ သူမဝတ်ထားသည့် ရုပ်ပွပ္ပ ချွေးကျ
စတိုင်ဘောင်းဘီပွပ္ပတို့အောက်မှာ အခိုက်အတန့် နှစ်မြှုပ်ပုန်းလျှိုး
နေရသည်။

ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျီးနင်းခိုက်ဆိုသလို နွေဦးလေပြည်
အားထည့်ကန်လိုက်သည့် ဘောလုံးက ခပ်လှမ်းလှမ်းမြစ်ဆိပ်မှာ
သာကူကျီထိုင်ရောင်းနေသည့် ဒေါ်ပုကြီး၏သာကူအိုးကိုသွား
မှန်ပြီး သာကူအိုးကိုမှောက်သွားစေလေတော့ရာ ...

“ပြေး _ ပြေး _ ဒေါ်ပုကြီး သာကူအိုးမှောက်သွားပြီ”

ကလေးများနှင့်အပြိုင် နွေဦးလေပြည်လည်း ဖိနပ်ပင်
မကောက်နိုင်ဘဲ ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တသားတည်းပြေးခဲ့ကြသော
အခါ ...

နောက်က ဈေးဆိုင်အုပ်စုမှ အသံဝလံများ ငရဲပွတ်သလို
ဆူညံကျန်ခဲ့လေတော့သည်။

နွေဦးလေပြည်တို့အိမ်က မြဝတီရပ်ကွက်ထဲမှာ ... ။

အဖေပဆုံးပါးခင်က အလွန်ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသည့်
တစ်ထပ်တိုက်လေးဟာ ယခုတော့ ... မေမေ၊ အစ်မကြီး
မိုးလေပြည်၊ အစ်မလတ် ဆောင်းလေပြည်နှင့် နွေဦးရယ်သာ
ရှိတော့သည်။

မိသားစု ၄ ယောက်ပေါ့။ နွေဦးမှလွဲပြီး _ မေမေနှင့်အစ်မ
နှစ်ယောက်က စက်ချုပ်ပါသည်။ ဒီဇိုင်နာလိုတောင်ခေါ်လိုရ
အောင် မေမေတို့သားအမိတွေက ပုံကောင်းအောင်ချုပ်တတ်လေ

ရာ စီးပွားရေးကတော့ ကောင်းပါသည်။

‘အဲ ... မကောင်းတာ လူမှုရေးပါပဲ။’

အပြင်လူအားလုံးနှင့် အဆင်ပြေသည့် မေမေဟာ နွေဦးကို
ကျ ကြည့်မရဘူးလားမသိ။ သူ့သမီး နှစ်ယောက်အပေါ်ဆို အမြဲ
ကြည့်ဖြူချိုသာနေသည့် အမေဟာ နွေဦးကိုကျအမြဲဆူပူဖို့ကြည့်
နေ၏။

နွေဦးကလည်း နွေဦးပါပဲလေ။ မေမေပြောသလိုပါပဲ။

“နင်ဟာလေ ဘာပုကိုတာဝန်မသိတတ်ဘူး။ အိမ်မှာလူပို
ကြီးပဲ ကျောင်းပြီးလိုဘွဲ့တစ်ခုရနေပြီ။ ခုထိ ကလေးစိတ်မကုန်
သေးဘူး။ ကလေးတွေနဲ့ရောပြီးဆော့တုန်း လှောင်တုန်း”

“နှင့် အစ်မတွေထို ဘယ်လောက်မိန်းမပီသ သလဲ ကြည့်
စမ်း။ ခိုင်းကောင်းကျောက်ဖိနဲ့၊ မအေကထိုင်ဆိုထိုင်၊ ထဆိုထ၊
မအေက သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်၊ မအေနဲ့အတူ ခိုးတူပေါင်ဖက်
စီးပွားရှာနေပြီး အိမ်မှုကိစ္စလည်း ဘာပုလှည့်ကြည့်စရာမလိုဘူး၊
နှင့်မှာသာ အငယ်ဆုံးဆိုပြီး အရာရာအလိုလိုက်ထားမိလို့ ခုမှ
ဆရာမနိုင် နှစ်ဆောင်ပြိုင်ဖြစ်နေရတယ်”

“တစ်နေ့တစ်နေ့ ကလေးတွေတရုန်းရုန်းနဲ့ ငှက်ပစ်၊
‘ဘောလုံးကန်၊ စက်အီးနင်း၊ ပြဿနာဖြစ်လာလိုက်ရင်လည်း
နင်ပဲ၊ နင့်ပြဿနာတွေရှင်းနေရတာနဲ့ ငါလည်းအလုပ်ကောင်း
ကောင်းမလုပ်ရဘူး”

မေမေစကားတွေကိုကြားယောင်ရင်း နွေဦး ခပ်ကုတ်ကုတ်

လေးအိပ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်တော့။ အစ်မကြီးမိုးနှင့် အစ်မလတ်ဆောင်းကို စက်ချုပ်နေတာမြင်ရပါသည်။ နွေဦး ... မျက်နှာမကောင်းလာတော့ အစ်မတွေကလည်း ခိုပိမိသည်။ ဒီကောင်မလေး ပြဿနာတက်လာပြီ။ နွေဦး ကုပ်ချောင်းချောင်းရုပ်နှင့် မေမေ့ကို ကျိုးကန်းတောင်းမှောက်ရှာနေလျှင် အစ်မနှစ်ယောက် သူမအနားသို့ကပ်လာသည်။

“နွေဦး - ဘာဖြစ်လာလဲ၊ မေမေ မီးဖိုထဲမှာ ဟင်းချက်နေတယ်”

“ဟို ... ဟိုလေ ... နွေဦးတို့ ဖြစ်ဆိပ်မှာ ဘောလုံးကန်ကြတာ ဒေါ်ပုကြီး သာကူအိုးမှောက်သွားလို့ ... ”

“ဟယ် ... နင်ကလည်း ညောင်ဦးကမ်းပါးပြိုတာနဲ့ စမ္မာနဂိုကန္တာမပေါင်ကျိုး၊ နင့်တို့ဘောလုံးကန်တာနဲ့ ဖြစ်ဆိပ်ကချေးဆိုင်တန်းက အဝေးကြီးမဟုတ်လား”

“အဟဲ ... မမလတ်ကလည်း သိတယ်မဟုတ်လား။ ဘက်ခမ်းလေ ... ဘက်ခမ်း ... နွေဦးခြေပြင်းတာလည်း သိသားနဲ့ အဲ ... အဲ”

သူမ ခပ်ကြွေးကြွေးလေး ပြောနေတုန်း အိမ်ရှေ့မှ ဒေါ်ပုကြီး၏ ခုနစ်သံချိုကြီးကိုကြားလိုက်ရလျှင် နွေဦးမျက်လုံးပြူးသွားပြီး ပြေးဖို့နေရာရှာလေ၏။

“ဟေ့ နွေဦး ... မိနွေဦး ... ငါ့သာကူအိုးမှောက်ကျသွားတာကို သိရက်နဲ့လှည့်တောင်မကြည့်တဲ့ကောင်မ၊ ပုံစံကိုက

အထီးလိုလို အမလိုလို ကလေးလိုလိုနဲ့၊ ပုလဲရေ ... ဟေ့ပုလဲ နင့်သမီး နင်မေးကြည့်ဦး။ ဘာလုပ်လာသလဲလို့ လူသတ်လာလား၊ ဓားပြတိုက်လာသလားလို့ မေး မေးကြည့်စမ်း”

ရပ်ကွက်ထဲ ဆူညံ ဆူညံ အော်ကျယ် အော်ကျယ်လုပ်လာပြီး ဒေါ်ပုကြီးအိမ်ထဲသို့ဝင်လာသလို မေမေကလည်းမီးဖိုထဲမှ အလန့်တကြားထွက်လာသဖြင့် နွေဦးဘယ်မှမပြေးသာတော့ပေ။

“အံ့ပါရဲ့တော် ... ကိုယ့်ရုပ်ကလေးမှအားမနာ၊ ဘယ်သူထင်မှာလဲ၊ ဒီလောက်ချောချောကောင်မလေးက ဒီလောက် ဝရုတ်သုတ်ခိုင်ရသလား။ ပုလဲ နင့်သမီးနင်ဆုံးမရမလား။ ငါဆုံးမရမလား”

“တော် ... တော်ပါတော့ မမပုရယ်၊ ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒီဟာမလေးကို မျောက်နဲ့စပ်ကျထားသလားအောက်မေ့ရတယ်၊ လွန်လည်းလွန်၊ ကဲလည်းကဲ၊ ကျွန်မလည်းမနိုင်တော့ပါဘူး။ အကြီးတွေက လိမ္မာသလောက် သူက ဆိုးတယ်၊ ကဲကဲ မပုသာကူဖိုး ဘယ်လောက်လျှော်ပေးရမလဲ ပြောပါအားမနာပါနဲ့”

ဒေါ်ပုကြီး - နွေဦးတို့ညီအစ်မ ၃ ယောက်ဘက်သို့စောင်းစောင်းမည်းမည်းကြည့်လိုက်သေး၏။ ညီအစ်မ ၃ယောက်လုံး အချောလေးတွေချည်းပါပဲ။ အစ်မနှစ်ယောက်က ဆံပင်ရှည်လေးတွေနှင့်မိန်းကလေးပီပီသသချောပေမယ့်နွေဦးကတော့ယောက်ျားလေးပုံစံ။

ဖြူစင်ဝင်းနစ်သည့်အသားကနေပူစပ်ခါးထဲလျှောက်ဆော့လွန်းလို့ ကြေးနီရောင်သန်းချင်ချင်။ မျက်နှာလေးကတော့ ရက်ရက်စက်စက်လှပါပေရဲ့။ မျက်တောင်ကော့ကော့ခက်ခက်လေးတွေနှင့် မျက်လုံးလေးတွေကပင် စာဖွဲ့လို့မမိ။

အစက်အပြောက်ကင်းစင်သည့် မျက်နှာလေးက ရွှေစင်အသားနယ် ဝင်းဝင်းနုနု။ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းလေးတွေကလည်း လှမှလှ။ သို့သော်မျောက်ရှုံးအောင်ကဲပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်းရိုင်းရိုင်းဂျစ်တူးမလေးပို့ ဒေါ်ပု အော့ကြောလန်ပါသည်။

“ပြောပါဒေါ်ပုရဲ့ ... ညီမလေးကြောင့်မှောက်တာ ကျွန်ုပ်တို့ အလျော်ပေးရမှာပေါ့”

“အေးပါအေ ... ကျုပ်လည်းအလျော်မတောင်းချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်ကျုပ်မှာ တစ်နေ့လုပ်မှတစ်နေ့စားရတာဆိုတော့ အင်း၍ထောင်လှောက်တော့ပေးပါအေ။ ကျုပ်လျှော့ယူတာပါ။ သင်္ကြာသာကူမဟုတ်လား ... ဧရာဝတီတစ်သောင်းဖိုးလောက်ထိရတာ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဟုတ်ပါပြီ ... ကဲ ... ရော့ ... ရော့”
မမကြီးမိုးက သူပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ငွေငါးထောင်ကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပင်ပေးလိုက်တော့ ... ဒေါ်ပုကြီးကျေကျေနပ်နပ်နှင့် ဆင်းသွား၏။

အဲ ... မကျေနပ်၊ မကြည်ဖြူတာမေမေပါပဲ။ မေမေက နွေးဦး၏နားရွက်တစ်ဖက်ကို လိမ်ဆွဲရင်း သူ့အနားသို့ ဆွဲခေါ်

လေလျှင် ...

“အား ... အား ... နာလိုက်တာ မေမေကလည်း သေပါပြီ၊ မေမေအလျော်ပေးရတာမဟုတ်ဘဲ၊ မမကြီးလျော်ပေးရတာများ ...”

“လျော်ရတာထက် ပြဿနာအမျိုးမျိုးတက်နေတဲ့ နင့်ကို ငါစိတ်ပျက်တာ စိတ်ပျက်တာသိလား။ တော်ပြီ၊ တော်ပြီ၊ နင့်ကို ငါမနိုင်တော့ဘူး။ နင့်ကို ငါ့သူငယ်ချင်း ရွှေရည်ဆီပို့ရမယ်”

“ဟာမေမေကလည်း မေမေသူငယ်ချင်းကဖြင့် ရန်ကုန်မှာ”

“ဘာဖြစ်လဲ ... သူများအိမ်မှာမှ ညည်းထောင့်ကျိုးမှာ၊ ရွှေရည်ကသိပ်မိန့်မဝသတာ၊ သားသမီးဆုံးမတဲ့နေရာမှာလည်း ခံပဲ”

“မေမေထက်ပဲခံရဦးမလား”

ရန်ကုန်မသွားချင်သဖြင့် နွေဦးထိတ်လန့်နေသလို ညီမလေးကိုသိပ်ချစ်ကြသည့် အစ်မနစ်ယောက်ကလည်း ကန့်ကွက်ကြပါသည်။

“မေမေ ... ဒါတော့မဟုတ်ဘူးထင်တယ်၊ ကိုယ့်သမီးမလိမ်မိုးမလိမ်မာလေးကို သူများအိမ်ပို့ရမယ်လို့”

“ဟဲ့ ... နင်တို့ညီမ မလိမ္မာလို့ကိုပို့ရမှာ၊ လိမ္မာနေရင် ပို့စရာလိုမလား။ ငါတို့ရဲ့အပ်ချုပ်ဆိုင်မှာဝင်ချုပ်ရုံပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးနော် ... မေမေသူငယ်ချင်းမှာသားတွေနဲ့ဆို

ယောက်ျားလေးတွေရှိတဲ့အိမ်မှာ နွေဦးဘယ်လိုအသက်ရှူရမှာလဲ"

"ရှူချင်သလို ရှူပေ ... ရွှေရည်ကသားတွေမွေးထား ပေမယ့် သူ့သားတွေက မအေလက်ညှိုးညွှန်ရာရေပြစ်တယ်"

"မေမေ့ဥစ္စာ ... အလောင်းစည်သူမင်းကြီးနဲ့ရောနေပြီ ခပ်"

"ဒေါက် ... ခုထိကိုအပိုးမကျိုးဘူး၊ နားကန်မနာဘူး၊ နင့်ကိုပိုကိုပိုရမယ်၊ ယောက်ျားလေးတွေရှိပေမယ့် မပူနဲ့ အားလုံး ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိတွေ၊ သူ့အလုပ်နဲ့သူ အပိုးကိုကျိုးလို့" ပေမေအညွန့်လွန်းနေလျှင် နွေဦး ကိုယ့်ခေါင်းကိုယ် ပွတ်ရင်းမကျေပနပ်လေးပြောမိပြန်သည်။

"ယောက်ျားတွေဖြစ်ပြီး ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိဆိုတော့ အခြောက်ကြီးတွေပေါ့"

"နင်မရှည်ပါနဲ့ ... ငါစီမံတာနာခံရမယ်၊ နင့်ကိုငါစောင့် ကြည့်နေတာကြာပြီ၊ ပြင်နိုး - ပြင်နိုးနဲ့ မအော့စကားနားမထောင် ချင်တဲ့မိန်းမ ရွှေရည်နဲ့တွေ့မှပြားသွားမယ်"

သူငယ်ချင်းကိုတော့ တော်တော်အားကိုးပုံရသည် မေမေ ပါပေ။ မေမေပြောလွန်းလို့ ရွှေရည်ဆိုတာပုံပြင်တစ်ပုဒ်လို သူမတို့ နားထဲစွဲနေရပါပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက် ငယ်ငယ်ကဘယ်လိုချစ်ခဲ့ ကြပုံတွေ။ ယခုလည်း ပုန်းအဆက်အသွယ်၊ လူအဆက်အသွယ် မပြတ်ကြပေ။

မမမိုးနှင့်မမဆောင်းကလည်း သူတို့၏ရှုမငြီးသည့် တစ်ဦး

တည်းသော ညီမလေးကို ရန်ကုန်သို့ မပို့ဖြစ်ရေးအတွက် အစွမ်း ကုန်ထင်ရောက်ကာကွယ်ကြပါသည်။

"မေမေဆုံးဖြတ်တာမှားနေတယ်၊ ဘယ်နှယ့် ကိုယ့်သမီး ပျိုလေးကို သူများအိမ်ပို့ရမယ်လို့ပဲ၊ ပြီးတော့ ... အဲဒီအိမ်မှာ ယောက်ျားတွေကလည်း ရှိသေး ... "

"ညည်းမရှည်ပါနဲ့ ... ကဲ ဒါဆို ကိုယ့်ညီမကိုယ်နိုင် အောင်ထိန်းကြမလား"

ဒါကျတော့လည်း မိုးနှင့်ဆောင်းတို့ငြိမ်သွားရသည်။ ကိုယ် မွေးထားတာ မိန်းကလေးပေမယ့် ရွာရိုးကိုးပေါက်လျှောက်ပြီး ယောက်ျားလေးတွေလိုနေတာလည်းအမှန်၊ အပေါင်းအသင်းတွေ ကလည်း ကလေးတွေ။

မိုးနှင့်ဆောင်း သက်ပြင်းချရင်း ... နည်းလမ်းရှာဖွေရ သည်။ ညီမအငယ်ဆုံးလေးပို့ ခွဲလည်းမခွဲနိုင်ပါ။

"မေမေကလည်း ... ညီမလေးဆိုးတာက ကလေးဆိုး လေးပါ၊ ခုအရွယ်ထိအလှလည်းမပြင်ဘူး၊ ရည်းစားလည်းမထား ဘူး၊ ထမင်းဟင်းလည်းချက်မယ်ဆို ချက်တတ်သားပဲ၊ သူက တောင် သမီးတို့ထက်ပိုပြီး လက်စောင်းထက်သေး"

"တော် ... တန် ... တိတ် ... ငါ ဘာဆင်ခြေမှ မကြားချင်ဘူး၊ အခု နင်တို့ညီမကို ငါသေလမ်းပို့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါမဆုံးမနိုင်တော့လို့ ဆုံးမနိုင်တဲ့သူဆီပို့တာ၊ ဟိုမှာဆို သူစိမ်း တွေကြားမှာ သူဒီလိုလျှောက်လိမ့်နော်၊ ဆိုးနေလို့မရဘူး၊ အဲဒါ

ကိုက ဟုတ်နေပြီ၊ နောက်ပြီး ... အလုပ်တစ်ခုဝင်လုပ်လို့လည်း
ရတယ်၊ ရွှေရည်တို့ကုမ္ပဏီမှာအလုပ်လုပ်ပေါ့၊ ဘယ်လောက်
ကောင်းလိုက်သလဲ၊ ဒါမှ နင်တို့ညီမ အပိုးကျိုးကျိုး လိမ်လိမ်
မာမာလေးဖြစ်သွားမှာ"

ညီအစ်မ ၃ ယောက်လုံး မျက်နှာငယ်လေးတွေနှင့် မေမေ
ဒေါ်ပုလဲကိုပဲကြည့်နေကြသည်။ ပုံကြည့်ရတာ တကယ်လုပ်တော့
မည်ထင်သည်။ မေမေ ရက်စက်လိုက်တာ။ ဖိုးက ...

"မေမေ ... တကယ်လုပ်တော့မှာလားဟင်"

"လုပ်မှာ ... လုပ်မှာ ... ငါ သင်းကိုမျက်စိထဲကြည့်
မရတာကြာပြီ၊ ဒီနေ့စနေနေ့ မနက်ဖြန် ... တနင်္ဂနွေ ညကား
နဲ့ ရန်ကုန်ဆင်းမယ်၊ ပြောနေကြပါတယ်အေး၊ တော်ကြာ ညည်း
တို့ အိပ်ညောင်အိပ်ညောင်လုပ်တာနဲ့ ငါစိတ်တွေ ထွေပြားကုန်လိမ့်
မယ်၊ အခုပဲ လက်မှတ်သွားဝယ်ပြီ"

"မေမေ ..."

ညီအစ်မ ၃ ယောက်သား၊ သံပြိုင်အော်ဟစ်ပြီး ...
ဒေါ်ပုလဲကိုလိုက်ဆွဲကြပေမယ့် မေမေက သူတို့ကို တွန်းခွဲပြီး
လက်မှတ်ဝယ်ဖို့ဆင်းသွားခဲ့လေသည်။

ဒေါ်ရွှေရည်ဝင်းပြ ...

အသက်လေးဆယ်ကျော်ငါးဆယ်နီးပါးပေမယ့် ယခုထိ
ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့်ချောတုန်း၊ လှတုန်း။ မအိုသေးတဲ့သူ အပျိုလေး၊
နဲ့တူဆိုသလို။ သားချောချောတွေက မအေကိုအရိပ်တကြည့်
ကြည့်နှင့်ချစ်ခင်ယုယနေတာထက် ပအေကြီးဦးလှိုင်ဝင်းဇော်က
ပိုသည်းသည်။

ဒေါ်ရွှေရည်ဟာ သည်အိမ်မှာဘုရင်မပါ။

သို့သော် ... ဒေါ်ရွှေရည်ကလည်း ပိသားစု၏မေတ္တာကို
အလွဲသုံးစားလုပ်တတ်သူမဟုတ်။ သားကိုသခင် လင်ကိုဘုရား
ဆိုသည့်အမျိုးအစားထဲကပါ။

သည်တော့ ... အာလိုသေးလဲကွယ် ... ဆိုသလို
ဒေါ်ရွှေရည်တို့အိမ်က သီရိဂေဟာ။ တကယ့်ပဲပြ သီရိဂေဟာ
လေးပါ။

ယခုလည်း နနက်ပိုင်၊လက်ပက်ရည်ပိုင်၊မှာ ဒေါ်ရွှေရည်က

သားတွေနှင့် ခင်ပွန်းသည်ကို တယုတယပြင်ဆင်ကျွေးမွေးနေသည်။ အိမ်မှာ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်သာထားပြီး အလုပ်တွေကို ကိုယ်တိုင်လုပ်ကိုင်နေလို့လည်း ဒေါ်ရွှေရည်တစ်ယောက် ယခုလို အဆီကျအသားကျစ်ပြီး လှပနေခြင်းဖြစ်သည်။

သားတွေနှင့်အတူ စားသောက်နေရင်းမှ ဒေါ်ရွှေရည် ခင်ပွန်းသည်ကိုကြည့်ရင်း သတင်းထူးတစ်ရပ်ကို ထုတ်ပြန်ကြေညာလိုက်ပါသည်။

“လူစုံတုန်းပြောရဦးမယ် ... မနေ့ညနေက ရွှေရည် သူငယ်ချင်း ပုလဲဆီက မုန်းဆက်တယ်”

ပုလဲဆိုတာ စစ်ကိုင်းမှာ ရွှေရည်ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဆိုတာ အားလုံးသိပါသည်။ သမီး ၃ ယောက်နှင့် ရုန်းကန် လှုပ်ရှားနေရသည့် မုဆိုးမလေးပါ။

“ဘာတဲ့လဲ ရွှေရည်၊ ကိုယ်တို့ဘာကူညီရမလဲ”

“ဪ ... အကူအညီတောင်းတယ်ဆိုပေမယ့် ငွေရေးကြေးရေး ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး ကိုရဲ့ ရွှေရည်ကလေး ပုလဲကို သိပ်သနားတာ၊ ပုလဲက ရွှေရည်ငယ်ငယ်ကဆို သိပ်အနွဲ့အတာခံတာ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ကိုယ်က ဘာပြောလို့လဲကွာ၊ ဒီအိမ်မှာ ရွှေရည်ဆန္ဒရှိသမျှ ကိုယ်တို့အသားအပတွေက လိုက်လျောဖြည့်ဆည်းပေးနေကျပါ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... မေမေစိတ်ချမ်းသာရဦး”

ပြီးရော၊ ပြော ... ဘာလဲ ဒေါ်ပုလဲရဲ့သမီးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ မေမေ၊ သားတစ်ယောက်ယောက်ကို လက်ထပ်ပေးပါရစေလို့ ပုဆားလို့လား”

အငယ်ဆုံးသားလေး ဝင်းရွှေစင်က ဝင်းနောက်လိုက်လျှင် သားကြီးနှင့်သားလတ်မှာ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားကြရသည်။ မေမေက တကယ်လုပ်ချင်လုပ်မှာ။ ဒေါ်ပုလဲနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် မေမေကသူ့အသက်၊ သူ့စည်းစိမ်တောင် ပေးချင်ပေးလောက်သည်။ ဘာတွေဘယ်လို အသက်ပေးချစ်ခဲ့ကြလို့တော့မသိ။ တကယ်သွေးသောက်ညီအစ်မတွေ။

“မဟုတ်ရပါဘူးသားရယ်၊ အမယ် ... ပုလဲက အဲဒီလို ထိုးကြိတ်ပေးရအောင် သူ့သမီးတွေက ပုံဆိုး၊ ပန်းဆိုး၊ အရုပ်ဆိုးကြီးတွေမှမဟုတ်တာ”

“ချောချောလေးတွေပေါ့၊ နတ်သမီးလေးတွေလို ချောတာလား”

“သားငယ်နော် ... နင် ငါ့စကားကိုလိုက်ဖျက်နေတာလား၊ ဒီမှာပြောမယ့်စကားတောင် တစ်လစ်ဖြစ်ကုန်ပြီ”

“ကဲပါသားငယ်ရယ် ... မေမေပြောစရာရှိတာပြောပါစေ၊ ပေပေလည်းနားထောင်ချင်လှပြီ”

ဦးလှိုင်ဝင်းဇော် ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် သားငယ်ကိုဝင်တားလိုက်မှ ဒေါ်ရွှေရည်စကားဆက်ခွင့်ရ၏။

“ပုလဲမှာ သမီး ၃ ယောက် ရှိတာတော့ကိုသိတယ်နော်၊

အဲဒါကြီးသမီးနှစ်ယောက်က ဘွဲ့ကိုယ်စီရကတည်းက ပုလဲရဲ့ အပ်ချုပ်ဆိုင်မှာပဲ ဝိုင်းချုပ်ကြတယ်။ စစ်ကိုင်းတစ်မြို့လုံးမှာ သူတို့သားအမိတွေ လက်ရာကအကောင်းဆုံးပဲ။ ဒီရန်ကုန်မှာသာ လာချုပ်ရင် တကယ့်သူဌေးတွေဖြစ်ကုန်မှာပဲ။

သူငယ်ချင်းကိုချစ်သည့်စိတ်နှင့် ဒေါ်ရွှေရည်အမွှန်းတင် နေလျှင် သားသုံးယောက်က လှောင်ပြုံးပြုံးချင်ချင်။

“ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးသမီးလေးကျတော့ စက်ချုပ်တာ ဝါသနာမပါဘူးတဲ့။ အဲဒါရွှေရည်တို့သိပ္ပံထားချင်တယ်ဆိုပါတော့။ အလုပ်လည်းလုပ် ဘဝအကြောင်းလည်းနာလည်အောင်”

သည်အခါ သဘောသားချို့(ဖ)အင်ဂျင်နီယာကြီးဖြစ်သည့် ခန့်ရွှေစင်က ခါးခါးသီးသီးငြင်းလေ၏။

“ဟာ _ မေမေကလည်း သူ့သမီးသူမနိုင်လို့ ဒီပို့တာလား မှမသိတာ။ ခပ်ဆိုးဆိုးဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ မေမေမှာသားတွေ ချည်းပဲနော်။ တော်ကြာရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက် ဇာတ်လမ်းတွေဖြစ်ကုန် မယ်။ မေမေ မဟုတ်ကဟုတ်က အော့ကြောလန်လေးကို ချွေးမ တော်နေရဦးမယ်”

“အမယ် _ ကောက်ညှင်းကမစေ။ ဆန်ကြမ်းဖုတ်စေးနေ ရပြန်ပြီ။ ငါ့သူငယ်ချင်းကို ငါယုံတယ်။ သူ့လက်ကထွက်တဲ့ သူ့သမီးဟာ မညံ့နိုင်ပါဘူး။ ကဲကွာ ... မင်းတို့နဲ့ရတော့ရော ဘာနာစရာရှိလဲ။ တစ်ဖက်ကလည်း ဘွဲ့ရပြီးသား ရုပ်ချောလေး ပဲဟာ”

“ဟာဗျာ _ မေမေကလည်း သဘောတွေစွတ်ကောင်းနေ လိုက်တာ။ မေမေပဲ အစက သူ့သားတွေကို ဘယ်လိုမိန်းမနဲ့မှ တန်တယ်မထင်ဘဲနဲ့”

“ဟဲ့ ဒါကတော့ _ ခုခေတ်ကောင်မလေးတွေကလည်း ဆတ်စလူးလေးတွေများတာကိုး။ ပြီး _ ငါ့သားတွေကို တကယ် ချစ်တာလည်းမဟုတ်ဘဲ၊ မြူစားချူစား ချမ်းသာလို့ကပ်လာကြ တာကများတယ်”

လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းမှာ လူအားလုံး ပါဝင်ဆွေးနွေးကာ ဆူညံနေကြပေမယ့် သားလတ်ကောင်းရွှေစင်ကတော့ ခပ်အေး အေး သူ့လက်ဖက်ရည်သာသူ့သောက်ရင်း မုန့်စားနေလေ၏။ အငယ်ကောင်ဝင်းရွှေစင် အစ်ကိုလတ်ကို မျက်စိနှောက် နေသည်။

“ကိုကိုကတော့ ... ဘာမှဝင်မပြောပါလား။ ကေန္တ အိမ်ကို အရှုပ်မလေးတစ်ယောက် ရောက်လာမှာကို ကြိုဆိုတယ် ထင်တယ်ဟုတ်လားကိုကို”

ဝင်းရွှေစင်က အင်္ဂလိပ်စာအဓိကနှင့် ကျောင်းတက်နေ သည့် ဒုတိယနှစ်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား။ သားလတ် ကောင်း ရွှေစင်ကတော့ မိဘပိုင်ကုမ္ပဏီမှာ ဒါရိုက်တာအဖြစ် အလုပ် ဝင်လုပ်နေသူ။ ကောင်းရွှေစင် ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည်။

“တို့အိမ်က အကျယ်ကြီးပါကွာ။ ကောင်မလေးတစ် ယောက် တိုးလာလို့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာမရှိပါဘူး။

သူလည်းနေတတ်သလိုနဲ့၊ ကိုယ်လည်းနေတတ်သလိုနေပေါ့၊
ပြီးနေတာပဲ၊ အဓိကက မေမေစိတ်ချမ်းသာဖို့ပါ။"

"သူက အမှတ်ဝင်ယူနေပြန်ပြီ"

ဘာပဲပြောပြော အနေအေးသံည့် သားလတ်၏စကား
ကြောင့် ဒေါ်ရွှေရည်ဝမ်းသာအားတက်သွားရသည်။

"ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... သားလတ်ပြောတာမှန်
တယ်၊ မေမေကတော့ရှည်လည်းလျှောက်သာ၊ ပျားလည်းစွဲသာ
သူငယ်ချင်းအကူအညီတောင်းတာ လက်ခံရမှာပဲ၊ သားတို့က
သူ့ကိုကိုယ့်ညီမလေးလိုသဘောထားပြီး လိုအပ်တာကူညီ စောင့်
ရှောက်ကြရမယ်"

"လိုလို့လားမေမေရာ ... ကိုယ်နေတတ်သလိုနေကြပေါ့၊
သူကညည်းသည်ပဲဟာ၊ အချိန်တန်အိမ်ပြန်သွားမှာပဲ"

"ဟဲ့ ... သားလတ်ရဲ့၊ သူကညည်းသည်ဖြစ်သလို သားတို့
ကအိမ်ရှင်လေ၊ အိမ်ရှင်က ကြည့်ဖို့မှ ညည်းသည်အနေချောင်
မှာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် ခမ္မာဘယ်လိုနေရရှာမလဲကွယ်"

"အင်း ... မေမေအသံကတော့ ဟိုဘက်ကိုအများကြီးပါ
နေပြီ၊ ငါတို့တော့မလွယ်ဘူးထင်တယ်"

လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှာ ခေတ္တအသံတိတ်သွားကြပြန်သည်။
သားအဖတွေစားလို့ပြီးခါနီးမှ မေမေအသံထွက်လာ၏။

"ငါ့သားတွေလည်း မငယ်တော့ဘူးနော်၊ သားကြီးက
ခုဆို သုံးဆယ်နားကပ်နေပြီ၊ လူကလည်း သဘောအင်ဂျင်နီယာ

ကြီး၊ မိန်းမယူဖို့သင့်တော်နေပြီ"

"ဟာ ... မေမေကလည်း သားအသက် ခုမှနှစ်ဆယ့်ရှစ်
ပါ၊ သဘောတက်ရတာ အန္တရာယ်ကြီးပါတယ် မေမေရာ၊ ဆိုမာ
လီစားပြောကြောက်ရတာနဲ့ မိန်းမ မရှိတာသေးတာပဲ ကောင်းပါ
တယ်"

"ဟဲ့ ... ဒီအရွယ်ဆိုတာ သားနဲ့သမီးစုံပြည်နေသင့်ပြီ
လေ၊ နင်မရှာနိုင်ရင် ငါရှာပေးပယ်"

"ဘာလဲ ... မေမေက ဒေါ်ပုလဲသမီးတွေနဲ့စပ်ဦးမလို့
လား၊ တော်ပါပြီ မေမေရယ် ... မေမေတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်
ခမည်းခမက်တော်ချင်တာနဲ့ သားတို့က အချောင်နှစ်နာဦးမယ်၊
သဘောသားဆိုတာ ကမ်းကပ်ရတာနည်းနည်းရယ်၊ သားက
တော့ အိမ်ထောင်မပြုရင်နေရော ပြုရင်လည်းသားမယားနဲ့ မခွဲ
ချင်ပါဘူး"

ခန့်ရွှေစင် စကားကိုအပိတ်ပြောလိုက်လျှင် ဒေါ်ရွှေရည်
၏မြားဦးက သားလတ်ကောင်းရွှေစင်ဘက်သို့လှည့်သွားသည်။

"သားလတ်လည်းပငယ်တော့ဘူးနော်၊ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်
ဆိုတာ ယောက်ျားမို့သာ မိန်းကလေးဆိုသွားပြီ၊ ဟိုင်းသွားပြီ
အသက်အစိတ်မှ ပုခက်ပချိတ်ရင် ဘယ်စွဲတော့မလဲ"

"ဟာ ... မေမေကလည်း ပညာတတ်အသိုင်းအဝိုင်းမှာ
အသက်အစိတ်ဆိုတာ ငယ်ငယ်လေးရယ်၊ ကဲ ဖေဖေနဲ့မေမေ
တုန်းကရောမေမေနဲ့ယူတော့ဖေဖေအသက်အစိတ်ကျော်နေတာပဲ"

“မိဘတွေကို လိုက်ပြီးမကတ်သင်နဲ့သား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားလည်း အိမ်ထောင်ရေးစဉ်းစားသင့်ပြီ”

“သားက အိမ်ထောင်ရေးကို ဦးနှောက်နဲ့မစဉ်းစားချင်ဘူး မေမေ၊ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကိုလာငြိမ့်စဉ်းစားမှာ၊ တစ်သက်လုံးလက် တွဲရမယ့်သူကို ပုံသေနည်းနဲ့တွက်ပြီး လက်ထပ်လို့ ဘာလုပ်မှာ လဲမေမေရာ၊ ဖေဖေ သားတို့ဘက်က နည်းနည်းဝင်ပြီးအားပေး စမ်းပါဦး၊ ဖေဖေတုန်းကလည်း မေမေ့ကိုအသည်းအသန်ပိုးပန်း ပြီး ယူခဲ့ရခဲ့တာမဟုတ်လား”

“အင်း ... မင်းအမေတုန်းက ဒီလောက်ပင်ပင်ပန်းပန်း မပိုးခဲ့ရပါဘူးကွာ၊ ကြားထဲက ပုလဲအောင်သွယ်ပေးတာနဲ့ရခဲ့ တာ”

“ဟား ဟား ဟား ... ဒါဆို ဒေါ်ပုလဲက ဖေဖေနဲ့မေမေ ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်အစစ်ကြီးပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ဖေဖေနဲ့မေမေ မျက်နှာပျက်အောင် သားတို့မလုပ်ပါဘူးတဲ့ဈာ၊ အဆင်ပြေအောင်နေပေးပါမယ်”

သားသုံးယောက်လုံးကတိပေးလိုက်မှ ဒေါ်ရွှေရည် စိတ် ချမ်းသာသွားရသည်။ သူကတော့ သားချည်းမွေးထားသူမို့ ပုလဲ ၏သမီးလေးကို အသံကြားတာနှင့်ပင်ချစ်နေမိပေပြီ။ ပုလဲ ပြော စကားအရတော့ အလွန်အကဲမလေးဖြစ်မည်။

“ရွှေရည်ရေ ... ပြောရမှာလည်း ရှက်ပါတယ်၊ ငါ့မှာ

သမီးသုံးယောက်မွေးထားတာ ... ပထမသမီးနှစ်ယောက်တော့ အုပ်ထိန်းနိုင်ပြီ၊ အငယ်ဆုံးကျ အလိုလိုက်ခဲ့မိလို့ ဘယ်လိုမှ မနိုင်တော့ဘူး၊ ခုထိ ကလေးစိတ်မပျောက်ဘဲ လေးခွတစ်လက်နဲ့ ငှက်ပစ်လိုပစ်၊ ဘောကန်လိုကန်၊ ကလေးတွေတရုန်းရုန်းနဲ့လေ၊ အဲဒါ ရွှေရည်က မိန်းကလေးပီသတဲ့လူဆိုတော့ ရွှေရည်လက်ကို အပ်ပါရစေ၊ သူက ဘွဲ့ရပြီးသားမို့ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုလည်း အလုပ်တစ်ခုခုသွင်းပေးပါ၊ ပုလဲတို့ညကားနဲ့လာခဲ့မယ် မနက်ဖြန် ရောက်မယ်”

ပုလဲဖုန်းဆက်ထားသဖြင့် ဒေါ်ရွှေရည်မျှော်နေမိသည်။ စစ်ကိုင်းကားက မနက် ၉ နာရီလောက်မှာဝင်မည်တဲ့။

“သားကြီး လောလောဆည် အားတယ်မဟုတ်လား၊ မေမေနဲ့အတူ ကားဂိတ်သွားကြိုရအောင်နော်”

သားကြီးက နောက်ထပ်သင်္ဘောပထွက်ရခင်အားနေ၏။ သို့သော် သူကလည်း ရောက်လာမည့် စွာတေးလန်၊ ဂျမ်းတော မလေးကိုစိတ်မဝင်စား။ သူ့အကြိုက်က ပါးစပ်ထဲလက်ညှိုးထိုး ဘာတောင် မကိုက်တတ်သည့်ခိုင်းကောင်းကျောက်ဖိမှ။

ဒါမှ ကိုယ်လက်ညှိုးညွှန်ရာရေဖြစ်မည်မဟုတ်လား။

“ဟာ ... မေမေကလည်း မေမေသားကိုခေါ်သွား”

“မေမေက ကိုကောင်းကိုပိုချစ်တာပါနော်၊ သားသိပါ တယ်၊ သူ့သားခေါ်သွား သားဒီနေ့ကောင်မလေးနဲ့ဒီတိတ်လုပ်ထား တယ်”

“အစ်ကို ... ကျွန်တော့်ကိုမချွန်နဲ့ဗျာ၊ ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီမှာ အစည်းအဝေးရှိတယ်၊ ညှိသည်ကြိုစရာရှိတယ်”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပါးစပ်ထဲရှိသည့် ဆင်ခြေနှင့်ထုချွေ လွှာတင်နေကြလျှင် ဒေါ်ရွှေရည် မျက်ရည်လေးစမ်းစမ်းစမ်းစမ်း ဖြစ်လာ၏။ သူက သားတွေ၏ ကိုယ်၊ စိတ်၊ နှလုံးသုံးပါးကို မျက်ရည်နှင့်ထိန်းချုပ်တတ်သူ။

“ဒါဆိုလည်း ဘယ်သူမှမပို့ကြပါနဲ့တော့ကွယ်၊ မေမေ့ ဘဝနဲ့မေမေရှိပါစေတော့၊ ဒါပေါ့လေ မေမေကအသက်ကြီးလာ ပြီ၊ အိုပယ်ကြီးပေါ့၊ မေမေ့ဩဇာလည်း ဘယ်သူက နာခံချင်တော့ မှာလဲ၊ ဒီမိန်းမကြီးကို ဘယ်သူမှအရေးမလုပ်ချင်ကြတော့ဘူး ပေါ့”

မျက်ရည်လေးအစို့သားနှင့် ဒေါ်ရွှေရည်လက်ဖက်ရည်ပိုင်း မှထလျှင် ဖအေကြီးကအရင်အသည်းကြွလေ၏။

“ဘယ်သူမှမပို့ချင်နေကြ၊ ကိုယ်ပို့မယ်ကိုယ့်မိန်းမမျက်ရည် ကျတာကို ဘယ်တော့မှမမြင်ချင်ဘူး၊ အလုပ်တွေ ဘယ်လောက် အရေးကြီးကြီး ရွှေရည်လောက်တော့ ဘယ်သူမှအရေး မကြီး ဘူး”

သားနှစ်ယောက်ကလည်း ပြိုင်တူထရပ်ရင်း မအေကို ချော့ကြပါသည်။ အလှအယက် ...

“မေမေ သားပို့မယ် ...”

အသံနှစ်သံက သံပြိုင်ဖြစ်နေလျှင် ဒေါ်ရွှေရည်ကျေနပ်

သွားပြီး သားအလတ်ကိုလက်ညှိုးထိုးလိုက်၏။

“ကိုကောင်းလိုက်ခဲ့၊ သားကြီးက မြန်မာပြည်ရောက်တုန်း နားပါစေ၊ သူ့ကြိုက်သလိုနေပါစေ”

သားငယ် ဝင်းရွှေစင်ကတော့ ... သူ့အစ်ကိုအလတ်ကို ကောင်းစွာကောင်းချီးပေးနေတော့သည်မှာ ...

“ကောင်းတယ် ကိုကို ... မိဘစကား မပယ်ရှားနဲ့ဗျ၊ အနည်းဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်အဖက်တင်လိမ့်မယ်”

ကားဂိတ်မှာ စစ်ကိုင်းကားထိုးဆိုက်လာချိန်က နံနက်
၈နာရီ။ ကိုယ့်ဇာတိမြေက ကားကြီးမို့ ဒေါ်ရွှေရည် မည်သူတွေများ
အသိအကျွမ်းပါမလဲလို့ ကားထဲသို့ပြူးပြိုက်ညှိနေရစဉ် ကောင်း
ရွှေစင်ကတော့ ကားဘေးမှာမတ်တတ်ရပ်လက်ပိုက်ခါခပ်ပေါ့ပေါ့
ကြည့်နေသည်။

ရောက်လာမည့်ကောင်မလေးကို သူလုံးဝစိတ်မဝင်စား။
ကောင်ရွှေစင်ဆိုတာ ရာဇာဝင်တစ်လုံးနဲ့သူ။ လူပုံက အရပ်မြင့်ပြီး
အင်တာနေရှင်နယ်ဆိုက်နှင့် ခပ်ချောချော။ ဘောလုံးသမား ကမ္ဘာ
ကျော်ဘက်ခမ်းလိုဗလနှင့်။

အသားလတ်ပြီး မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးထင်းထင်းနှင့်ယောက်ျား
ချော ... ချောသူ။ ကိုယ်ချောလို့ဘဝင်မြင့်တာ မဟုတ်ပေမယ့်
သူ့မျက်စိရှေ့မှာ သူ့အထင်ကြီးလောက်စရာ ချစ်လောက် ကြိုက်
လောက်စရာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှမရှိ။

သည်တော့ ... ကောင်းရွှေစင်ဆိုတာနာမည်တစ်လုံးနှင့်
သူ။ မိန်းကလေးကိစ္စကင်းသည်။ ဗြဟ္မာပြည်ကလာတဲ့သူမဟုတ်
ပေမယ့် သူ့ရင်ဘတ်ကိုနီးထအောင် မည်သည့်မိန်းကလေးမှ
မပုတ်ခတ်နိုင်ခဲ့။

ယခုလည်း ပေမေ့သူငယ်ချင်း ဒေါ်ပုလဲ မနိုင်လို့ပို့လွှတ်
လိုက်မည်မိကလေးကို သူ့စောင်းလို့တောင်မကြည့်။ စစ်ကိုင်း
ကားဘက်မကြည့်ဘဲ အခြားကားများကိုသာ သူ့ငေးမောကြည့်
ရှုနေစဉ် သူ့မေမေ၏ဝမ်းသာအားရနှင့် ကျူးရင့်သည့်အသံကြား
လိုက်ရလို့ သူလှည့်ကြည့်လိုက်ရသည်။

"ဟယ် ပုလဲ - ဝလာလိုက်တာဟယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
လည်းဝိတ်လေးဘာလေးထိန်းဦးမှပေါ့၊ ဟယ် ... သမီးက
ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ လာ ... သမီး ... လာ ...
ကိုကောင်း ဒီမှာပစ္စည်းတွေလာကူသယ်ဦးလေ"

မေမေတစ်ယောက်လုံးက ခေါ်နေတော့ ကောင်းရွှေစင်
မနေသာတော့ပေ။ နှစ်ယောက်သား စကားတွေ ရေပက်မဝင်နေ
သည့် မေမေတို့အနားသို့ သွားရသည်။

အင်းမေမေလက်က ကောင်မလေးပခုံးကို မမီမကမ်းနှင့်
လှမ်းဖက်လျက်။ ကမ္ဘာကျော်မော်ဒယ်တစ်ယောက်လို မြင့်မား
သောအရပ် လှပသောကိုယ်လုံးနှင့် ကောင်မလေးပုံစံက ကလေး
ကလား။

ဘုရားစူးရစေ့ဆိုသည့် ခေတ်၏သမီးပျိုပါပဲ။ စတိုးဆိုင်

ရှေ့ကဖယောင်းရုပ်လို ဖြစ်မျိုးပွဲမထင်လှပပေမယ့် ဘာအပြင် အဆင်မှမရှိ။

ဂျင်းဘောင်းဘီအဟောင်းနှင့် ရုပ်အင်္ကျီပွပွတစ်ထည်ကို ဖြစ်သလိုဝတ်ထားပြီး တစ်ညလုံး ကားစီးလာခဲ့ရသည်ကြောင့် အိပ်ချင်ပူးတူးနှင့် ဂျစ်ကန်ကန်ရုပ်ကလေးက အယ်ဒေးရှင်းခွေး ပေါက်လေးလိုလို။

ခါးတို့ပြီး စလိုက်ချင်စရာ။

ဆံပင်ကလည်း ဆာမူရိုင်းလိုလို ပြိုင်မြင်းလေးလိုလို ရွှေနှီ ရောင်ဆံပင်ပျော့ပျော့လေးတွေက ပခုံးပေါ်မထိတထိနှင့် လေ တိုက်တိုင်းလွင့်ယုံနေ၏။

တကယ့်သဘာဝအတိုင်း ... ။ ပန်းပုရုပ်အကြမ်းထည်။ သို့သော်ကမ္ဘာကျော် ကျောက်ဆစ်လက်ရာလို ပုံစံက ခပ်ဆန်း ဆန်း။ ရင်သပ်ရှူပေးတော့ဖြစ်မနေပါ။

ကောင်းရွှေစင်ဆိုတာ မိန်းမခရေစီမဟုတ်။

ပေမေလက်ညှိုးထိုးသည့်အိတ်ကို သူကောက်ယူမည်ပြင် တော့ ဒေါ်ပုလဲကတားရှာသည်။

“နေ ... နေ ... သား၊ နွေဦးသယ်လိမ့်မယ် သားက ကားတံခါးသာဖွင့်ပေးထား”

“ရပါတယ် အန်တီ”

သူကအိတ်ကိုကောက်ယူတော့ ကောင်မလေးက လက် ဆောင်ဆွဲခြင်းကြီးကိုမသည်။ ပလင်တန်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ကောင်မ

လေးပါပဲ။ သူ ... ကြည့်နေလိုက်တော့ မေမေက ကယျာကယာ နှင့် ...

“ဟဲ့ _ ဟဲ့ _ ထားလိုက်သမီး၊ သမီးကိုကိုနောက်တစ် ခေါက်လာသယ်လိမ့်မယ်”

“ရပါတယ်အန်တီ ... နွေဦးနိုင်ပါတယ်”

မအေနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်လက်ဟစ်ယောက်ဆွဲ ကာ စကားတွေပြောလာသလို သူနှင့် သူမပစ္စည်းတွေသယ်ပြီး ကားဆီသို့လျှောက်ခဲ့သည်။ နေရာတကျဖြစ်ပြီးတော့ ကားထွက်ခဲ့ သည်။ ရှေ့မှကားမောင်းနေပေမယ့် ... နောက်မှအသံတွေက ကောင်းရွှေစင်နားထဲသို့ဝင်လာ၏။

“သမီးလေးက ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာကွယ်၊ သဘော မနောလည်းဖြူပုံပဲ”

“မထင်နဲ့ရွှေရည်ရေ ... အဲဒါ ကိုယ်မနိုင်လို့ မင်းဆီပို့ လိုက်တာ၊ သူ့ကိုသင်တန်းသာ နာနာမောင်းပေးတော့၊ ရွှေရည်လို မိန်းမပီသပြီး လောကအကြောင်း၊ ဘဝအကြောင်း၊ နားလည်သွား အောင်လေ”

“ပုလဲပြောသလောက်လည်း သမီးကဆိုပုံမရပါဘူးကွယ်၊ အငယ်ဆုံးဆိုတော့ နွဲ့ဆိုးဆိုးတာနေမှာပါ”

“ဆိုးတယ် _ ဆိုးတယ် အဲဒါ ကိုယ်တော့ သူ့ကိုရွှေရည် လက်ထဲအပ်လိုက်ပြီနော်၊ သူ့ကိုချစ်သလို၊ ခင်သလိုတော့ မလုပ် နဲ့ ခပ်တည်တည်နေပြီး စည်းကမ်းသာပေးပေးတော့”

ပုလဲစကားကြောင့် ဒေါ်ရွှေရည်နားလည်လိုက်သည်။ ပုလဲရဲ့ နည်းလမ်းတွေလွဲမှားနေပြီဟာ။

“ကဲ ... ကဲ ... ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ပုလဲ၊ သမီးကို ကိုယ့်သမီးအရင်းလေးလို ချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ညှန်ပြသွန်သင်ပါမယ် ... ကိုယ်ကသမီးမရှိဘဲ သားချည်းပွေးထားတဲ့သူဆိုတော့ သမီးလိုချင်တာနဲ့အတော်ပါပဲ၊ ပြီးမှ ... ကိုယ့်သမီးကိုယ်ပြန်လာမတောင်းနဲ့နော်”

“အင် ... ”

ဒီလိုကျတော့လည်း ဒေါ်ပုလဲလည်ချောင်းနှင့်သွားရပေပြီ။ ဘာပဲပြောပြော ကိုယ့်သမီးပဲ။ ပြောဆိုဆုံးမရကျပ်လွန်းလို့သာ ပို့ထားရခြင်းပါ။ လိမ္မာသွားတော့လည်း ကိုယ့်သမီး ကိုယ်ရင်ခွင်ထဲပြန်ခေါ်မှာပေါ့။ ဒေါ်ပုလဲ စကားအဖြစ်နှင့်ပင် ရွှေရည်ကို မပေးနိုင်တော့ အခက်တွေ့နေရ၏။

ပုလဲဖြစ်ပုံကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ရွှေရည်တသိမ့်သိမ့်ရယ်မောရင်း နွေဦး၏ဆံနွယ်နုနုလေးပျားကို ပွတ်သပ်ပေးနေမိသည်။ နွေဦးဟာ တကယ့်ပတ္တမြားမျက်ရှုလေ။

ဒေါ်ရွှေရည် စိတ်ထဲတွင် ကိုယ့်သားတစ်ယောက်ယောက်နှင့် မုန်းထားကြည့်ပြီးလိုက်ပေပြီ။

နွေဦးလေးဟာ သူမအဘယ်လိုပဲအပုပ်ချချ ... အပွေးမြင်အပင်သိ၊ သူကလေးမှာ ဖြူစင်သောနှလုံးသားနှင့် လူကြီးမိဘအပေါ်နာခံကျိုးနွံတတ်သည့် ဂါရဝတရားလေးရှိကြောင်း ဒေါ်ရွှေ

ရည်သိထားလိုက်ပေပြီ။

“ကဲ ... ကဲ ... ဘာမှတွေးတောမနေနဲ့၊ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ရန်ကုန်မှာတစ်ပတ်လောက်တော့နေသွားရမယ်နော်၊ ပုလဲတို့ကိုအကြောင်းပြုပြီး ကိုယ်လည်းလျှောက်လည်ရမယ်၊ နို့မို့ကိုယ့်မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ အိမ်ထဲကကိုမထွက်ဖြစ်ဘူး။ အောက်ချင်းငှက်မကြီးလို ကိုယ့်အသိုက်ထဲမှာပဲနေပြီး လင်တွေ သားတွေအပြန်မျှော်နေလိုက်၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေလုပ်လိုက်နဲ့”

“တစ်ပတ်ကြီးတော့ မနေနိုင်ပါဘူးရွှေရည်ရယ် ... ရွှေရည် လည်းသိသားနဲ့၊ ကိုယ့်အိမ်မှာသမီးပျိုနှစ်ယောက်တည်း၊ ကျန်ခဲ့ ရတာ၊ နောက်ပြီး ... စက်ကအရမ်းချုပ်ရတာ ရွှေရည်ရဲ့၊ သားအမိသုံးယောက်သား တစ်ခါ တစ်ခါ မိုးလင်းတဲ့အထိချုပ်ရတာ၊ အခုတောင် ပလွဲသာလို့ မလာပဲဖြစ်လို့လာရတာ”

“လုပ်ပြီ ... သူ့ကြည့်လိုက်ရင် အမြဲအလုပ်နဲ့အကြောင်းပြနေ၊ အလုပ်ဆိုတာ မသေမချင်းလုပ်သွားရမှာပဲ ပုလဲရဲ့”

ဒေါ်ရွှေရည် သူငယ်ချင်းကို ချစ်မျက်စောင်းလေးနှင့် အားမလိုအားမရဖြစ်နေလျှင် ပုလဲသူငယ်ချင်းကိုချော့ရသည်။

“မင်းလို သူဌေးကတော်မဟုတ်တော့လည်း ရှာရ၊ ဖွေရလုပ်ရတာပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်၊ အကျိုးပေးကုသိုလ်ကံချင်းက ကွာတယ်မဟုတ်လား”

“ကဲ ... တော်ပါပြီ တော်ပါပြီ၊ ကြ ကြ သူလာလိုက်ရင် တစ်ခါမှပင်ပူအောင်မနေဘူး၊ ရွှေတိဂုံတောင် မှန်မှန်မြင်တဲ့

www.burmeseclassic.com

မိန်းမ"

"ရွှေတိဂုံတော့ လာတိုင်းဖူးဖြစ်အောင် ဖူးပါတယ်ကွာ၊ ခုလည်း ဘုရားဖူးမယ်၊ နောက် ... ဒီမှာပေါ်တဲ့ကြယ်သီးအသစ် အဆန်း၊ ကပ်ပန်းအသစ်အဆန်းလေးတွေကို ဟိုမှာသုံးဖို့လျှောက် ဝယ်မယ်၊ ပြီးရင် မနက်ဖြန်ညကားနဲ့ပြန်ပါရစေ သူငယ်ချင်း ရယ်နော် ... နော်"

ပုလဲက ဒေါ်ရွှေရည်ကို ကြင်ကြင်နာနာလေးချောလျှင် ဒေါ်ရွှေရည် သက်ပြင်းချရပါသည်။ ဟုတ်တာပေါ့ ... တို့တွေ ဟာ ငယ်ငယ်တုန်းကလို တစ်ယောက်အိမ်တစ်ယောက်လိုက်ပြီး ညအိပ်ကြ၊ စကားတွေတွတ်ထိုးကြတဲ့ အရွယ်တွေမှမဟုတ်တော့ဘဲ ငါ့သူငယ်ချင်းခမျာ မုဆိုးမဘဝနဲ့ရုန်းကန်နေရတာ။

"အေးပါ ... အေးပါ ... ခါတိုင်းက ပုလဲလာရင် ကိုယ့် မှာအိပ်မက်လို အားမလိုအားမရဖြစ်ကျန်ခဲ့ရတာချည်းပဲ၊ ဒီတစ် ခါတော့ ကိုယ်ကျေနပ်ပါတယ်"

"ဘာဖြစ်လို့ ... "

"ဪ ... ကိုယ့်အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းက သူ့ကိုယ်မှား သမီးငယ်လေးကို ကိုယ်စားထားခဲ့လို့လေ"

နစ်ယောက်သား ရယ်မောနေကြစဉ် နွေဦးလေပြည် ကတော့ ဒီခရီးနဲ့ဒီခရီးကြားလေးတောင် ဒေါ်ရွှေရည်ပရုံးပေါ် ခေါင်းတင်ပြီး ကြောင်ကလေးလိုအိပ်ပျော်လာခဲ့သည်။

သမီးမရှိသူမို့ သားတွေကလည်းပူးပူးကပ်ကပ်နေကြတာ

ဟုတ်လို့ ဒေါ်ရွှေရည်မှာ သည်အဖြစ်လေးကိုပင် အသည်းခိုက် စောက်ကြည်နူးမိပါသည်။

“ကဲ ... သား ဒီနေ့ကုမ္ပဏီမသွားတော့နဲ့၊ ပုလဲတို့ သားအမိနဲ့ မေမေကို ရှေ့ပင်စင် တာတစ်ခုနဲ့ ရွှေတိဂုံဘုရားကို ပို့ပေး နေ့လယ်စာကိုလည်း သင့်တော်ရာတစ်နေရာမှာစားကြမယ်”

တကယ်ဆို ဒီအဖြစ်ဟာ ဆွမ်းခံရင်းငှက်သင့်ရတာမဟုတ် လား။ ကောင်းရွှေစင် စိတ်ဆိုးသင့်တာပေါ့။ အနည်းဆုံး မေမေ မသိအောင်စိတ်တိုသင့်ပါသည်။ သို့သော် ... ထူးဆန်းနေတာ သူ စိတ်ဆိုးမနေမိပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ ... သားဖေဖေဆီဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

ညှော်ခန်းထဲမှာထိုင်ပြီး ဖေဖေဆီဖုန်းဆက်နေစဉ် ဒေါ်ပုလဲ တို့သားအမိကတော့ သူတို့အတွက်ပေးထားသည့်အခန်းထဲမှာ ရေခိုးချိုးပြီး အဝတ်လဲနေကြပုံရသည်။

“သားကိုမေမေပြောထားရဦးမယ်နော်၊ သားကအိမ်ရှင်မို့

ညီမလေးအပေါ် ငြိုငြင်တဲ့အမူအရာ မကြည့်ဖြူတဲ့အမူအရာတွေ မပြမိစေခဲ့သားရယ်၊ သားကစိတ်တိုတတ်တဲ့သူမို့ မေမေကြိုပြီး တောင်းပန်ရတာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေမျက်နှာကိုမြင်ယောင် လိုက်ပါကွယ်၊ ပုလဲဟာ မေမေအပေါ် အင်မတန်ကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းပါ ... ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် ... ”

မေမေ ဒေါ်ပုလဲတရားဟောတော့မည်မို့ ကောင်းရွှေစင် မေမေကိုလက်အုပ်ချီးပြီး ခပ်ပြုံးပြုံးကြီးနှင့်တားရသည်။

“ကဲ ... တော်ပါပြီ မေမေရယ်၊ မေမေတရားတွေနာရ လွန်းလို့ အလွတ်ရနေပါပြီ၊ ဒီကောင်မလေးကို သားသည်းခံပါ မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား ပေမေကျေနပ်ပြီမဟုတ်လား၊ သူကသား ထက်ငယ်တာပဲ”

“အေး၊ မေမေကလည်း ဒီလိုပဲကြားချင်ပါတယ်၊ သူက ကိုငယ်ထက်တောင်ငယ်သေးတယ်လေ၊ သားငယ်က ဆယ်တန်း မှာတစ်နှစ်ကျလို့သာ ဘွဲ့မရသေးတာ”

“ကဲ မေပေ ... အဝတ်အစားလဲချင်သွားလဲလေ၊ သား ဒီကပဲစောင့်မယ်”

“အေး ... အေး ... ငါ့သားကလိမ္မာပါတယ်၊ မေမေ ပုလဲတို့အဆင်ပြေရဲ့လားသွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

မေမေ ဒေါ်ပုလဲရဲ့အပေါ်ထပ်အခန်းသို့တက်သွားလေ လျှင် ကောင်းရွှေစင် ညှော်ခန်းထဲမှာဖတ်လက်စ တအုပ်ကိုဖတ် ရင်းစောင့်ရသည်။

ဒေါ်ပုလဲ ကိုယ့်သမီးကိုယ်အသည်းယားပြီးဆူပူနေတုန်း ဒေါ်ရွှေရည် သူတို့အခန်းထဲသို့ရောက်သွား၏။

“သမီးကို ဘာတွေဆူပူနေတာလဲ ပုလဲရယ်၊ ကလေး စိတ်ညစ်နေပါဦးပယ်၊ ခရီးပန်းလာလို့နုန်းနေတုန်း၊ စိတ်ဖိစီးအောင် မပြောပါနဲ့ကွယ်”

နွေဦးမှာ ရေချိုးပြီးစ ရင်လျားလေးနှင့်။ ကိုယ်ပေါ်မှာ မွှေးပွတဘက်ကြီးကိုခြုံလို့။

“ရွှေရည်မသိပါဘူး၊ မအေက ဒီအဝတ်ဝတ်ဆို ဝတ်လိုက်ပေါ့၊ ခုတော့ သူ့ဗရုတ်သုတ်အဝတ်အစားတွေဝတ်မတဲ့ ..”

“မှန်း ... ဘာဝတ်မှာလဲ ... သမီးဝတ်ပြပါဦး ...”

နွေဦးလေပြည် ဒေါ်ရွှေရည်လက်ထဲသို့ သူမဝတ်မည့် အဝတ်တွေပြလိုက်သည်။ ကွာတားဘောင်းဘီခြေသလုံးလောက် ရောက်ပြီး အပေါ်မှ ပစ်တင်ရှပ်လေးက အစိမ်းနုကွပ်လေး။ ဘောင်းဘီက ရေခဲရောင်။

“လှသားပဲ သမီးက ဒါမျိုးတွေပဲဝတ်နေကျလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ကဲပါ ... ပုလဲရယ် သူဝတ်နေကျလေးတွေပဲဝတ်ပါစေ၊ လုံလုံခြုံခြုံရှိသားပဲ၊ ပုလဲဆင်မယ့် ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ကြီးတော့ ကလေးကဘယ်ဝတ်ချင်မလဲ”

“မဟုတ်ဘူးရွှေရည်ရဲ့ ... စကတ်တွေ ရယ်ဒီမိတ်အင်္ကျီ လှလှလေးတွေဝယ်ပေးလည်း မဝတ်ဘူး၊ ပါတိတ်ဆိုပေမယ့်

ပုံဆန်းလေးပါ၊ ပြီး ဘုရားသွားမှာလေ၊ လုံလုံခြုံခြုံဝတ်မှပေါ့”

“သူရွေးထားတဲ့အဝတ်လည်း လုံခြုံပါတယ် ပုလဲရယ်၊ ကလေးစိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်မနေပါနဲ့တော့၊ ကဲ ... လဲ လဲ သမီးကြိုက်တာပဲဝတ်နော်”

ပုလဲကိုမျက်စိပုံပြီး ဒေါ်ရွှေရည်ဆိုလိုက်တော့ ဒေါ်ပုလဲ မျက်စောင်းတခဲနဲ့ ...

“ကဲ ... သမီးပြီးရင် အောက်ထပ်ညှော်ခန်းမှာသွားစောင့်နေနော်၊ ပုလဲက ပြင်ရဆင်ရဦးမှာမဟုတ်လား၊ ကိုယ် စကားပြောရင်းစောင့်မယ်”

နွေဦးမှာ ဘာမှမလိမ်းတတ်သူပီပီ ... မျက်နှာပြောင်ပြောင်လေးနှင့်ပင်။ ဒါတောင်ရှေးဆုတောင်းကောင်းခဲ့သူမို့ မွတ်မွတ်ညက်ညက်မျက်နှာလေးက နုညလို့။ အဝတ်အစားကောက်လဲပြီး ခေါင်းလေးဖြိုးကာ အောက်သို့ဆင်းသွားလေမှ ဒေါ်ရွှေရည် ပုလဲကိုဖျောင်းဖျရသည်။

“ကိုယ့်သားသမီးဆိုပေမယ့် ပုလဲတို့နှစ်ယောက်က သက်သက် ခွတိုက်သလိုဖြစ်နေကြပြီ၊ ကလေးကိုပုံသွင်းတဲ့နေရာမှာ အကြမ်းနည်းမသုံးဘဲ အနုနည်းနဲ့ ဖြည်းဖြည်းချင်းပုံသွင်းရမှာပေါ့ ပုလဲရယ် ...”

“ဟာ ... ကိုယ်စိတ်မရှည်ဘူး၊ မအေမှာစီးပွားရေးက တစ်ဖက် သူတို့အဆင့်မြင့်မြင့်နေနိုင်အောင် ကြိုးစားရတာက တစ်ဖက်နဲ့ ချောမနေနိုင်ဘူး”

www.burmeseclassic.com

“အဲဒါကိုက ပုလဲလွဲနေတာ၊ ကဲ ကဲ ကလေးကိုကိုယ့် လက်ထဲသာထည့်လိုက်ပါတော့၊ ပုလဲ ဘာဝတ်မလဲ ကိုယ်ရွေး ပေးမယ်”

နှစ်ယောက်သား ကြည်ရွှင်စွာနှင့် ရှေးဟောင်းနှောင်း ဟောင်းတွေပြောကြရင်း ငယ်မူပြန်နေကြစဉ် နွေဦးမှာလည်း အပေါ်ထပ်မှ အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။ ပြတင်းပေါက်မှာ လှမ်းမြင်နေရသည့် ခြံထဲမှရှုခင်းကို အနီးကပ်လျှောက်ကြည့်ဖို့ သူမဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သူများအိမ်မှာ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းလျှောက်ကြည့်လို့ သင့်တော် မတော်သူမ မစဉ်းစားတတ်ပါ။ ခြံထဲမှပန်းပွင့်လေးတွေ၊ မြက်ခင်း ရေကျွန်းကန်နှင့်ကစားကွင်းတို့ကို သူမ သဘောကျတာပဲသိသည်။

ဒီအိမ်ကအဆင့်မြင့်လိုက်တာ။ တော်တော်ချမ်းသာတဲ့လူ တွေပဲ။ အန်တီရွှေရည်ပုံကြည့်ရတာ အရမ်းသဘောကောင်းပုံ ရတယ်။ သူ့သားကတော့ မာနအိုးကြီး။ ရုပ်ကလည်းချောလိုက် တာ။ ကိုရီးယားမင်းသားတွေလောက်ပင်ချောနေတော့ ဘဝင် မြင့်နေတာနေမှာပေါ့။

ဟင်း ... အထင်မကြီးပါဘူး။ ငါ့များ သာမန်မိန်းကလေး များမှတ်နေသလားပဲ။

အတွေးနှင့်သူမ ခပ်ရိန်ရိန်ဆင်းလာသည်မို့အောက်ရောက် ခါနီးမှာ လှေကားကချောပြီး လျှောခနဲပစ်ကျသွားတော့သည်။

“အား ... သေပါပြီ”

လှေကားရင်းမှာ ခွေးလေးလိုအပုံလိုက်ဖြစ်နေတော့ ညှို့ ခန်းထဲမှာ ကောင်းရွှေစင်ခပ်ပြီးပြီးဖြစ်သွား၏။ ကောင်ဆိုးမလေး ငါ့ကိုပိုးပြီးခြေချော်ကျတာဖြစ်မှာပေါ့။ လှေကားအဆုံး ရောက်ခါနီး မှ လျှောကျတာမို့ အန္တရာယ်မဖြစ်နိုင်မှန်း သူသိပါသည်။ ဒါကြောင့် သွားမထူ။

နွေဦးလေပြည် ကိုယ့်ဘာသာကုန်းထရပါသည်။ သူမ ကလည်း ကျန်တဲ့ အပျိုမလေးတွေလို ရှက်ကိုးရှက်ကန်းမဖြစ်။ ရှက်တော့ရှက်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မရှက်တော့ပါဘူး။

သူ့ရှေ့ညှို့ခန်းထဲမှဖြတ်ပြီး နွေဦးခြံထဲသို့ဆင်းလိုက်သည်။ နောက် - အလှပွေးမြက်ခင်းနှင့် သစ်ခွခြံလေးကိုသဘောတကျ ကြည့်ရင်း ရေကျွန်းကန်ထိပါရောက်သွား၏။

ငါက ရောဝတီမြစ်ကမ်းပါးမှာ ကြီးခဲ့တဲ့ညောင်ဦးဖီးပဲ။ ဒီလိုရေကန်ပေါက်စလေးများ တစ်ချက်ကူးတောင်မရှိဘူး။ ဟင်း နောက်မှကူးရမယ်။ ရုပ်ရှင်ထဲကလို ရေကူးဝတ်စုံနှင့်တော့ မကူး ချင်ပါ။ အဝတ်တွေနဲ့ပဲကူးချင်ပါသည်။

ရေကျွန်းကန်လေးဘေးမှာ တကြည့်ကြည့်နှင့်သဘောကျ နေခိုက် အိမ်ရှေ့ဘက်မှ မေပေလှမ်းခေါ်သဖြင့် နွေဦးမေမေထဲ ပြေးသွားရပါသည်။

“နွေဦးရေ ... လာဟေ့ ... သွားကြမယ်”

သူမ မေမေအနားရောက်တော့ အားလုံးပင်ကားထဲမှာ နေရာယူရသည်။

“ဘုရားအရင်ဖူးမယ် ... ပြီးမှ ရှော့ပင်စင်တာတစ်ခုခု ပေါ့”

ဒေါ်ရွှေရည် ညွှန်ကြားချက်ပေးပြီးသည်နှင့် ကောင်းရွှေစင် ကားကိုမောင်းထွက်လိုက်သည်။

“မေမေတို့ ရှေ့ကသွားမယ်၊ သားက ညီမလေးကို လူ ကြားထဲမပျောက်အောင်စောင့်ခေါ် ... လာ ပုလဲ”

ဘုရားရောက်သည်နှင့် မေမေကအတူသွားဖို့စိတ်မကူးဘဲ နွေဦးကိုသူ့လက်အပ်ခဲ့သည်။ ခါတိုင်းဆို ဘယ်မိန်းကလေးနှင့် မှမရက်ရောသော မေမေ ... သည်တစ်ခါ ဘယ်လိုဖြစ်ပါ လိမ့်။

သူက ကောင်မလေးကိုစောင့်ခေါ်ဖို့လှည့်ကြည့်တော့ သူမ က သူ့အရင် ရှေ့မှတလွှားလွှားနှင့်သွားလေ၏။ ဟင်း ... နေပေါ့။ ကောင်းရွှေစင် ကျွဲခြေမပျက်ပင်နောက်မှလိုက်သွားခဲ့ သည်။ မေမေတို့နှစ်ယောက်က ရှေ့မှ _ ဆိုင်ခန်းတွေကြည့်ရင်း စကားတွေပြောရင်း ... အေးအေးသက်သာသွားနေပေမယ့် နွေဦးကတော့ ရှေ့သို့ကျုံ့ထွက်သွားပေပြီ။

တစ်ခါမှမရောက်ဘူးဘဲနှင့် တောသားရဲဆွဲထုတ်ဆိုသလို

ရှေ့မှသွားနှင့်နေသည့် နွေဦးအား ... ကောင်းရွှေစင် မျက်ခြည် မပြတ်ကြည့်ရင်း လိုက်နေခဲ့သည်။ ကိုယ်က သူ့ကိုမြင်ပေမယ့် သူကတော့ ကိုယ့်ကိုမမြင်။

နွေဦးမှာလည်း တစ်ယောက်ထဲလျှောက်သွားရင်းမှ ... ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို ... ရင်ပြင်တော်ပါးမှာထိုင်ချလိုက် ပြီး အားပါးတရဖူးမြော်ကြည့်ည့်နေမိ၏။ နောက် ငါးပါးသီလ ခံယူပြီး ရသမျှဘုရားစာတွေရွတ်ဆို၊ ဂါထာတွေရွတ်ဆိုရင်း အတော်ကြီးကြာတော့ ဦးချရိုခိုးလိုက်၏။

ပြီးမှ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ပြီး ... လူရှာတော့သည်။ သွားပြီ မေမေလည်းမပြင်၊ နောက် ဟိုလူကြီးလည်းမတွေ့။ အော်ငိုဖို့ သာကောင်းတော့သည်။

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အိမ်ပြန်ရအောင်လည်း အန်တီ ရွှေရည်တို့ အိမ်လိပ်စာကို နွေဦးမသိပါ။ ထို့အတူ ဖုန်းနံပါတ် လည်းအလွတ်မရသေး။ ငိုမဲ့မဲ့နှင့်သူမ လူလျှောက်ရှာနေတုန်း ခြုန်းဆို သူမအနားသို့ကောင်းရွှေစင်ရောက်လာခဲ့လျှင် နွေဦး ဟန်မဆောင်နိုင်အောင်ပင် ဝမ်းသာသွားရ၏။

"ဟိုလူကြီး ... "

"ဘာ ... "

လူကို ဟိုလူကြီးဆိုတော့ သူ့အောင့်သွားရ၏။ တော်တော် ရှိုင်းတဲ့ကောင်မလေးပဲ။

"ငါ့မှာနာမည်ရှိတယ် ... နာမည်ခေါ်"

"နာမည်ခေါ်ရင် ရိုင်းမှာပေါ့"

"အခုရော တော်တော်ယဉ်ကျေးနေသလား"

နွေဦး ငြိမ်သက်နေရာမှ သူ့ကိုခပ်ဂျစ်ဂျစ်လေးမော့ကြည့် သည်။

"မေမေတို့ ဘယ်မှာလဲ ... မေမေ့ဆီလိုက်ဖို့"

ပြောပုံကိုက အကြောကြီးနဲ့ သို့သော် ... ကောင်းရွှေစင် ရိုက်ပို့လိုက်ပါသည်။ အာရုံခံတန်ဆောင်းပေါ်မှာ အေးအေးလူလူ ဘုရားဖူးနေသည့် မေမေတို့နှင့်တွေ့မှသူ့မျက်နှာလေးဝင်းပသွား လေ၏။

ဒီလိုကျတော့လည်း ကလေးလေးလို အပြစ်ကင်းစင်ပါ လား။

အတန်ကြာအောင် ဖူးမြော်ကြည့်ည့်ပြီးတော့ ရင်ပြင်တော် မှာ တစ်ဖတ်ပတ်ကြသေးသည်။ ပြီးမှ သူတို့ဘုရားပေါ်မှ ပြန်ဆင်း ခဲ့ကြသည်။

မေမေ ဒေါ်ပုလဲကို နဲ့သာဖြူပုတီးလေးတစ်ကုံး လက် ဆောင်ဝယ်ပေးလေသည်။ ကားပြန်ထွက်ခဲ့တော့ မေမေက ထမင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်သို့ သွားဖို့သူ့ကိုပြောလေ၏။

"ဟိုတယ်တစ်ခုခုသွားရမလား မေမေ"

သည်အခါ ဒေါ်ပုလဲ ပျာပျာသလဲဝင်တားခဲ့သည်။

"ဟိုတယ်တွေက ဈေးကြီးပါတယ် ရွှေရည်ရယ်၊ ပြန်သာ ထမင်းဆိုင်ကောင်းကောင်းဆိုလည်း ရပါပြီ"

ဒေါ်ပုလဲ၏ဆန္ဒအတိုင်းသူ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းသည့် မြန်မာ
ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ သူလိုက်ပို့ပေးလိုက်၏။

ညနေစောင်းမှ သူတို့အိမ်ပြန်ရောက်ကြသည်။ တစ်နေ့လုံး
ကားမောင်းပို့ပေးနေရပေမယ့် နေဦးနှင့်သူ ... မရင်းနှီးသေး။
ဘာတွေက ဘယ်လိုပိပ်သက်နေမှန်းမသိ။

သူ ... ရေချိုးအဝတ်လဲပြီးချိန်တွင် ညနေ ၆ နာရီထိုး
သဖြင့် ညစာအတွက်ထမင်းစားခန်းသို့ဆင်းခဲ့ရသည်။ သူထမင်း
စားခန်းရောက်တော့ ... အားလုံးပင်စားပွဲမှာထိုင်နေကြပေပြီ။
ထုံးစံအတိုင်း မေမေကစားပွဲထိပ်မှာနေရာယူ၏။

“လာ ... သား ဒီနေ့သားအကြိုက်ဟင်းတွေချည်းပဲ”

ဒေါ်ရွှေရည် ကောင်းကိုလှမ်းခေါ်လိုက်လျှင် သူမဘေးမှ
သားငယ်က နှုတ်ခမ်းစုလေ၏။

“မေမေတရားဘူး၊ သားအကြိုက်ကဘယ်တော့ချက်မှာ
လဲ”

“ဪ ... သားရယ် မေမေကတစ်လှည့်စီ သားတို့ကြိုက်

တာချက်ကျွေးနေတာပါ။ ဒီနေ့ ဟိုအိပ်ခန်းတွေအားလုံးကစားလို့ရပါ တယ်။"

ဒေါ်ပုလဲနှင့်နွေဦးက တစ်ဘက်။ ကောင်းတို့ညီအစ်ကို တွေက တစ်ဘက်ထိုင်နေကြသည်။ မေမေကညှပ်သည်တွေထဲသို့ ဟင်းများထည့်ပေးရင်း လောကဝတ်ကျော့ပွန်နေသလို မေမေက လည်း စကားတွေပြောနေလေ၏။

အငယ်ဝင်းရွှေစင်က နွေဦးကို တမေ့တမောကြည့်နေလျှင် ကောင်းရွှေစင် ကိုယ့်ညီကို လှမ်းတို့လိုက်ရသည်။ မိန်းမ မမြင်ဖူး တာကျနေတာပဲ။ သည်တော့မှ ... ဝင်းရွှေစင်က ရယ်သွမ်းသွေး ရင်း ...

"အဟဲ ... အန်တီပုလဲရဲ့သမီးဆိုလို့ အန်တီလိုခပ်ပုပု မှတ်တာ သူ့ကျတော့အရပ်ကြီးက ခံချိန်တောင်ကျော်နေသေး တယ်နော်"

ဒေါ်ပုလဲတို့အကွက်ဝင်လေပြီ။ ကိုယ့်သမီးကိုယ်အပုပ်ချ ဖို့ပဲကြည့်နေတာလားမသိ။

"ကျော်မှာပေါ့ ... ငယ်ငယ်ကတည်းက အားကစားမက် နေတဲ့သူပဲ။ အပြေးဆိုလည်း ရှေ့က နောက် ဘောကန့်၊ ဘော် လီဘောပုတ် ... ကြက်တောင်ရိုက် ... ရန်ဖြစ်"

"ဟာ - အန်တီကလည်း ရန်ဖြစ်တာအားကစားမဟုတ် ပါဘူး"

"ဆောရီး သားငယ်ရေ ... အားကစားထဲမပါလည်း"

သူကရန်ဖြစ်တာလည်း ရန်ဖြစ်ကောင်း - ဂျူဒိုတွေ၊ ကရာတေး ဆိုလည်းစပ်စပ်စပ်စပ်နဲ့ပါလိုက်တာပဲ"

"ကြောက်စရာကြီးပါလား။ ဒါကြောင့် လိပ်ပိန့်ထွားနေ တာဖြစ်ရမယ်။ မျှစ်စို့ပေါက်ကြီးကျလို့"

ဝင်းရွှေစင်နှင့်ဒေါ်ပုလဲတို့ လေပေးဖြောင့်နေကြလျှင် နွေဦး ဝင်းရွှေစင်ကို ဘုကြည့်ကြည့်လေ၏။ ဟင်း ... သူများအိမ်မို့။ ကိုယ့်အိမ်မှာသာဆို - ဆွတ်တီးပစ်ချင်ပြီ။ စကားတွေက အကြော ကြီးနဲ့။ ရွယ်တူချင်းလာကြောနေတယ်။

ခန့်ရွှေစင်ကတော့ ခွေးဆိုးလေးလို မာန်ဖိပြီးကိုက်ချင်ပုံ ပေါ်နေသည့် ကောင်မလေးအား ချစ်စနိုးနှင့်ပြုံးစိစိကြည့်နေမိ သည်။ ချစ်စရာကောင်မလေးပဲ။ သို့သော် သူ့စိတ်ထဲ ထို့ထက် မပို။ သူက ... ဒီလိုပုံစံမျိုးကိုမကြိုက်ပါ။ ကလေးကို မုန့်ပေးပြီး ကြိုက်မနေနိုင်။ ကိုယ်နှင့်သက်တူရွယ်တူ၊ နားလည်မှုတွေအပြည့် ရှိမည်မိန်းမမျိုးကိုပဲ သူနှစ်သက်သည်။

အင်း - ညီမငယ်တစ်ယောက်လိုတော့ ချစ်ခင်မိပါသည်။ ကောင်းရွှေစင်ဘက်ကို သူ လှည့်ကြည့်ပြန်၏။ တစ်နေ့လုံး ဒီသားအမိကိုလိုက်ပို့နေရပေမယ့် သူ့ကြည့်ရတာရင်းနှီးပုံလည်း မရှိ။ ကိုကောင်းကလည်း မိန်းကလေးများနှင့်ပတ်သက်လျှင် သွေးအေးသည်။ မာနကြီးသည်။

နွေဦးဆိုသည့်ကောင်မလေးကတော့ မေမေလှမ်းထည့်ပေး နေသမျှ ဟင်းတို့ကိုမလွတ်တမ်းကြိတ်ရင်း ထမင်းကို ယူဆုတ်စားဖူး

သံလို အသံအမဲစားနေလေ၏။

ဝက်ပုတ်မလေး ... ဒါကြောင့် ထွားနေတာ။ ပြောရပေမယ့် သူလေးအသွင်က အဆီပို၊ အသားပိုတွေလည်းရှိမနေပါ။ အငြိမ်မနေသည့် အားကစား အံ့လေ ... အားကစားမယ်လေး၊ ဝီပီ ရှည်သွယ်သောအရပ်၊ အချိုးအစားကျနသည့် ကိုယ်လုံးလေးနှင့်။

မကြာမီ ... နွေဦးပင် ပထမဆုံးထမင်းပွဲမှထသွားခဲ့လေသည်။ ဒေါ်ပုလဲက မျက်မှောင်ကြီးကျုံ့လျက် ...

“သူ့ကိုယ်သူ ... အားကစားပြိုင်ပွဲဝင်နေသလားမှတ်နေတယ်၊ ထမင်းကိုသေပြေးရှင်ပြေးစားတယ်”

“နေပါစေ ပုလဲရယ် ... ကလေးကို အရိပ်ကြည့်ပြီး ဆူမနေပါနဲ့၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါစေ”

“ရွှေရည် ... ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်က သမီးကိုမင်းလို ပီပီပြားပြား ဝိုင်းကောင်းကျောက်ဖိဖြစ်ဖို့ ... ”

“အေးပါ ... သူငယ်ချင်းရဲ့ ဒါပေမယ့် တို့ခေတ်နဲ့သူတို့ ခေတ်မတူတော့ဘူးလေ၊ သူခေတ်နဲ့သူ အံ့ဝင်ခွင့်ကျလည်းဖြစ်ဦးမှပေါ့”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကားများနေကြဆဲ သူ့တွေလည်း အလျှိုအလျှိုနှင့်ထမင်းစားလိုပြီးသွားကြသည်။ အချို့ပွဲအဖြစ် ... ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးစီနှင့်ပန်းသီး တစ်စိတ်စီနှိုက်ယူလိုက်ကြပြီး ညှော်ခန်းသို့ထွက်သွားကြ၏။

ကောင်းရွှေစင် ကိုယ့်အခန်းပြန်ပြီး ကွန်ပျူတာနှင့်စာရင်းများပြုလုပ်နေစဉ် ခြံထဲမှအသံများကြားသဖြင့်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နွေဦးကို အိမ်မှခွေးဂျက်လီနှင့် စိန်ပြေးတမ်းကစားနေတာတွေ့ရသည်။

ကြည့်စမ်း ... သူပို့ပကြောက်မရွံ့။ ဂျက်လီမှာ အယ်ဇေးရှင်းပီပီ ထွားထွားကြီး။ ပြီး ... သူမက ယနေ့မှရောက်သည်ပို့ခွေးနှင့်ဘယ်အချိန်ရင်းနှီးနေပါလိမ့်။

ပုံစံမှာ ... သူမက ရှေ့မှာ မဟားဒယားပြေးနေပြီး ဂျက်လီကနောက်မှ ခပ်သာသာပြေးလိုက်နေပုံ။ သို့သော် လူနှင့်ခွေးမို့ ပြေးနှုန်းကအတူတူ။

“အဲ ... ”

ကောင်းရွှေစင် ပသကာသဖြင့် ပြတင်းမှသေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့ စိန်ပြေးတမ်းကစားနေတာမဟုတ်ဘဲ နွေဦးတစ်ယောက် ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေနှင့်ပြေးနေရတာဖြစ်နေသဖြင့် သူ့ခြံထဲသို့အလျင်အမြန်ဆင်းလိုက်ရ၏။

သူတို့ဖြစ်ပျက်နေတာ ခြံခေါင်းရင်းထဲက ကစားကွင်းမှာပွဲအယ်သူမှမမြင်လိုက်ကြ။ သည်ကြားထဲ သတ္တိခဲအော်ဟစ်ပြီး အကူအညီမတောင်းသဖြင့် သူတောင်ကံကောင်းလို့မြင်လိုက်တာပါ။

“ဟေ့ ... ဂျက်လီ ... ဂျက်လီ”

သူ အသံပေးလိုက်မှ ဂျက်လီကသူ့ထံပြေးရောက်လာပြီး

ကောင်မလေးလည်း နေရာမှာပင် ခွေခနဲလဲလေ၏။ သူ ဒီတစ်
ခါတော့စိုးရိမ်သွားသည်။ ဒီကောင်မလေး ဘယ်အချိန်တည်းက
ပြေးဖန်ရတာလဲ။

“နွေဦး ... နွေဦး ... ကိုက်မိသွားလား၊ ဂျက်လီက
မကိုက်တတ်ပါဘူး။ ဒီကောင်ကြီးက အစသန်တယ်”

သူ ... နွေဦးအနားရောက်သွားပြီး ကောင်မလေးကိုဆွဲ
ထူလိုက်တော့ ပချောပုံစံက မျက်ရည်တွေနှင့်ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ။

“ဆောရီးကွာ ... မင်းအော်ဟစ်အကူအညီတောင်းတာ
ပဟုတ်ဘူး။ တကယ်ဆို ကယ်တော်မူကြပါ၊ ကယ်တော်မူကြပါ
လို့အော်လိုက်ရမှာ ... ”

နွေဦး ကောင်းရွှေစင်ကိုမုန်းတီးရန်လိုစွာကြည့်နေလျှင် သူ
လန့်သွား၏။ ဘုရားရေ ... ဘာတွေလွဲချော်ပြန်ပြီလဲ။

“ဘယ်တော့မှမအော်ဘူး ... သေတောင်မအော်ဘူး”

“ကဲပါ ... မအော်ရင်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မင်းကို
ဂျက်လီနဲ့မိတ်ဆက်ပေးထားမယ်၊ ပျင်းရင်ဆော့ရတာပေါ့ လာ
ဂျက်လီ ... လက်ပေး ... မင်းလည်း လက်ပေး ... ”

သူက လူနှင့်ခွေးကိုလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရအောင် စိစဉ်ပေး
တော့ နွေဦး အမြင်ကတ်လိုက်တာ။ သူ့ခွေးကိုပဲ လက်ဆွဲ
နှုတ်ဆက်ရဦးမတဲ့။

“ငါ့ခွေးက လူနဲ့နီးတယ်၊ လူထက်လိမ္မာတယ်”

နွေဦးကိုတမင်စောင်းချိတ်ပြောနေတာလားပင်။ သူ့ခွေးက

လည်း ခွေးပါးဝလွန်းသည်။ ဆောင့်ဆောင့်ထိုင်ပြီး လက်တစ်
ဘက်ကိုရှေ့မြှောက်ပေးရာ သူကနွေဦးလက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲပြီး
ခွေးနှင့်မိတ်ဆက်ဝေ၏။

“ရပြီ ငါ့ခွေးနဲ့မင်းသူငယ်ချင်းဖြစ်သွားပြီ ... ”

“ခင်ဗျားနော် ... တော်တော်တရားလွန်လာပြီ၊ သူ့ကိုယ်
သူ အိမ်ရှင်ဆိုပြီး ဗိုလ်ကျနေတယ်၊ ဒီမှာ ခင်ဗျား ကျုပ်နေမှာ
မကျေနပ်ရင် မေမေ့ကိုပြောလိုက်၊ ဒီလိုတော့ပညာရှိနည်းနဲ့ မနှိပ်
စက်ပါနဲ့”

“ဟောဗျာ ... ”

အရမ်းကြမ်းပါသည်ဆိုသည့် ဟောင်ကောင်ဂျက်မလေးက
သူ့ကိုရန်တွေ့ရင်း မျက်နှာတွေနီ၊ မျက်ရည်တွေစီးကျလာရင်း
ဒေါသတွေနှင့်ဆတ်ဆတ်တုန်တော့ ကောင်းရွှေစင်ထိတ်လန့်ရ
သည်။ ငါဘာများမှားလို့လဲ။ အဲ ... ချစ်လို့နောက်မိတာလေး
မဲရှိတာပါ။

“ဘာလဲ ... ငါက မင်းကိုဘာတွေနှိပ်စက်လို့လဲ”

“ခင်ဗျား ... မနက်က ကျုပ်လှေကားပေါ်ကလိမ့်ကျလို့
မထနိုင်တော့လည်း ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေတယ်လေ”

“ဟောဗျာ ... မင်းလိမ့်ကျတာကို ငါကဘာဖြစ်လို့ဝမ်းသာ
ရမှာလဲ၊ တော်တော်ကပ်သီးကပ်သတ်တွေးတဲ့ကောင်မလေးပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ခင်ဗျားပြုံးပြုံးကြီးနဲ့ကြည့်နေတာ
အာငြင်ချင်သေးလဲ”

“ဪ ... ဒါ ... ဝမ်းသာလို့မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့အဖြစ်ကလည်း ဆွမ်းခံရင်းငှက်သင့်ပါလား။ မင်းအဖြစ်ကရယ်ချင်စရာမို့ ပြုံးမိတာပါ ... ဘုရားစူး ... ဝမ်းသာလို့မဟုတ်ပါဘူး။”

“ခင်ဗျားညာတာ ... ကဲ ... အခု ခွေးနဲ့တိုက်တာကတော့ ဘာပြောဦးမလဲ”

“ဟေ ... ”

ခွေးနဲ့တိုက်သတဲ့။ ဂျက်လီက ခွေးလိမ္မာမို့ အိမ်မှာ လှောင်ထား။ ကြိုးချည်ထားသည့်ခွေးအပျိုးအစားမဟုတ်။ တစ်ခါ တစ်ခါ ကားတောင်လိုက်စီးတတ်သည့်ခွေးပါ။

ကောင်းရွှေစင်စိတ်ရှုပ်စွာနှင့် ခေါက်ကုတ်နေစဉ် အငယ်ကောင် ဝင်းရွှေစင် အနားသို့ရောက်လာခဲ့သည်။ ခြံမှာလည်း မီးတွေ ထိန်ထိန်လင်းနေပေပြီ။

“ကိုကောင်း ဘာတွေကျင့်တက်နေတာလဲ”

“ဒီမှာကွာ ငါ့ကိုခွေးနဲ့တိုက်ပါတယ်ဆိုပြီးစွပ်စွဲနေလို့”

“ဂျက်လီက လှောင်ထားတဲ့ခွေးမဟုတ်တော့ သူလည်း လွတ်လပ်စွာနေတာပဲလေ။ သူ့မှာ ဒီမိုကရေစီအပြည့်ရှိတယ်။ မနွေဦးရယ် ကိုကောင်းကိုအထင်မလွဲလိုက်ပါနဲ့ဗျာ။ အိမ်မှာ သူသဘောအကောင်းဆုံးဗျ”

နွေဦး နှုတ်ခမ်းလှလှထော်ထော်လေးကိုမဲ့လိုက်ပုံက ပီတိကလေးဆိုလေးနယ်။ ရယ်ချင်စရာ။

နွေဦး ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံးကို မိုက်ကြည့်ကြည့်ရင်း

အကဲခတ်နေခဲ့သည်။ နှစ်ယောက်လုံးဖြူဖြူချောချောတွေချည်းပဲ။ သို့သော် ကောင်းရွှေစင်က ပိုပြီးကျားကျားလျားလျားရှိသည်။ ဝင်းရွှေစင်ကတော့ ခပ်ပိန်ပိန်။ လူငယ်စတိုင်။

“ကဲ ... နွေဦး မင်းအမေခေါ်ခိုင်းလို့ လူကြီးတွေကို သေသေချာချာအပ်မလို့တဲ့”

နွေဦးမကျေမနပ်နှင့်ပင် ချာခနဲအိမ်ဘက်ကိုလှည့်ပြန်သွားတော့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ပျက်နာတစ်ယောက် ကြည့်ကာ ပခုံးတွန့်မိ။ လက်ခါပြမိသည်။

မလွယ်တဲ့ကောင်မလေးပါပဲ။

ဒေါ်ပုလဲပြန်သွားသည့်အခါ နွေဦးလေပြည် မျက်နှာငယ်
လေးနှင့်ကျန်ခဲ့ရပါသည်။ ကိုယ်က ဘယ်လောက်ပင်ဟကြော
ကြော စကားပုံလည်းရှိသား သူပျားရွာမှာကြက်မ၊ ကိုယ့်ရွာမှာ
ကြက်ဖတဲ့။ ယခုလည်း နွေဦး သူများအိမ်မှာ ကြက်မ ... အဲ
အဲ မျက်နှာငယ်ကျန်ခဲ့ရပါသည်။

မေမေရယ် လုပ်ရက်လိုက်တာ။ သူမမှာ ခြင်္သေ့မအိုကြီးလို
အစွယ် အသားကျကျန်ခဲ့ရပါသည်။ စိတ်ထဲကတော့ ဟိုကိုမကျေ
နပ်သလိုလို၊ ဒီကိုမကျေနပ်သလိုလို။

“ဟင်း ... အလကား တစ်အိပ်လုံးမှာသဘောကောင်း
တာဆိုလို့ အန်တီရွှေရည်တစ်ယောက်တည်းရယ်”

သူသားသုံးယောက်မှာ သုံးယောက်လုံးကို နွေဦးအမြင်
မကြည်။ အကြီးဆုံးက သူ့ကိုယ်သူသဘောသားအင်ဂျင်နီယာ
ဆိုပြီး ဘဝင်မြင့်နေသလားပဲ။ တော်သေးသည်က သူ့ဟာ အိမ်

မကပ်ဘဲ မိတ်ဆွေများနှင့်လျှောက်လိမ့်နေတတ်လို့ပါပဲ။ သူမနှင့်
ငြိစရာမရှိ။

အလတ် ကောင်းရွှေစင်ကအဆိုးဆုံးပဲ။ ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာ
ဆိုပြီး ဘဝင်မြင့်ချင်ချင်။ ရက်စက်သည့်စိတ်ထားလည်းရှိသည်။
ကြည့်ပါလား ... ဟင်း။

အငယ် - ဝင်းရွှေစင်ကတော့လူမြင်လျှင်ပြောင်စပ်စပ်နှင့်
ပြောင်ပြတတ်သည်။ သူလည်းတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားမို့ အိမ်
မကပ်ရ။ သူမနှင့်ရှေ့ရှိစရာမလို။

သည့်မနက်လက်ဖက်ရည်စိုင်းမှာ ညကမေမေကိုလိုက်ပို့
ရင်း မျက်ရည်ကျခဲ့၊ ငိုခဲ့ရသည်မို့ မျက်နှာလေးမို့အစ်ဖောင်းကြ
နေသည့် ကောင်မလေးအား မိသားစုအားလုံးကသနားကြင်နာ
စွာကြည့်မိကြသည်။ ဒေါ်ရွှေရည်ကတော့ အသည်းဆုံး။

“လာ ... သမီး ... လာ လာ အန်တီအနားမှာထိုင်၊
ညကအိပ်ပျော်ရဲ့လား”

“ပျော်ပါတယ် အန်တီ”

“အေးကွယ် ... ဒီအိမ်မှာ ကိုယ့်အိမ်လိုသဘောထားပြီး
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေနော်၊ ဒါထက် ပုလဲကသမီးအလုပ်လုပ်မယ်
တဲ့ ... ဟုတ်လား၊ လုပ်ချင်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... လုပ်ပါမယ် အန်တီ”

“ဒါဆို သားကုမ္ပဏီမှာပဲ တစ်နေရာပေးလိုက်၊ လာစာက
ရော ဘယ်လောက်လဲ”

ဒေါ်ရွှေရည် ပွဲချင်းပြီးစီစဉ်နေလျှင် ကော်ဖီသောက်နေသည့် ကောင်းရွှေစင် ယှက်လုံးစွေကြည့်ရသည်။ ဒီဟာမလေးသာ ငါ့ဆီမှာအလုပ်ပေးထားရရင်တော့ ဆရာမနိုင် နှစ်ဆောင် ပြိုင်ဖြစ်မှာပဲ။

“လစာ ၅ သောင်းပေါ့ မေမေ၊ လောလောဆည်လွတ်နေတာ ရုံးခန်းသန့်ရှင်းရေးအလုပ်ပဲရှိတယ်”

“အင် ...”

သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရမည်ဆိုတော့ လူကို တမင်ချိုးတာပဲ။ နွေဦး ဒေါပူနေတုန်း ကျန်လူပျားကတော့ ရယ်ကြသည်။ ကိုကောင်းဟာ ခပ်တည်တည်နှင့်နောက်တတ်သည်လေ။

“သားရယ် စကားကိုအကောင်းပြောစမ်းပါ။ ညီမလေး ခမျာ တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့ရတာ”

“သန့်ရှင်းရေးပလုပ်ချင်လည်းပြာတာအလုပ်ရှိသေးတယ်”

“လာပြန်ပြီ”

“ဝင်ဝင်ချင်း မန်နေဂျာတော့တန်းရမလား၊ တံမြက်စည်းလှဲချင်လို့ မလှဲချင်ပြာတာလုပ် ... ဒါပဲ”

ကောင်းရွှေစင် ခပ်တည်တည်နှင့်ပြောနေတော့ နွေဦးကလည်းပိုရွံ့သည်။

“ရတယ်လေ ... ဘာအလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်မယ်၊ အလုပ်ဟူသမျှ ဂုဏ်ရှိစွာ ... တဲ့၊ အလုပ်လုပ်ပြီး ရတဲ့လခကို အန်တီပေးမယ်၊ နွေဦး ဒီမှာအလကားမစားချင်ဘူး”

“အို ... မဟုတ်တာသမီးရယ်၊ အန်တီကကျွေးထားနိုင်ပါတယ်၊ သမီးနေမယ်ဆို တစ်သက်လုံးတောင်ကျွေးထားမှာပါ။ အခု အလုပ်ကိစ္စပြောနေတာလည်း ပုလဲကအလုပ်လုပ်ပါစေဆိုလို့သာ၊ အန်တီစိတ်ဆိုရင်တော့ သမီးကိုအိမ်မှာပဲအချက်အပြုတ်၊ အချွပ်၊ အလုပ်သင်ရင်း အေးအေးဆေးဆေးနေခိုင်းမှာ”

“နွေဦး ချက်တတ် ပြုတ်တတ်ပါတယ်အန်တီ၊ နွဲ့ကုမ္ပဏီမှာ တံမြက်စည်းသွားလို့မယ်”

“ကောင်းတယ် ... ဒီနေ့ကစပြီး အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီ”

အားလုံးရှေ့မှာပင် ကောင်းရွှေစင်က ကြေညာလိုက်ပြီး ကောင်မလေးကို အလုပ်အချိန်အပီ အဝတ်သွားလဲခိုင်းလိုက်သည်။

“ဒီနေ့တော့ ရှိတာဝတ်ခဲ့၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး ယူနီဖောင်းဝတ်ရမယ်၊ ညနေကျ ယူနီဖောင်း ၃ စုံဝယ်ပေးမယ်”

“တံမြက်စည်းလဲ့တာပဲ ယူနီဖောင်းဝတ်ရဦးမှာလား”

“ဝတ်ရမယ် မင်းကမ်းခန်းအတွက် တံမြက်စည်းလဲ့၊ ပြာတာအထူးအလုပ်သမားမို့ သူများနဲ့မတူတဲ့ဝတ်စုံဝတ်ရမယ်”

“ပြီးရော ...”

ကောင်မလေး လက်ဖက်ရည်ခိုင်းမှထသွားတော့ သူပေးစဉ်နှင့်မေမေက ကောင်းရွှေစင်ကို ဆူကြသည်။ အစ်ကိုနှင့် ညီကတော့ ပြုံးစိမ်း။

“သားရယ် နွေဦးလေးသနားပါတယ်၊ မင်းတကယ်ကို ပြာတာလုပ်ခိုင်းမှာဟုတ်လား”

“ဟာ ... ဖေဖေကလည်း ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ် သမားမှမလိုသေးတာ၊ ဒီတော့ သားရုံးခန်းအတွက်ထားတဲ့ ပြာတာကောင်လေး ထွက်သွားတဲ့နေရာမှာ သူ့ကိုထားရမယ်၊ ရယ်စရာတော့ကောင်းမယ် တကယ်စွာတေးလန်၊ ဂျပ်တူးကို”

“တော်ကြာ လူကြီးချင်းမျက်နှာပျက်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်ပါ ဦးမယ်ကွာ”

“ဖေဖေမပူနဲ့ ဒါတွေ မေမေပူလိမ့်မယ်”

ဒေါ်ရွှေရည် သားကိုမျက်စောင်းထိုးပြီး မကျေနပ်ပုံပြတော့ ကောင်းရွှေစင်ရယ်လိုက်သည်။

“မေမေကလေး ... သူ့ဟာလေးထိရင် ကဲကိုကဲတယ်”

ကောင်းရွှေစင် လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှထပြီး ကားဆီလျှောက် ရင်း ဟွန်းနှိပ်လိုက်သည်။

“လာပြီ ...”

“အဲ ...”

မချော တမင်ပင်လုပ်လေသလား။ ဝတ်လာပုံကစတိုင် ဘောင်းဘီဒူးအုပ်နှင့်စပိုရပ်အဖြူ။ ဘောင်းဘီကအနက် စပိုရပ် ကလက်ပြတ်နှင့်။

“ဟေ့ ... အလုပ်ဆင်းမယ့်ဝတ်စုံက အိမ်နေရင်းအဝတ် ကြီးပါလား”

“ကျုပ်မှာဒါတွေပဲရှိတယ်”

“တကယ်လား ငါ့ကိုအရွဲ့တိုက်နေတာလား”

“တကယ်ပေါ့ ... ခင်ဗျားကိုဘာအရွဲ့တိုက်နေစရာလို မလဲ”

ကောင်းရွှေစင် ခေတ္တစဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ...

“ဟုတ်ပြီ ... ဒါဆိုလည်း လာ ... လမ်းကျမှ ငါ ကြည့် စိစဉ်မယ်”

နှစ်ယောက်သား ကားနှင့်ထွက်လာခဲ့တော့ မေမေက နောက်မှပြု၊ရှင်စွာလက်ပြကျန်ခဲ့သည်။

စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင်ဆင်းရင်း _ ကောင်းရွှေစင်စိတ်ကူး
မိလိုက်သည်။ နွေဦးပုံစံက ယောက်ျားလေးမို့ ယောက်ျားလေးပုံစံ
ယူနီဖောင်းဝယ်ပေးလိုက်မည်။

သူ _ ဘောင်းဘီရှည်အနက်နှစ်ထည်နှင့် စပိုရှပ်အဖြူမှာ
အပြာစင်းနှစ်ထည်ဝယ်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ ... မင်းကလည်း မိန်းကလေးလိုမဝတ်ချင်တာနဲ့
အတော်ပဲပေါ့။ အဲဒါ ပင်းအတွက်ယူနီဖောင်းပဲ၊ ကဲ ... အခုပဲ
အဝတ်လဲခန်းမှာ တစ်စုံလဲလိုက်”

နွေဦးကလည်း သူဝယ်ပေးသည့် ယူနီဖောင်းတွေကို
သဘောကျပါသည်။ သူမက မိန်းကလေးဝတ်စုံတွေကို မလွှဲသာ
လွန်းမှဝတ်ချင်သူ။ ပြောရလျှင် ... သူမမှာ မိန်းကလေးဝတ်စုံ
တစ်စုံမှမရှိ။

အစ်မတွေက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လိုသာ ဆင်
ပေးမြဲမို့ နွေဦးမှာရှိတာ ဘောင်းဘီတို၊ ရှည်နှင့် စပိုရှပ်၊ တီရှပ်၊

ဖစ်တင်ရှပ်တွေသာ။

‘ယခုအလုပ်ဝင်ရမယ်ဆိုပေမယ့် စကားတွေ၊ ကိုယ်ကျပ်
တွေမဝတ်ရလို့ နွေဦးတော်တော်စိတ်ချမ်းသာသွား၏။ နွေဦးယူနီ
ဖောင်းတစ်စုံချက်ချင်းပင် လဲလာခဲ့ပါသည်။ အဝတ်လဲခန်းထဲမှ
ထွက်လာသော သူမအသွင်က မိန်းမချောချောသည့် ယောက်ျား
ပျိုလေးတစ်ယောက်အသွင်။

အဲ ... ရွှေရင်ဖြိုးဖြိုးကတော့ ရိုးတိုးရိတ်တိတ်။

ကောင်းရွှေစင်အပေါ်မှ ဂျာကင်ချိုင်းပြတ်နှစ်ထည် ချက်
ချင်းပင် ကောက်ဝယ်ပစ်လိုက်သည်။

ပြီးပြီ ... ဒီကောင်မလေးကို ငါ့ရုံးကအထီးမှန်း အမမှန်း
မသိတော့ဘူးပေါ့။ နာမည်ကလည်း ယောက်ျားဆန်သည့်
နာမည်။ သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုသိုဝှက်ထားချင်ပါလိမ့်။

“အိုကေ ... သွားကြစို့၊ ရုံးမှာမင်းကိုယ်မင်း ယောက်ျား
လေးလိုသဘောထား။ အိမ်ကျမှ မေမေရှေ့မှာနေချင်သလိုနေ”

“ကြိုက်ပြီ ... ကျုပ်ကလည်း ဒီလိုပဲတစ်သက်လုံးနေ
လာတာ”

“အဲ ... အဲဒီကျုပ် ... ကျုပ်ဆိုတာကြီးလည်းပြင်ဦး၊
ရိုင်းတယ်၊ ပြီးတော့ ငါက မင်းရဲ့ အလုပ်ရှင်သူဌေး”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျုပ် အဲ ... ကျွန်တော်လို့ပြောပါမယ်၊
ခင်ဗျားကိုလည်း ဘော့စ်လို့ခေါ်ပါမယ်၊ ကျေနပ်ပြီလား”

“လူကြားကောင်းရင်ပြီးတာပဲ၊ ရင်းနှီးမှုကြောင့် အိမ်မှာ

ပြောချင်သလိုပြောတာ ကိစ္စမရှိဘူး၊ အလုပ်မှာရိုင်းရင် သူများ အထင်သေးမယ်လေ”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဘွဲ့ရပြီးသားပါ”

ကောင်းရွှေစင် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ နွေဦးကိုတင်ဆောင် ကာ ကုမ္ပဏီသို့ထွက်ခဲ့သည်။

“ရောက်ပြီ ... မင်းက ငါ့ရဲ့အဲ ... ပြာတာဆိုတော့ ငါ့အိတ်ကိုဆွဲရမယ်၊ ဒါထက် မင်းကွန်ပျူတာရောတတ်သလား”

“တတ်တယ် ...”

“အိုကေ ... ဒါဆို ... ငါ့ကိုအများကြီးကူနိုင်တာပေါ့၊ မင်းအတွက် ငါ့ရုံးခန်းထဲမှာ စာပွဲတစ်လုံးလုပ်ပေးမယ်”

နွေဦးခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး သူ့အိတ်ကိုဆွဲကာ သူ့နောက်မှ လိုက်ရသည်။ ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းနှစ်ဆယ်လောက်ဖြင့် ကျယ် ကျယ်ပြန့်ပြန့် အားလုံး၏အကြည့်တွေက လူသစ်ဖြစ်သည့်နွေဦး ထံမှာ။

ဒီကောင်လေးနဲ့ ဘော့စ်နဲ့ဘယ်လိုတော်သလဲ။

ကောင်းရွှေစင်ဝန်ထမ်းများ အားလုံးနှင့်နွေဦးကိုမိတ်ဆက် ပေးလိုက်သည်။

“ဒါ _ နောက်ခန့်လိုက်တဲ့ ဝန်ထမ်းပဲ၊ ကျွန်တော့်ရုံးခန်း”

မှာကွန်ပျူတာကိုင်မယ့်သူ၊ သူနာမည်ကနွေဦး အားလုံးပဲခင်ခင် မင်မင်နေကြပါ။

နွေဦး အားလုံးကို ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အသိအမှတ်ပြုတော့ အားလုံးကလည်း သူမကိုအသိအမှတ်ပြုကြသည်။ အားလုံးထဲ မှာ စူးရဲလင်းလက်သည့်မျက်ဝန်းတစ်စုံကို နွေဦးတွေ့လိုက်ရ၏။

ကောင်လေးတစ်ယောက်။ သူ့ထက်တော့တစ်နှစ်လောက် ကြီးနိုင်သည်။ မြို့သားမို့အသွေးအမွှေးကပြောင်သည်။ သူက သူများထက် ပိုပြီးပြုံးရွှင်သည်။ သူက ဆတ်ခနဲမတ်တတ်ရပ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူမိတ်ဆက်၏။

“ကျွန်တော်မှီးသောက်ပါခင်ဗျ ... ကျွန်တော်ကသူများ ထက်ခင်တတ်ပါတယ်”

ဘုရားရေ - သူက နွေဦးကို မိန်းကလေးမှန်းရိပ်မိလို့လား။ လူဆိုတာ ယောက်ျားချင်း၊ မိန်းမချင်းဆို သိပ်အရေးလုပ်တတ်ကြ တာမဟုတ်။

နွေဦးကို လက်တစ်ဖက်ကမ်းပေးလာတော့ ... သူမ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကောင်းရွှေစင်နောက်သို့ ခပ်သုတ် သုတ် လိုက်သွားရ၏။ နောက်ဘက်မှာတော့ ရယ်သံလေးတွေက တိုးတိုးတိတ်တိတ်။

ကောင်းရွှေစင်၏ရုံးခန်းက တော်တော်လေးကျယ်ဝန်းပါ သည်။ သူ့ရုံးခန်းထဲမှာပဲ ကွန်ပျူတာက နှစ်လုံးနှင့် တစ်လုံးမှာ စာရေးမတင်ယောက်ထိုင်နေပြီး ကျန်တစ်လုံးကတော့ သူ့ကိုယ်

တိုင် ကိုင်ပုံရသည်။ သူက ... သူ့ကွန်ပျူတာစားပွဲမှာ နွေဦးကို ထိုင်ခိုင်းပြီး စမ်းသပ်နေလေ၏။

သူ့စိတ်ကျေနပ်တော့မှ ပြုံးသွားပြီး နွေဦးကိုထိုစားပွဲမှာထိုင် ခိုင်းသည်။

“မင်းစားပွဲက အဲဒီစားပွဲပဲ၊ မင်းအလုပ်က ငါဝေယျာဝစွ တွေလုပ်ပေးရမယ်၊ နောက် ငါ့ကိုစာရင်းအင်းတွေကူလုပ်ပေးရ မယ်၊ အားရင် ... ကွန်ပျူတာကျွမ်းကျင်အောင်လေ့ကျင့်နေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ပြောပြီး သူက သူ့ဒါရိုက်တာစားပွဲမှာထိုင်လေသည်။ နွေဦး ရောက်နှင့်နေသည့်တစ်ဘက်စားပွဲမှ မိန်းကလေးကိုကြည့်လိုက် သည်။ သူ့ယူနီဖောင်းက အများနည်းတူ နက်ပြာစကတ်နှင့် တိုယ်ကျပ်အဖြူ။ နောက် ကုတ်လက်စကနက်ပြာ။ စကတ်ကဒူး အထက်မှာမို့ ဖြူဝင်းသောအသားတွေပေါ်လွင်နေပါသည်။

အသက်အစိတ်လောက်ပင်ရှိပြီး ချောမောလှပသည့် အမျိုး သမီးပါပင်။ နွေဦးက ထိုမမကိုလှမ်းပြုံးပြလိုက်သည်။ မိတ်ဆက် စာပေါ့။

“နွေဦးပါ မမ ... မမကချောတယ်နော်”

“မောင်လေးက ပိုချောပါတယ်ကွယ်၊ ဘော့စ်နဲ့ဘာတော် သလဲ၊ ချောတာချင်းတူလို့”

“ဘာမှမတော်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က သူ့တောက်တိုမယ်ရ ခဲ့ ပြာတာဆိုပါတော့”

နွေဦးမကြည်မလင်အပြောကြောင့် မမလှလှက ခပ်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

“ပြာတာထက်တော့သာပါတယ်၊ မောင်လေးက ကွန်ပျူတာတတ်တာပဲ၊ ဘောစုံကလည်း သူ့ညီကိုချစ်ပုံရတယ်”

နွေဦးတို့ စကားတီးတိုးပြောနေကြစဉ် သူက နွေဦးကို လေသံမာမာနှင့်လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“နွေဦး လာဦး၊ ငါဒီနေ့ဇက်ကြောတွေအရမ်းတက်နေလို့ ဇက်ကြောနည်းနည်းဆွပေးစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘောစုံ”

“မင်းက ဂေါတာလား”

တကယ်လည်း နွေဦးမှာအိမ်မှာအငယ်ဆုံးမို့ မေမေနှင့် အစ်မနှစ်ယောက်ကိုဇက်ကြောဆွပေးနေကျ။ ယခုလည်း သူ့လိုအပ်လို့ခိုင်းတာမို့ ပြာတာကြီးက စီးပိုးတယ်မထင်ပါပေ။

နွေဦး သူ့အနားသို့သွားပြီး တကယ်ပင် စိတ်ပါလက်ပါ ဇက်ကြောဆွပေးနေမိသည်။

“အား ... မင်းလက်ကပေါက်တယ်၊ အနိပ်သည်လုပ်စားရဲရင်တော်တော်ကြီးပွားမယ်”

ဒီစကားကနိပ်တာလား။ နွေဦးကတော့ အဖြူထည်စိတ်မို့ တော်တော်အိအိမတွေးပါ။ တကယ်လည်း သူမရဲ့လက်ချောင်းတွေက သန်မာပါသည်။ အားကစားသမားမို့ သန်မာသောလက်ချောင်းတွေကို နွေဦးပိုင်ဆိုင်ပါသည်။ ငြီး ... အိပ်မှာ လူတိုင်း

ကိုနိပ်ပေးနေကျမို့။

နှုတ်ခမ်းလေးတင်းတင်းစေ့ရင်း ... သူမ စိတ်ပါလက်ပါ နိပ်ပေးနေတော့ ကောင်းရွှေစင် စားပွဲပေါ်မှ မှန်ခိုင်းလေးမှတစ်ဆင့်ကြည့်မိသည်။ တော်တော်စိတ်ထားဖြူစင်တဲ့ ကောင်မလေးမဲ ငါနိပ်ကွပ်လို့လည်း နိပ်ကွပ်မှန်းမသိ။

နာရီဝက်နီးပါးမျှ နိပ်ပေးလိုက်တော့ သူ့ဇက်ကြောတွေ ပျော့ပျောင်းသွားပြီး လှုပ်ကလန်းဆန်းသွားခဲ့သည်။

“တော်ပြီ ... တော်ပြီ” မင်းသွားနားတော့”

ပြောတော့လည်း နာခံစွာပင် သူ့စားပွဲသို့ သူထွက်သွားတာပါပဲ။

“ဒီနေ့ ၁၂ နာရီမှာ အစည်းအဝေးရှိတယ်၊ မင်း တစ်ယောက်တည်း၊ ကင်တင်းမှာ ထမင်းသွားစားမလား”

“ရတယ် ... ကျွန်တော်လမ်းမှာ ပေါင်မုန့်တစ်လုံးဝယ်လာတယ်၊ အဲဒါပဲစားမယ်”

“အေး ... ဒီမှာ ကော်ဖီဖျော်သောက်လို့ ရတယ်၊ နောက်နေ့ဆိုရင်တော့ ထမင်းချိုင့်ယူခဲ့ပေါ့၊ ငါကတော့ အလုပ်များတယ်၊ ကြုံရာအရပ်မှာစားရတယ်”

ရုံးခန်းထဲမှာ သူ ပုန်းတွေနဲ့အလုပ်ရှုပ်နေသလို လူတွေကလည်းဝင်လာလိုက် ထွက်သွားလိုက်။ နွေဦးဘေးမှ မမလည်း အလုပ်ရှုပ်နေပါသည်။ ကွန်ပျူတာရိုက်တာအားရတယ်မရှိ။ နွေဦးတစ်ယောက်သာဖြူတိဖြူကြောင်။ ဟိုငေးလိုက်သည်ငေးလိုက်။

အလုပ်ဆိုလို့ သူ့ကိုနှိပ်ပေးရတာပဲရှိသေး၏။ ပြာတာဆိုတာ သူ့ကိုနှိပ်ပေးရုံပဲလား။ ဒါဆိုမဆိုးပါဘူး။ တွေးနေစဉ် သူက နွေဦးကိုလှမ်းခေါ်၏။

"ဒီစာရွက်စာတမ်းတွေရိုက်ပေးစမ်း။ အစည်းအဝေးမှာ တင်ပြရမှာတွေ"

"အင်း ... အဲဒီလောက်အရေးကြီးရင် ဟိုမမကိုခိုင်းပါလား"

"မင်းက ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"တစ်ခုခုမှားရင် ဘော့စ်စိတ်တိုရမှာစိုးလို့ပါ"

"မမှားအောင်ရိုက်ပေါ့ကွ ... တစ်လငါးသောင်းဆိုတာ လွယ်လွယ်ရတယ်မှတ်လို့လား"

"ပြီးရော ..."

နွေဦး သူ့ခိုင်းသည့်စာရွက်တွေကို သေသေချာချာ စိတ်ပါလက်ပါလုပ်ပေးပြီး သူ့ဆီသွားပေးလိုက်သည်။ သူက နွေဦးလာပေးသည့် စာရွက်များကိုစစ်ဆေးကြည့်သည်။ မဆိုးပါဘူး။

"ဆုဝတ်ရည် မင်းတစ်ယောက်တည်းမနိုင်ရင် သူ့ကို အလုပ်တွေခွဲပေးလိုက်၊ သူ ကွန်ပျူတာကောင်းကောင်းရိုက်တတ်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဘော့စ်"

"ဒါပေမယ့် မင်းဟာ ပြာတာပဲနော်၊ ငါ့ရဲ့ဓာဟီရလုပ်ပေးဖို့ တော့အဓိက၊ ကွန်ပျူတာက

ငါ့အလုပ်တွေမရှိမှရိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘော့စ်"

နွေဦးလေသံက စစ်သင်တန်းမှာ စစ်သားတစ်ယောက်၏ အသံလိုကျယ်လောင်နေလျှင် ကောင်းရွှေစင်လန်ရသည်။ တော်တော်ဆိုးတဲ့ကောင်မလေးပဲ။

"ကောင်းပြီ ... ဆက်လုပ်"

ပြောခဲ့ပြီး ၁၂ နာရီထိုးဖို့ ၁၀မိနစ်သာလိုတော့သည်မို့ ကောင်းရွှေစင် ကိုယ်ယူရမည့်ဖိုင်ကိုပိုက်ကာ အစည်းအဝေးခန်းမသို့ထွက်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ထွက်ခဲ့ရင်း လမ်းမှာ ကင်တင်းသို့ဖုန်းဆက်လိုက်သေး၏။

"ဒေါ်ချစ်ရေ ... ကျွန်တော့်ရုံးခန်းက ချာတိတ်အတွက် ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ထုပ်နဲ့ဟင်းချိုတစ်ပွဲပို့ပေးလိုက်ပါ။ အမြန်ဆုံးနော်"

နွေဦးမမျှာ ပေါင်မုန့်ကြမ်းနဲ့ကော်ဖီသောက်လို့တင်းတိမ်မှာ မဟုတ်။ ကောင်းရွှေစင် စေတနာတွေပိုနေမိတာ။ သူမတော့မသိစေချင်။

နွေဦးမှာလည်း ၁၂ နာရီထိုးသွားပြီး - ကုမ္ပဏီမှအလုပ်သမားအားလုံး ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ်စားသောက်ခန်းသို့ ချီတက်ကြလျှင် သူမမှာအူကြောင်ကြောင်။

ပေါင်မုန့်နှင့်ကော်ဖီပီပီသောက်ရမှာလား။ တစ်ခါမှ ဒီလိုမစားဖူးခဲ့သဖြင့် စားရမှာစိတ်ပျက်နေသည်။ မမဆုဝတ်ရည်

ကလည်း လောကွက်တောင်ခေါ်ဖော်မရ။ ဘာအတင်းတွေပြော
စရာရှိသည်မသိ။ သူ့ထမင်းချိုင့်သူ့ဆွဲကာ အပြင်မှ စာရေးမတွေ
နှင့် တွတ်ထိုးရင်း ထမင်းစားခန်းသို့သွားပေပြီ။

သူမ တစ်ယောက်တည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်ရှိနေခိုက်
မိုးသောက်ရောက်လာပြီး နွေဦးကိုအတူစားဖို့ပိတ်ခေါ်လေသည်။

“လာ ... နွေဦး ကိုယ့်ထမင်းချိုင့်ကအများကြီးပါ။
အတူစားကြမယ်”

“နေပါစေ ... ကျွန်တော်အိမ်ကအပြီးစားလာတာ”

“ဟာ ... မဟုတ်တာ လာပါ ... ဆာနေမှာပေါ့။ ဒါမှ
မဟုတ် ကိုယ်နွေဦးကိုတစ်ခုခုဝယ်ကျွေးလိုက်မယ်”

မိုးသောက်က သူမ၏လက်ကိုအတင်းဆွဲခေါ်လျှင် နွေဦး
ဒေါပူရသည်။ ကိုယ်ကမိန်းကလေး။ ယောက်ျားလေးစိတ်ပေါက်
နေတာမဟုတ်။ ကြမ်းတမ်းသည့်စိတ်ရှိပေမယ့် မိန်းကလေးဆို
တာမပေ။

“ဖယ်ချာ ... လွှတ် ... မစားပါဘူးဆိုမှ ... ”

“နွေဦးကလည်း ကြီးကျယ်လိုက်တာကွာ၊ ယောက်ျားချင်း
ပဲ အသားပဲ့သွားတာကျလို့”

နွေဦး၏လက်ကလေးတွေ ပျော့ပျောင်း နည့်တာကို မိုး
သောက် အသိအမှတ်ပြုရသည်။ သည်စဉ် ... ကင်တင်းမှာ
ဒေါ်ချစ်ပို့ခိုင်းလိုက်သည့် ခေါက်ဆွဲကြော်နှင့်ဟင်းချိုပွဲ ရောက်ရှိ
လာခဲ့သည်။

“ဘော့စ်မှာထားလို့ပါ။ သူ့ရုံးခန်းကချာတိတ်ဖို့ ... တဲ့”

“အဲ ... ဒါဆိုလည်း စားသောက်ခန်းမှာ သွားစားကြမယ်
လေ၊ နွေဦးရဲ့ခေါက်ဆွဲကြော်ကို တို့ကပ်မစားပါဘူး”

သိပ်ငြင်းဆန်နေလျှင် ရိုင်းရာကျမည်ဆိုသဖြင့် အထုပ်
များဆွဲကာ နွေဦးလိုက်ခဲ့ရသည်။ မိုးသောက် သူ့ကို ဘာလို့
ဒီလောက်ခင်နေတာလဲ။ ယောက်ျားချင်း ခင်မင်မှုဆိုတာ ဒီ
လောက်မြန်သလား။ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ကိုမိန်းကလေးမှန်းသိနေလို့
လား။

နွေဦးနှင့်မိုးသောက် စားသောက်ခန်းကိုရောက်သွားတော့
အားလုံးက ဝိုင်းဝန်းနှုတ်ဆက်ကြသည်။

နွေဦး ... မိုးသောက်နှင့်အတူစားသောက်ဖြစ်သည်။
မိုးသောက်ကလည်း ဟင်းကောင်းပါသည်။ ထမင်းနှင့်ဟင်းကို
ကြည့်လိုက်ချင်းအားဖြင့် သူ့ဟာ ဆင်းရဲသားမဟုတ်ကြောင်းသိရ
သည်။

“နွေဦး အပြန်ကျဘယ်လိုပြန်မလဲ”

“ဘော့စ်ရဲ့ကားနဲ့ပဲလေ၊ ကျွန်တော်က သူ့အိမ်မှာကပ်နေ
တာ”

“ဪ ... အမျိုးတွေလား”

“ဆိုပါတော့ ... မအေချင်းက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ”

စားရင်းသောက်ရင်း မိုးသောက် သူ့ကို တယုတယနှင့်
သုယူလာသည့် ကြက်အသည်း၊ အမြစ်တွေ၊ ပုစွန်တုပ်တွေ

ထည့်ကျွေးနေသည်။ နွေဦးအံ့သြရသည်။

ယောက်ျားချင်းကိုယုား ဘုရားရေ ... မိုးသောက်ဟာ
ဘယ်လိုလူလဲ၊ အခြောက်ကြီးလား။ တချို့ယောက်ျားတွေဟာ
ကျားကျားလျားလျားရှိပေမယ့် အခြောက်စိတ်ရှိကြသတဲ့။

နွေဦးကတော့ သူ့ကို ဘာမှပြန်ထည့်မပေး။ ကိုယ့်ခေါက်
ဆွဲကြော်တွေကို ကိုယ့်ဘာသာတွယ်ပစ်လိုက်သည်။ ဟင်းချို
ပန်းကန်ကတော့ သူ့ရှေ့မှာမို့ သောက်ချင်သောက်ပစေ။

“နောက်နေ့တွေ ထပ်မံ၍ ထည့်လာခဲ့နော်၊ အတူတူစား
ကြမယ်”

“အင်း ... နေစမ်းပါဦး၊ မိုးသောက်က အစဘယ်သူနဲ့
စားသလဲ၊ အခုကျမှရောက်လာတဲ့ကျွန်တော့်ကို အသည်းအသန်
အဖော်စပ်နေလို့”

“ဪ ... အစကတော့ တစ်ယောက်တည်းစားတာပဲ
လေ၊ ကိုယ် ဒီရောက်တာလည်းမကြာသေးပါဘူး၊ ဒက်ဒီက
ဒီမှာရှယ်ယာပါတယ်လေ၊ လုပ်ငန်းသဘောကျမ်းကျင်အောင်
လုပ်ပေးထားတာ”

“ဪ ... ”

“နွေဦး အပြန်အဆင်မပြေရင် ကိုယ့်ကားနဲ့လိုက်ပို့မယ်”

“အင်း ... နေပါစေ”

တကယ့်အကောင်ကြီးပါလား။ နွေဦး နည်းနည်းတော့
ပြုသွားရသည်။ စားသောက်ပြီးစီးကြလျှင် နွေဦး သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး

ကိုယ့်ရုံးခန်းထဲပြန်ဝင်ခဲ့၏။

ဒါတောင် သူက နောက်မှငှက်ပျောသီးတစ်လုံးလိုက်ပေး
နေတုန်း။ ဘယ်လိုလူပါလိမ့်။

ရုံးမှာသူ့ကိုနှိပ်ခိုင်းလိုက်ပုံနဲ့ နွေဦးကို လိုက်ပို့ပြီး နိုင်စားပေမယ့် အိမ်ကျတော့ ကောင်းရွှေစင် မေမေ့ကိုကြောက်ရလို့ မနိုင်စားရဲပါ။

နွေဦးကလည်း အိမ်ကျတော့ နည်းနည်းဂျစ်တစ်တစ် ဒေါ်ရွှေရည်ကို ဘုရားတစ်ဆူ၊ ဂူတစ်လုံးလုပ်နေပြီး ကျန်လူများကို ရှိတယ်လို့တောင် မထင်။ နားရင်းရိုက်ပစ်ချင်စရာ။

၄ နာရီမှာ ကုမ္ပဏီကဆင်းပြီး ... အိမ်ရောက်သည်နှင့် နွေဦး ပန်းပင်တွေရေလောင်းတော့သည်။ အိမ်မှာ မာလီရယ်လို့ သတ်သတ်မှတ်မှတ်မရှိပါ။ လိုအပ်မှ အချိန်ပိုင်းနှင့်ခေါ်ပြီး ကျန်သည့်အချိန်များမှာ ဝါသနာအရ ဒေါ်ရွှေရည်လုပ်တာများပါသည်။

နွေဦးမှာ သူများအိမ်တွင် အလကားမနေချင်။ မီးဖိုထဲမှာ ဒေါ်ရွှေရည်နှင့် အကူမိန်းကလေးရှိနေသဖြင့် သူမ ရေလောင်းသည့်တာဝန်ကိုယူရသည်။

ဒေါ်ရွှေရည်တားပေမယ့် သူမက လိုလိုချင်ချင်လုပ်နေသည်ကြောင့် ကျေနပ်နေရသည်။ မိန်းကလေးဆိုတာဒါပဲ။ သူ့မှာ သားသုံးယောက်ရှိပေမယ့် ဘယ်သူမှကူညီမဟုတ်။ အိမ်လည်း မကပ်ချင်။ ပအေနားလည်းမကပ်ချင်ကြ။

နာရီဝက်လောက်ရေပိုက်နှင့်လောင်းပြီးတော့ နွေဦးအလုပ်ပြီးသွားပေပြီ။ သည်အခါ ... အိမ်မှာလို ကစားချင်သည့်စိတ်တွေက တားမရ၊ ဆီးမရ။

အိမ်ပြန်ရောက်ကတည်းက ဘောင်းဘီခူးကျပ္ပူနှင့် တီရပ်လက်စကပ္ပူပွတ်ထားတာမို့ အားကစားလုပ်ဖို့ကအသင့်။

ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ။ နောက်တော့ အနားသို့ရောက်လာသည့် ဂျက်လီကြောင့် ကစားကွင်းထဲမှာပတ်ပြေးဖို့သတိရလိုက်၏။

“ဟေ့ ဂျက်လီ ... နှင့် ငါ့ကိုလိုက်သိလား။”

“ဝု ... အု”

ဂျက်လီက နားလည်သည့်ဟန်ဖြင့် အသံပေးလိုက်လျှင် နွေဦး ရှေ့မှပြေးလေတော့သည်။ ဂျက်လီကနောက်မှလိုက်သည်။ ကွင်းထဲမှာ ပတ်ပြေးနေလိုက်ကြတာ တက်ညီလက်ညီ။

အဲ ... ၃ ပတ်လောက်ရှိတော့ နွေဦးခဲတစ်လုံးကို ခလုတ်တိုက်ပြီးလဲလျှင် အရှိန်နှင့်ပြေးလာသည့်ဂျက်လီက သူမကိုယ်ပေါ်မှာထွေးခနဲ။ လူနှင့်ခွေးက လုံးလားထွေးလား။

သည်အခါ ယခုမှ ခြံထဲသို့ကားနှင့်ဝင်လာသည့် ခင်ရွှေစင်

အသည်းပြာသွားရလေသည်။

“ဟေ့ ဂျက်လီ ... ဂျက်လီ ဟာ ကောင်မလေးသေပြီ လားမသိဘူး။”

ကားတံခါးဖွင့်ကာ ပြေးဆင်းခဲ့ပြီး ဂျက်လီကိုမောင်းထုတ် ကောင်မလေးကိုဆွဲထူ။ နွေဦးရုပ်ကကြောင်စိစိ။ ကစားကွင်းထဲ မှာ ဂျက်လီနှင့်လုံးထွေးလဲကျခဲ့သည်ကြောင့် သူမကိုယ်ပေါ်မှာ ပေကျဲလျက်။ ငတေမလေးပဲ။

“ပေမေ _ မေမေ _ ဟာ ဘယ်သူမှပမမြင်ကြဘူးလား။”

ဆော့သည့်ပင်ဖြစ်စေ ဂျက်လီ၏ခြေသည်းလက်သည်း တွေနှင့်ခြစ်မိသဖြင့် နွေဦးကိုယ်ပေါ်မှာအစင်းရာတွေ။

ဒေါ်ရွှေရည် မီးဖိုထဲမှ လျှင်မြန်စွာ ရောက်လာသလို ကောင်းရွှေစင်လည်း ရေချိုးပြီးစ အဝတ်လျှင်မြန်စွာလဲပြီး ရောက် လာလေ၏။

မြင်ကွင်းက ... ခန့်ရွှေစင်လက်ထဲမှာ ပြူးတူးကြောင် တောင်ဖြစ်နေသည့် နွေဦး။

“ဂျက်လီတော်တော်ဆိုးပါလား၊ ခုထိ နွေဦးကိုမမှတ်မိ ဘူးလား၊ တောက် ... ဒီကောင်တော့နာမယ်”

“အမလေး ငါ့သမီးလေးသေပါပြီ၊ ဘယ်ကိုက်မိသွားလဲ ဟင်၊ ဂျက်လီရူးများသွားပြီလားမသိဘူး၊ ကိုယ့်အိမ်သားကိုယ် ပြန်ကိုက်တယ်၊ သားလတ် ... ကလေးကိုဆေးထိုးပေးမှထင် တယ်”

“ဟုတ်တယ် _ ချက်ပတ်ပြီး ဆေးအလုံးနှစ်ဆယ်လောက် ထိုးပေးရမယ်”

ကောင်းရွှေစင် အမြင်ကတ်ကတ်နှင့်ပြောပြီး ချာခနဲအိမ် ထဲပြန်ဝင်သွားရာ ဒေါ်ရွှေစင်နှင့်ခန့်ရွှေစင်သာ ဆက်ပြီး အရေး သယ်နေလေ၏။

နွေဦးနေရာမှ ကျုံးထကာ ရှက်ရှက်နှင့်ကိုယ်ကိုဖုတ်ခက်ခါ လိုက်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးအန်တီ၊ ဂျက်လီနဲ့စိန်ပြေးနေတာပါ၊ ဟိုလဲသွားတော့သူကိုယ်ကြီးက နွေဦးပေါ်ပြိုကျလာတာ”

“အမလေး ... အမလေး ... ဒီလိုကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မကစားပါနဲ့ သမီးရယ်၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ်ခန္ဓာမှာခြစ်ရာ ရှာတောင်မထင်ကောင်းဘူးကွဲ့၊ ခုကြည့်ပါဦး သမီးလက်မောင်း မှာခွေးခြေသည်းရာထင်သွားပြီ”

နညက်ဝင်းပနေသည့် လက်မောင်းလေးကို တယုတယ ဖွတ်ပေးရင်း ဒေါ်ရွှေရည်နှုမောနေတော့ နွေဦးမှာရယ်ကျဲကျဲ။

“ရပါတယ်အန်တီရဲ့ နွေဦးမှာလိမ်းဆေးရှိပါတယ်၊ နည်း နည်းလောက်လိမ်းလိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ”

“မဟုတ်တာသမီးရယ် ... နောက်ခွေးနဲ့မကစားနဲ့နော်၊ သူကလူလိုသိတာမဟုတ်ဘူး”

အနားမှခန့်ရွှေစင်ကလည်း နွေဦးကိုချစ်စနိုးကြည့်ရင်း သူ မေမေကိုနောက်နေသည်။

“ခွေးပဲမေမေရဲ့ လူလိုသိပါ့မလား ... ”

“မင်းဝင်မပါ၊ ပါနဲ့၊ ကဲ ... သမီးလေး ရေသွားချိုးချည် ပြီးရင်သနပ်ခါးလေးလိမ်းခဲ့နော်၊ အန်တီ ... သမီးအခန်းထဲမှာ ကျောက်ပြင်နဲ့သနပ်ခါးတုံးထည့်ထားတယ်”

“ဟာ ... အန်တီကလည်း မလိမ်းချင်ပါဘူး။ နွေဦး လိမ်းနေမှပကျတာ”

“လိမ်းလိုက်ပါသမီးရယ် ... မိန်းကလေးဆိုတာ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအန်တီ ... နွေဦးရေသွားချိုးပြီနော်”

နွေဦးကိုးရိုကားယားပုံစံလေးနှင့်ပင် အိမ်ဘက်သို့ပြေးသွား တော့ ဒေါ်ရွှေရည် ချစ်ပြတ်နိုးစွာပင် ငေးကြည့်နေ၏။

သားကြီးကိုလည်း ပြောလိုက်သေးသည်။

“တကယ့်အဖြူထည်လေးကွဲ့ ယောက်ျားမျိုးတွေရှိတယ်လို့ လည်း အလှတွေပြင်မနေဘူး၊ ရှိုးတို့ရှန်းတန်းလည်း မနေဘူး၊ တကယ့်ကလေးစိတ်”

“မေမေဟာလေးက ယောက်ျားရှာလေးလားမှမသိတာ”

“ယောက်ျားစိတ်တော့မဟုတ်ဘူးသားရဲ့ မိန်းကလေးစိတ် ရာနှုန်းမပြည့်တာဘဲရှိတယ်၊ ဘယ်နယုလဲသား၊ သူ့ကို သဘော မကျဘူးလား”

“ဟာဗျာ - မေမေကလည်း ကြုံရာလူနဲ့ပေးစားနေတော့ တာပဲ၊ သားက ... ကမ္ဘာကြီးကိုလွတ်လပ်စွာပျံသန်းကြည့်ချင် တာဗျ၊ ဘယ်မိန်းမမှမယူချင်သေးဘူး၊ ပြီး မေမေဥစ္စာ ဟားတစ်

ဝိုင်းငါးတစ်ဝိုင်းမလေးပါဗျာ”

သားအမိနှစ်ယောက် အိမ်ဘက်သို့လျှောက်လာပြီး ဒေါ်ရွှေ ရည်က မီးဖိုဘက်သို့ဝင်သွားသည်။ ခန့်ရွှေစင်ကတော့ သူ့အခန်း ရှိရာသို့တက်လာခဲ့သည်။

အပေါ်ထပ်မှာ အိပ်ခန်း ၄ ခန်းရှိပြီး ဒေါ်ရွှေရည်တို့ဇနီး မောင်နံက တစ်ခန်း၊ သား ၃ ယောက်က ၃ ခန်းယူထားသဖြင့် နွေဦးနေရတာ အောက်ထပ်မှာပါ။

နွေဦးကတော့ ပိုလို့တောင်သဘောကျသည်။ အပေါ်ထပ် မှာ ယောက်ျားလေးတွေအများကြီးနှင့်မနေရတာ ပိုကောင်းပါ သည်။ ဒေါ်ရွှေရည် အားနာနေသဖြင့် သူမကပင် ဖျောင်းဖျရ သေးသည်။

အောက်ထပ်မှာ အိမ်ကအလုပ်သမား မပျိုလည်း သူမ၏ ခြေရင်းခန်းမှာရှိသည်။

နွေဦးရေချိုးပြီးတော့ ... ဒေါ်ရွှေရည်ခိုင်းသည်အတိုင်း သနပ်ခါးသွေးလိမ်းရသည်။ သနပ်ခါးက မွှေးမှမွှေး။ အမွှေး ကလည်း မွှေးမွှေးဖြူဖြူ။

သနပ်ခါးပါးကွက်လေးနှစ်ဘက်နှင့်လိမ်းပြီး အဝတ်အစား ရွေးရပြန်သည်။ နွေဦးမှာ ဂါဝန်တွေစကတ်တွေလည်းမရှိ။ သူမ မှာရှိတာ ဘောင်းဘီတွေ၊ ဖစ်တင်ရှပ်၊ စပိုရှပ်၊ တီရှပ်တွေသာ။ လုံချည်တောင်ရေချိုးဖို့ဝတ်တာ။

“ငါ့ကိုအန်တီမျက်စိနောက်မှာပဲ၊ ဟယ် ... မတတ်နိုင်

ဘူး။ ရှိတာပဲဝတ်ရမှာပေါ့။”

ထုံးစံအတိုင်း ဘောင်းဘီရှည် ရေနံရောင်နှင့်တီရှပ်အဝါကို ကောက်ဝတ်လိုက်သည်။ ပြီး မီးဖိုဘက်မှာကူဖို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ဒါ ... သူများအိမ်။ ကိုယ့်အိမ်မှာလို ထမင်းပွဲလက်ဆေးဝင်ဖို့ မသင့်တော်။

လျှောက်ကစားနေရအောင်လည်း အပေါင်းအသင်းသူငယ် ချင်းလေးတွေမရှိ။ နွေဦးမှာအသိဉာဏ်ရှိသူပီပီ ကူညီညာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးရပါတော့သည်။

မီးဖိုထဲမှာ အန်တီရွှေရည်နှင့်မပျိုတို့ အလုပ်တွေလက်စ မသတ်သေးပါ။ ၆ နာရီထိုးဖို့ ၁၅မိနစ်သာလိုတော့ပေမယ့် ယခု ထိ ထမင်းပွဲမပြင်ရသေး။

“အန်တီ ချက်လို့ပြုတ်လို့မပြီးသေးဘူးလား ... နွေဦး ဘာကူညီရမလဲ”

“ပြီးပြီသမီး ... ဒီမှာမြင်းခွာရွက်သုပ်မလို့ မြင်းခွာရွက် လှီးဖို့ ကြက်သွန်လှီးဖို့ပဲရှိတော့တယ်”

“ပေး အန်တီ ... နွေဦးလုပ်မယ်”

ဒေါ်ရွှေရည် နွေဦးလုပ်တတ်ကိုင်တတ် ရှိမရှိသိချင်သဖြင့် ခွင့်ပြုလိုက်ရာ နွေဦး ကျင်ကျင်လည်လည်လုပ်တတ်တာကို မြင် လိုက်ရသဖြင့် ကျေနပ်သွား၏။ မဆိုးပါဘူး။

“သမီးသုပ်မလား အန်တီခံတွင်းပျက်နေလို့ အဲဒီမှာ ပုစွန်ခြောက်ထောင်းပြီးသားလည်းရှိတယ်၊ ပဲမှုန့်တို့ ဆီချက်တို့

အကုန်ရှိတယ်”

“ရတယ် အန်တီ အိမ်မှာအသုပ်သုပ်နေကျ”

နွေဦး ဟန်ကျပန်ကျပင်မြင်းခွာရွက်သုပ်နေသည်။ သံပရာ ချည်မွှေးမွှေး အစပ်အဟပ်တည်တည်ဖြင့် မြင်းခွာရွက်သုပ်လေး စာ စားချင်စဖွယ်။

နောက် ... လျင်မြန်သွက်လက်စွာပင် မပျိုနှင့်အတူ ထမင်းပွဲပြင်ပေးလေ၏။ ၆ နာရီထိုးသည်နှင့်ထမင်းစားခန်းထဲသို့ သားစုစုံနဲ့ညီ ဝင်လာကြပေပြီ။ ဒေါ်ရွှေရည်၏ရွှင်လန်းကြည် နူးနူးသည့်အသွင်က ဂုဏ်ယူစင်ကြားလျက်။

“ကဲ ... ကဲ ... ဒီနေ့တော့ ကိုတို့သားအဖတွေ သမီး ဆက်ရာမြင်းခွာရွက်သုပ်နဲ့စားရမှာ၊ လျှာလည်သွားမယ်သိလား” ခန့်ရွှေစင်က ခပ်နောက်နောက်မို့ တည်တည်နှင့်စလိုက် ဆည်။

“ဗျာ ... ခွေးကုတ်တဲ့လက်၊ ခွေးနဲ့ဆော့ထားတဲ့လက်နဲ့ သုပ်ထားတာလား။ နွေဦး လက်ရောစင်စင်ဆေးရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆေးပါတယ် ဦးခန့်ရွှေစင်”

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား ... မှတ်ကရော”

အားလုံးထမင်းစိုင်းမှာ ရယ်ရယ်မောမောနှင့်။ ပျော်စရာ ထမင်းပွဲလေးပါပဲ။ နွေဦး၏အခေါ်အဝေါ်ကြောင့် ဒေါ်ရွှေရည် ဆင်ပေးရပြန်သည်။ နွေဦးက သူမ၏အနီးမှာထိုင်ရပါသည်။ အဲဒီလို ဆုံလည်စားပွဲမှာ မိသားစု ၆ယောက်စိုင်းနေကြရာ နွေဦး

ဘေးမှာတော့ ကောင်းရွှေစင်။

“သမီးရဲ့ ... အားလုံး သမီးထက်အသက်ကြီးကြတယ်လေ၊ သားကြီးကို ကိုကြီး၊ သားလတ်ကို ကိုကို၊ သားငယ်ကတော့ သမီးနဲ့ရွယ်တူပါပဲလေ၊ နာမည်ခေါ်လို့ရပါတယ်”

“သားလည်း သူထက် ဥလလောက်ကြီးတယ် မေမေ၊ နွေဦး ငါ့ကိုလည်း ကိုလေးလို့ခေါ်၊ ငါလည်းအစ်ကိုအခေါ်ခံချင်တယ်၊ အာဇာနည်သိချင်းလိုပေါ့၊ ကိုကိုခေါ်သံလေးကြားချင်တယ်”

နွေဦး လူကြီးများရှေ့မှာပင် ဝင်းရွှေစင်ကိုဘုကြည့်ကြည့်တော့ အားလုံးဝိုင်းရယ်လိုက်ကြသည်။ အခေါ်အဝေါ်ကိစ္စကို နွေဦးကတိမပေး။

“ဟာ ... မြင်းခွာရွက်သုပ်ကရယ်ပါလား၊ ကောင်းလိုက်တာ ဆွေမျိုးကိုမေ့သွားတာပဲ”

ဝင်းရွှေစင်က ချီးမွမ်းသလိုလို၊ နောက်သလိုလို၊ ကောင်းရွှေစင်ကတော့ ပါးစပ်မှဘာမှမပြော။ သို့သော် အားလုံး၏လက်မှာ မြင်းခွာရွက်သုပ် ပန်းကန်ဆီမှာပါပေ။ ဒေါ်ရွှေရည် သဘောကျ နေရသည်။

နွေဦးကတော့ ... ကိုယ့်လက်နှင့် ဘာမှထည့်မတာ၊ ဒေါ်ရွှေရည် ထည့်ပေးတာပဲစားမည်ဟု သိမိဌာန်ချထားစေသလားပသိ။ ဒေါ်ရွှေရည်မှာလည်း ယောက်ျားနှင့်သားတွေက ကောင်းနိုးရာရာလေးတွေထည့်ပေးနေရသဖြင့် နွေဦးအထက်

ထည့်မပေးအားသေးပေ။

သည်အခါမနေနိုင်သည့် ကောင်းရွှေစင်ကပင် ... ကြက်သားတစ်ပတ်နှင့် ပုစွန်တုပ်တစ်ကောင်ဆယ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ သည်တော့မှ နွေဦးစားရတော့သည့်အဖြစ်ကို ဒေါ်ရွှေရည်သဘောကျပေမယ့် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ရသည်။ ငါ့သားတောင်တော်တော်တိုးတက်လာပြီပဲ။

ခန့်ရွှေစင်ကလည်း နွေဦးကို စိတ်သာမကူးသည် ညီမတစ်ယောက်လိုတော့ ချစ်ပုံရပေ၏။

“မေမေ ... ဒီကောင်မလေးကို မိန်းကလေးအင်္ကျီလေး၊ အာလေးဆင်ပေးလိုက်ပါဦး၊ တော်ကြာ ... ကျားစိတ်ဝင်နေဦးမယ်၊ ရုပ်ကလေးကချောရက်နဲ့ လင်မရဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဟား ဟား ဟား ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ကိုကြီးပြောတာဟုတ်တယ်၊ သားသူငယ်ချင်းတွေကတောင် ဟိုနေကဆိပ်လာလည်ရင်း ပြောနေသေးတယ်၊ ရုပ်ကလေးကချောပြီး နှုပြောစရာ ... တဲ့”

နွေဦး ... ဝင်းရွှေစင်ကို ဘုကြည့်ကြည့်ရပြန်၏။ ဦးလှိုင်ထီးဝော် သူ့သားကိုအနောက်မသန်ဖို့တားရသည်။

“ကျီစားသန်ရင် ရန်များတယ်တဲ့သားရဲ့၊ နွေဦး မခံချင်ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“သားက အကောင်းပြောတာပါ၊ သူကရုပ်ချောပေမယ့် ကြမ်းတော့အလှငှပ်နေသလိုဖြစ်နေလို့ တော်ကြာယောက်ျားမရ

ဘဲနေမှာစိုးလို့ပါ။"

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး ဒီစကားပဲ ထပ်ပြောနေသည့် အခါ နွေဦးသည်းမခံနိုင်တော့ ပြန်ဆော်ထည့်လိုက်သည်။

"နွေဦးက ဘယ်တော့မှယောက်ျားမယူဘူးမှတ်ထား"

"ဟား ဟား ဟား - ဒါဆိုနှင့်ကိုဘယ်သူက လုပ်ကျွေးမလဲ"

"ကိုယ့်ဘာသာရှာစားမှာပေါ့၊ မေမေတို့ မမတို့နဲ့နေမှာပေါ့"

"နှင့်အစ်မတွေကယောက်ျားယူသွားမှာ၊ နင်တစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာငိုကျန်ခဲ့ရမှာ၊ အန်တီကလည်းအသက်ကြီးတော့သေး၊ အစ်မတွေက အိပ်ထောင်ပြု၊ နင်တစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခရောက်ပြီး ကျန်ခဲ့မှာမြင်ယောင်သေး ... အဟေး ဟေး"

ဝင်းရွှေစင်ဇာတ်လမ်းတွေဆင်ပြီး အတည်ပေါက်ကြီးပြောနေလျှင် နဂိုတည်းကမှ အိမ်ကိုလွှမ်းနေသည့် နွေဦးမှာစိတ်တွေမကြမ်းနိုင်တော့ဘဲ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ တလိန်လိန်စီကလွာတော့သည်။

"ဟာ ... သားငယ် မင်းလွန်နေပြီ"

"ဟယ် ... သမီး ကိုလေးကချစ်လို့ဝတာပါ၊ အန်တီက သမီးကိုခေါ်ထားမှာပေါ့၊ ဒီသားတွေကိုအန်တီမချစ်ဘူး၊ သမီးကိုပဲချစ်မှာ တိတ် ... တိတ်"

"သားငယ်လွန်ပြီကွာ ... ညီမလေးဝမ်းနည်းသွားပြီ"

ထမင်းစားတွေပျက်ကုန်တော့မှာပဲ"

'ဦးလှိုင်ဝင်းဇော်နှင့် ဒေါ်ရွှေရည်တို့ချော့နေစဉ် ... ပိုမိုဝမ်းနည်းလာသည့် နွေဦးမှာ မျက်ရည်တွေမနိုင်ရင်ကာဖြစ်လာသဖြင့် ထမင်းပွဲမှထပြေးတော့သည်။ အားလုံးပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရပေပြီ။

"အဲဒါပေါ့ ... ကျီစားသန်ရန်များ၏ဆိုတာ၊ သားရယ် နွေဦးလေးထမင်းစားပျက်သွားပြီ"

"ဆော့ရိုးပါ မေမေ၊ ဒီကောင်မလေးက ဂျမ်းတောမလေးမို့ ဒီလောက်မခံစားတတ်ဘူးမှတ်လို့ပါ၊ တစ်ခုတော့ကောင်းတယ် သူ့ရဲ့ကြမ်းတမ်းနေတဲ့စိတ်တွေ အရည်ပျော်သွားရတာပေါ့၊ သူ့ကိုယ်သူ့မိန်းကလေးမှန်းသိသွားတာပေါ့၊ နောက် ဈေးသွားရင် သူ့ကိုပါခေါ်သွားမေမေ၊ ဒါမှ မိန်းမစိတ်ဝင်လာမှာ"

အငယ်ဆုံးက ဆရာကြီးလုပ်နေလျှင် ဒေါ်ရွှေရည် မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။

ကောင်းရွှေစင်ကတော့ နွေဦးကို မကျေနပ်တာတစ်ဝက်၊ သနားတာတစ်ဝက်။

ညနေက ခန့်ရွှေစင်နီးနီးကပ်ကပ်နေသည့် မြင်ကွင်းကို ပြန်မြင်နေမိသည်။ ဒါတွေ ငါနဲ့မဆိုင်ပါဘူးလေ။

သည်နေ့ အိမ်မှာမပျိုပရှိပါ။ သူ့အမေနေမကောင်းသလို
ဆိုပြီး ရွာမှ သူ့အဒေါ်လာခေါ်လိုပြန်သွားခဲ့သည်။ သည်တော
အောက်ထပ်တစ်ထပ်လုံးမှာ နွေဦးတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေ
သည်။

သရဲကြောက်တာ၊ ဘာညာမဟုတ်ပေမယ့် အိမ်အကြီးကြီး
တစ်လုံးထဲမှာ သူမတစ်ယောက်တည်းလိုဖြစ်နေသဖြင့် နွေဦး
ဝမ်းနည်းအားငယ်နေပိသည်။

ရက်စက်လိုက်ကြတာ။ သူစိမ်းတွေဟာ သူစိမ်းတွေပါပဲ
လေ။ အိမ်မှာဆို ပေမေကအစ ဘယ်လောက်ပဲဆူဆူ၊ ဘယ်
လောက်မာန်ဟန် သမီးအငယ်ဆုံးလေးဆိုပြီး အစားအသောက်
အစ မုန့်ပဲသရေစာအဆုံး ဦးစားပေးကြသည်။

နောက် ... မမနှစ်ယောက်ကရော။ ယခုထိ နွေဦးကို
ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ယုယကြတုန်း။ ညအိပ်လျှင်လည်း
အစ်မနှစ်ယောက်၏အလယ်မှာ ဟိုဘက်ခြေထောက်ပစ်တင်

လိုက်။ ဒီဘက်ခြေထောက်ပစ်တင်လိုက်နှင့်။

'မမတွေ၏ရင်ခွင်ထဲမှာ ယခုထိ နွေထွေးစွာအိပ်စက်ခဲ့ရ
သည့် နွေဦးဘဝ။

ယခုကျ ကျယ်ဝန်းလှသည့်အောက်ထပ်ကြီးတစ်ထပ်လုံး
မှာ နွေဦးတစ်ယောက်တည်း။ ညနေက ဝမ်းနည်းနေခဲ့သည့်
အရှိန်က ယခုကျ ပိုပြီးတောက်လောင်လာခဲ့ပြီ။

ကိုယ့်အမှားတွေကိုလည်း ... နွေဦးမြင်လာခဲ့သည်။ ငါ
မိသားစုအပေါ်မှာတော်တော်ဆိုးခဲ့ပါလား။ ခွဲတာခွဲတောင်မတူ။
မိုက်အားကိုးပြီးဆိုးခဲ့သည်အဖြစ်။

မနက်မိုးလင်းကတည်းက ကလေးတွေနှင့် ဆော့နည်း
အမျိုးမျိုးဆော့ကစား။ နောက် - ဆာဆာလောင်လောင်ရှိတော့
အိမ်ပြန်လာပြီးတက်စား။ ပြီးတာခွဲတစ်ခေါက်ပြန်ထွက်။ တီဗီစိမ်း
ရှိသည့် ဝိုင်းသားတို့အိမ်မှာ ကလေးတွေကြားထဲ မထတမ်းဆော့
ခဲ့သည်။

မိခင်နှင့်အစ်မနှစ်ယောက်ခမျာ အပ်ထည်တွေနှင့်ခေါင်း
မဖော်ဖြစ်နေရရှာတာကို နွေဦးတစ်ချက်မှမကူမိခဲ့။ တကယ်ဆို
နွေဦးလည်း စက်နှင့်၊ ကြယ်သီးတပ်၊ လက်ချုပ်လောက်တော့
လိုက်တတ်တာပဲမဟုတ်လား။

ဒါကို ထမင်းဟင်းလည်းဝင်မချက်။ မိဘအလုပ်လည်း
ဝင်မကူ။ ဘွဲ့တစ်ခုရပြီး အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်တော့မှာကိုတောင်
ကလေးတစ်ယောက်လို သူမပေါ့ပါးနေခဲ့၊ စားခဲ့မိသည်။

“အီး ... မေမေရေ ... သမီးမှားပါပြီ၊ သမီးကို ပြန်ခေါ်ပါတော့၊ သမီးကိုလာခေါ်ပါတော့ သမီးမေမေနဲ့မမတို့ကို လွမ်းလှပါတီ”

အိပ်ခန်းထဲမှာ ခုတင်ပေါ်ငှက်တုတ်ထိုင်ပြီး နွေဦးဝမ်းနည်းပက်လက်နှင့်ကြွေကွဲနေရာမှ အသံတွေထွက်ပြီး အော်ငိုတမ်းတလိုက်ပါသည်။

ရင်ထဲမှာ ပြုထားတာထက် ဖွင့်ပြီးငိုကြွေးလိုက်တာက သက်သာသလိုရှိသဖြင့် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းရှိသည့် အောက်ထပ်၊ ကိုယ့်အခန်းလေးထဲမှာ နွေဦးငိုလိုက်ပြောလိုက်နှင့် ရင်ကွဲနေမိသည်။

“မမကြီးရေ ... နွေဦးလိမ္မာပါတော့မယ်၊ နွေဦးကိုပြန်ခေါ်ပါတော့၊ နွေဦး သူများအိပ်မှာအသက်ရှူတွေကျပ်လှပါပြီ၊ သူတို့နွေဦးကိုဘယ်မှာချစ်ကြလို့လဲ၊ နွေဦးတစ်ယောက်တည်း အောက်ထပ်အကျယ်ကြီးထဲမှာ ထားရက်ကြတယ်၊ အီး ... မေမေ”

သည်အခါ ... နွေဦး အခန်းရှေ့သို့ဖြတ်လျှောက်ပြီး စာကြည့်ခန်းမှပြန်ခဲ့သည့်ကောင်းရွှေစင် နွေဦး အငိုနှင့်အပြောလေးတွေကိုကြားလိုက်ရပြီး ရင်ထဲနှင့်အောင်ခံစားလိုက်ရသည်။

ကောင်မလေး တော်တော်ကြွေကွဲနေရှာပါလား။ တစ်ယောက်တည်းပနေရဲတာနှင့် အိပ်ကိုလွမ်းတာပါပေါင်းပြီး ရင်ဖွင့်ပေါက်ကွဲနေတာဖြစ်သည်။ သူမ၏ ပိတ်ထားသည့်အခန်းရှေ့မှာ

သူရပ်ပြီးနားထောင်မိ၏။

“မေမေရေ ... မေမေ သမီးကိုလာခေါ်ပါတော့၊ သမီးအိပ်ပြန်ရောက်ရင် ထမင်းလည်းချက်ပါမယ်၊ သမီးမေမေနဲ့မမတို့ကြားထဲဝင်ပြီး အိပ်ပါရစေတော့၊ ဒီမှာသမီးတစ်ယောက်တည်းရယ်၊ အီး ... ဒီအိမ်သားတွေက သမီးကိုမချစ်ကြဘူး၊ အန်ကယ်နဲ့ အန်တီကလည်း သမီးထက်သူများတွေကိုပိုချစ်မှာပေါ့၊ သူများသားသမီးကိုဘယ်ချစ်ကြမလဲ”

“ဦးကောင်းကလည်း သမီးကိုအရမ်းနှိပ်စားတာပဲ၊ အလုပ်ပေးတာတောင် ... သူဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးရတဲ့ ပြာတင်လုပ်ရတယ်၊ သမီးကိုဘယ်သူမှမချစ်ကြဘူး ... အီး”

ငိုလိုက်ပြောလိုက်နှင့် ကောင်မလေး၏အသံတိမ်ဝင်သွားတော့ ကောင်းရွှေစင်အရမ်းစိုးရိမ်သွားမိသည်။ အချိန်က ည၁၁နာရီလောက်ရှိရသည့်ကြားထဲ မိုးတွေကလည်းသံသံမဲမဲ ရွာလို့။ မိုးဦးကျတော့မည်။ လျှပ်စီးတွေလက်လာသဖြင့် မကြာမီ မိုးချုန်းသံကြားရတော့မည်။ ကလေးစိတ်မကုန်သေးသည့် ကောင်မလေး ကြောက်ရှာမှာပေါ့။ ကောင်းရွှေစင် သူမ၏ အခန်းတံခါးကို တဖြည်းဖြည်းခေါက်လိုက်သည်။

“နွေဦး ... နွေဦး ... တံခါးဖွင့်ပါဦး”

“ဘယ်သူလဲ ... ”

“ကိုယ်ပါ ... ကောင်းရွှေစင်”

အထဲမှာ ဘာသံမှပြန်မပေးတော့ဘဲ ကောင်မလေး ငြိမ်

ကုတ်နေလျှင် ကောင်းရွှေစင်ရင်ထဲ နှင့်ရပြန်သည်။ သူရင်ဘတ်ထဲမှာ မုန်တိုင်းထန်နေသလိုခံစားနေရတာ ဘာတွေလဲ။

“ခဏလေး ဖွင့်ပါကွာ၊ ကိုယ် နွေဦးကိုစိုးရိမ်လို့ပါ”

“ရတယ် ... ကျွန်တော်အိပ်တော့မယ်”

သူကလေး ခေါင်းမာနေလျှင် ကောင်းရွှေစင် ဘာဆက်လုပ်ရမုန်းမသိတော့။ သည်စဉ် မိုးဦးလေးဦးမို့ မိုးချုန်းသံတွေ အဆက်မပြတ်ကြားလာလျှင် ...

အညာသူလေး အောက်ပြည်မှ မိုးချုန်းသံတွေကို အလွန်ကြောက်လန့်ပြီး တံခါးလည်းဖွင့်လား၊ လူကိုလည်းကြိုးဖက်ထားပါလေတော့သည်။

“အီး ... ကျွန်တော်ကြောက်တယ် ... ကြောက်တယ်၊ မနက်ကျနွေဦးကို စစ်ကိုင်ပြန်မို့ပါတော့၊ ဟိုမှာ မိုးလည်းမရွာဘူး၊ မိုးလည်းမချုန်းဘူး”

မျက်စိလေးများ တင်းကျပ်စွာပိတ်ထားပြီး ကြောက်လန့်တကြားဖက်ထားသည့် နွေဦး၏ဖြူစင်ရိုးသားသော စိတ်ကို ကောင်းရွှေစင် ယုံကြည်ပါသည်။ သူကလေး တကယ်ပင် ကြောက်နေရှာတာပါ။

ကောင်းရွှေစင် နွေဦး၏ပခုံးလေးကိုကြင်နာစွာဖွဖက်ထားပေးရင်းမှ ဖျောင်းဖျော့မော့ပေးရသည်။

“နွေဦး ... အရမ်းကြောက်နေတယ်မဟုတ်လား၊ ခုည ကိုယ့်အခန်းမှာသွားအိပ်နော်၊ ကိုယ် ... ဒီအခန်းထဲမှာအိပ်မယ်”

“မဖြစ်ပါဘူး ... တော်ကြာ အန်တီနဲ့အန်ကယ်က ဆုမှာပေါ့”

“မဆူပါဘူးကွာ ... မင်းကို ကိုကိုတို့အိမ်သားတွေက ချစ်ကြပါတယ်၊ စောစောက မင်းငိုနေတာသိာ မေမေကြားရင် အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ သူတောင်ရောငိုရင်ငိုမှာ”

“ရပါတယ် ... ဘော့စ်”

“ဟာကွာ ... ကိုကိုနောက်တာပါ ဘော့စ်လို့မခေါ်တော့နဲ့နော်၊ ကိုကိုလို့ခေါ်၊ ကိုကိုက နွေဦးထက် ၅ နှစ် ဖြစ်လောက်တောင်ကြီးတာ ... ”

“မခေါ်ရဲပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လျှာမရဲဘူး၊ နောက်ပြီး မမဆုဝတ်ရည်ကိုကြောက်ပါတယ်”

ဆုဝတ်ရည်ဆိုတာ သူ့ရုံးခန်းထဲက ကွန်ပျူတာစာရေးမ။

“ဘာဆိုလို့လဲ ... သူနဲ့ကိုယ် ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဘာလို့မဆိုင်ရမှာလဲ ... နွေဦးမရောက်ခင် ဘော့စ်နဲ့သူ အခန်းထဲမှာနှစ်ယောက်တည်းလေ”

“ဟ ... ဒါအလုပ်ခန်းပဲ၊ အလုပ်သဘောလုပ်နေကြတာပဲ၊ အိပ်ခန်းထဲမှာအတူတူနေကြတာဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီကောင်မလေး တော်တော်အတွေးအခေါ်နည်းတာပဲ”

နွေဦးဘာမှမပြောတော့ပါ။ သူ့ကိုသာစူးစမ်းသလိုကြည့်နေ

ခဲ့သည်။ မိုးဦးကျ၊ လေဦးကျမို့ ရန်ကုန်မိုးကလည်းသဲကြီးမဲကြီး။
မိုးချုန်းသံတွေကအဆစ်ပါနေသေး၏။

နွေဦး ဒီအခန်းထဲမှာ မအိပ်ရဲတာလည်းအမှန်။ အပေါ်ထပ်
သူ့အခန်းထဲမှာသွားနေရမှာလည်း အားနာသည်။ ပြီး ...
လူပျိုခန်းထဲသွားမအိပ်ချင်ပါဘူး။ ကိုယ်က ဧည့်သည်မို့ အလိုက်
သိရပါဦးမည်။

မိုးချုန်းသံတွေရပ်သွားတော့ နွေဦးရုတ်လန့်တကြားလေး
သူ့ကိုယ်မှခွာထွက်သွားပုံမှာ - မိုးချုန်းသံကြားလို့ခွာထွက်သွား
သည့်ဖားပျံလေးနယ်။

ကောင်းရွှေစင် ... သူ့မလွတ်မပေးချင်ပါ။ ရင်ထဲမှာ
စမ်းချောင်းလေးစီးဆင်းသလို တသိမ့်သိမ့်ငြိမ့်ညောင်းနေပြီ၊
ကမ္ဘာကြီးက ထူးခြားဆန်းသစ်လှပနေခဲ့သလို။

“လာပါကွယ် ... နွေဦးကို ကိုကိုအခန်းထဲလိုက်ဖို့
ပေးမယ်နော်၊ နွေဦးက ကိုကိုအခန်းထဲမှာနေ၊ ကိုကိုက ဒီမှာအိပ်
မယ် ဟုတ်တာပေါ့ - တစ်ယောက်တည်းကြောက်မှာပေါ့ကွယ်”

ဒါကျတော့လည်း နွေဦး ခေါင်းမာနေမိသည်။ သူ့အခန်း
အကောင်းစားကြီးကို နွေဦးအပိုင်မစီးချင်ပါ။ ပြီး ... သူ့အခန်း
က အလုပ်ခန်းလည်းဖြစ်သည်။ ကွန်ပျူတာတွေ ဘာတွေနှင့်
နွေဦးမြင်ဖူးခဲ့သည်။

“ရတယ် ... နွေဦး မကြောက်တော့ဘူး ဘော့စ်ပြန်ပါ”

“ဟာကွာ ... ခေါ်ပြန်ပြီ၊ ဒီဘော့စ်၊ ကိုကိုခေါ်ပါဆို”

နွေဦးကိုယ်လေးကို ဖွဖဖက်ထားပြီး ခေါင်းလေးပွတ်ကာ
သူ့ချော့သလိုပြောမိသည်။ နွေဦး စိတ်တင်းလိုက်ပါသည်။ သရဲ
တစ္ဆေဆိုတာ လူ့လောကမှာမရှိပါဘူး။ သင်္ချိုင်းကုန်းမှာနေကြတာ
ငါမကြောက်ဘူး။

ကိုယ်ဟာ အပျိုစင်လေးဆိုတာလည်း နွေဦးအခါမလပ်
သတိရနေပါသည်။ သူတို့ကတော့ ယောက်ျားတွေ။ ယောက်ျား
တွေရဲ့ညွတ်ကွင်းမှာ နွေဦးမပိတ်ချင်ပါ။

“တကယ်ပြောတာ - ကျွန်တော်ရဲသွားပြီ၊ စောစောက
အိမ်ကိုလွမ်းတာနဲ့ရောပြီးငိုမိတာပါ”

“ကိုကိုစိတ်မချဘူး ... အပြီးမလဲချင်လည်း နေလေ၊
ဒီတစ်ညတော့ နွေဦး ကိုကိုအခန်းမှာသွားအိပ်ပါ”

“ကျွန်တော် အိပ်ရာပြောင်းရင်မအိပ်တတ်ဘူး။ အဲဒီမှာ
သွားအိပ်လည်း ဒီညအိပ်ပျော်မှာမဟုတ်ဘူး”

ကောင်မလေးခေါင်းမာစွာ ငြင်းဆိုပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်း
ထွက်သွားခဲ့သည်။ နွေဦး၏ ပျက်နာလေးမှာ အထူးပင်လေးနက်
တည်ကြည်နေခဲ့သည်။

ခံစားချက်မျိုးစုံကြောင့် သူကလေး အရာရာသိနားလည်
သွား၊ ရင့်ကျက်သွားခဲ့ပေပြီ။

“ကိုကိုလည်း မင်္ဂလာတစ်ယောက်တည်း ငိုနေမလားလို့တွေ့
ပြီး ဒီညအိပ်လို့ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီတော့ ဒီအောက်ထပ်မှာ
နွေဦးတစ်ယောက်တည်းမဖြစ်ရအောင် ကိုကိုဝည့်ခန်းဆိုဟပေါ့မှာ

အိပ်လိုက်မယ်၊ အကြောင်းရှိရင် ကိုကို့ကိုလားနီးနော်"

သူ့ကို မယုံသကာဖြစ်နေသည့် နွေဦးလေးအားထားခဲ့ပြီး
ကောင်းရွှေစင် ညှော်ခန်းဆိုဟူညှော်ပေါ်မှာ သွားအိပ်လိုက်သည်။
သူ့မှာစောင်လည်းမရှိ၊ ခေါင်းအုံးလည်းမရှိ။ ဆိုဟပေါ်မှာ လဲ
လျောင်းအိပ်စက်လိုက်ပါသည်။

နောက်နေ့မှ မေမေတို့ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး
တစ်ခုခုစီစဉ်ပေးရတော့မည်။

သူ့အပေါ်မှာ ထားရှိသည့်နွေဦး၏မကျေနပ်စိတ်တွေ၊ မယုံ
သကာစိတ်တွေ သူ့အိပ်နေပုံလေးကို အခန်းထဲမှချောင်းကြည့်
ပြီး ပျောက်သွားမိသည်။

သူ စာနာတတ်သားပဲ။ ငါကြောက်မှာစိုးလို့ ညှော်ခန်းထဲ
မှာ ဖြစ်သလိုအိပ်ပေးနေရှာတယ်။ သူလိုသူဌေးသားတစ်ယောက်
က ယခုလိုဖြစ်ကတတ်ဆန်းအိပ်တယ်ဆိုတာ နည်းတဲ့စွန့်စားခန်း
မဟုတ်။

သူ့ကိုစောင်လေးတစ်ထည်လောက်သွားခြုံပေးချင်စိတ်က
နွေဦးရင်ထဲမှာ ချိတ်ချတုံ။

သူကတောင် ငါ့အတွက် အောက်ထပ်မှာအိပ်ပေးတာ၊
ငါလည်းစောင်လေးတော့ သွားခြုံပေးသင့်ပါတယ်။

ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး နွေဦး ... စောင်ယူ
ကာ အပြင်ဘက်ညှော်ခန်းဆီသို့ အရဲစွန့်ထွက်လာမိ၏။ အပြင်

လောကမှာလည်း မိုးတစ်ခုံစိမ့်ဖြင့် အေးမြတုန်း။ မိုးကစဲလိုက်သဲလိုက်။

ယခုထိ နွေဦးကောင်းကောင်းမအိပ်ရသေး။ ညသန်းခေါင်တိုင်ပေမယ့် သူမအိပ်လို့ပရ။ ဒီညမှ အိပ်ကိုလည်းအထူးလွမ်းသည်။ စိတ်ထဲမှာ ကြမ်းတမ်းသည်စိတ်တွေ ပျောက်ကုန်ပြီး နောင်တရသည်စိတ်၊ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည်စိတ်တွေက သူမရင်ထဲမှာ တလှည့်စီနေရာယူနေကြသည်။

ငါဘာဖြစ်သွားတာပါလိမ့်။

အိမ်မှာဆို ... အာဠာဝကကြမ်းတမ်းသူက ယခုကျယုန်ကလေး၊ သိုးကလေးလိုနူးညံ့သိမ်မွေ့နေခဲ့ပြီ။

စောင်ကလေးကိုကိုင်ကာ ဧည့်ခန်းဆီသို့ သူမ သူခိုးနင်းနင်းကာ ရွရွလေးလျှောက်လာခိုက် ကျမ်းခနဲမြည်သံကြီးနှင့်မိုးချုပ်နိုးသံ၊ လျှပ်စီးလက်တာတွေကြောင့် နွေဦးပျက်စိတွေ ပြာခနဲဖြစ်သွားသည်။

“အမလေး ...”

သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့မှောက်ချကာ စောင်ရော၊ လူရော အလုံးလိုက် အထွေးလိုက်။ သူ့ခိုက်ပေါ်မှာသူတုပ်ပြီ၊ အကွေးလိုက်တက်နေမှုကြောင့်၊ ကောင်းရွှေစင်အလန်တကြားနီးသွားရသည်။

ဒါပေမယ့် သူကလေးကိုကောင်းရွှေစင် မဖြိုငြင်ရက်ပါ။ အကြောက်လွန်နေသည့် ကောင်မလေးကို ညင်သာစွာထွေးဖက်ထားမိသည်။

သည်တော့လည်း နွေဦးရှက်ရှက်နှင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှလျှော့နေဆင်းလိုက်၏။

“ကန်တော့နော် ကိုကို၊ နွေဦးအရမ်းကြောက်သွားလို့”

“ရတယ် ... မင်းကြောက်လို့ထွက်လာတာလား”

“စောင် ... စောင်လာပေးတာပါ၊ နွေဦးသွားပြီ”

စောင်လေးကိုပစ်ပေးခဲ့ကာ နွေဦးအပြေးကလေး သူ့အခန်းဆင်သွားတော့ ကောင်းရွှေစင် သူကလေးအတွက် စဉ်းစားရသည်။ ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စာပြင်ဖို့ ဒေါ်ရွှေရည်အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းခဲ့တော့ သားလတ်ကိုညှော်ခန်းထဲမှာ စောင်ခြုံပြီးအိပ်နေတာ တွေ့လိုက်ရလျှင် တော်တော်ထိတ်လန့်သွား၏။

ဟာ ... ငါ့သား ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ နွေဦးလေးနဲ့ဆင်း ပြီးချိန်းတွေ့တာလား။ အို ... ဒုက္ခပါပဲ။ အဲဒီလိုဆိုရင်လည်း ပေးစားရမှာပေါ့။

မိသားဖသားပီပီတောင်းရမ်းယူရမည့် ကိစ္စတစ်ခုကိုမဖွယ် မရာဖြစ်သွားမှာတော့ ဒေါ်ရွှေရည်ပူသည်။ ပြီး ... ပုလဲတစ် သူမကိုအရမ်းသုံကြည်လို့ သမီးတစ်ယောက်လုံးအပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။

ဒေါ်ရွှေရည် အလန့်တကြားနှင့်ပင် သားအနားသို့ကပ်သွား ပြီး နှိုးလိုက်ရသည်။ နံနက် ဖန်ခါလည်းရှိပေပြီ။

“သား ... သား ဘယ်လိုအိပ်နေတာလဲကွယ်”

“ဟင် ... မေမေ”

“အေး ... ညကဘယ်လိုတွေဖြစ်ကြတာလဲ၊ သား ကောင်မလေးနဲ့ငြိနေပြီလား။ မှန်မှန်ပြောစမ်း”

ကောင်းရွှေစင် မေမေ အရေးတကြီးစိုးရိပ်ပူပန်ဟန်ကြောင့် ရင်ထဲထိတ်ခနဲဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

ဘုရားရေ ... မေမေသဘောမတူဘူးလား။

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ် ... ညက သား စာကြည့်ခန်း ထဲမှာ စာအုပ်ရှာယူပြီးအပြန် နွေဦးသို့အခန်းထဲမှာငိုနေသံကြားရ တယ်”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ် ... ကလေးမလေး အိမ်များလွမ်းသလား။ ညနေကထမင်းဝိုင်းမှာ သားတို့ကလည်း ဝိုင်းစလိုက်တာကိုး ...”

ဒေါ်ရွှေရည် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားစဉ် ကောင်းရွှေစင် ဆက်ပြောပြလိုက်သည်။

“အိမ်လွမ်းတာရော၊ အောက်ထပ်တစ်ထပ်လုံးမှာ တစ် နောက်တည်းအိပ်ရလို့ ကြောက်တာ၊ ဝမ်းနည်းတာပါ ပါတယ် မေမေ”

“အို ... ဟုတ်ပါရဲ့ကွယ်၊ မေမေသတိမေ့သွားတယ်၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ မပျိုပြန်သွားတာ မေမေ မေ့သွားတယ်၊ သနား ထိုက်တာသားရယ်၊ သမီးလေးကို မေမေသနားလိုက်တာ”

ပြောရင်းမှ ဒေါ်ရွှေရည်ရင်ထုမနာနှင့်မျက်ရည်ဝဲလာတော့

ကောင်းရွှေစင် သူမိခင်ကိုချော့ရသည်။

“မေမေတမင်လုပ်တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ညကမိုးတွေလည်းရွာမိုးတွေလည်းချန်းတော့ သူကအညာသူလေ အောက်ပြည်ကမိုးကိုကြောက်တာပေါ့၊ ဒါနဲ့သားလည်း အဖော်ရအောင်ညှော်ခန်းထဲမှာစောင့်အိပ်ပေးလိုက်တာ”

“မေမေစိတ်မကောင်းလိုက်တာ သားရယ်၊ နွေဦးလေးကိုအပေါ်ထပ်မှာအခန်းတစ်ခုရှာပေးရအောင်၊ မေမေတွေးတာက အပေါ်ထပ်မှာသားတွေကအများကြီး၊ ရေချိုးခန်းကလည်းတစ်ခုတည်းဆိုတော့ ကလေးအနေကျမှစိုးလို့ပါ၊ ပြီး အပေါ်ထပ်မှာ အခန်းကောင်းကောင်းကျယ်ကျယ်တွေလည်း မကျန်တော့လို့ အောက်ထပ်မှာကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့်ပေးထားတာပါ၊ မေမေတို့ကို သူကလေးတစ်မျိုးများထင်နေမလားကွယ်”

“မထင်လောက်ပါဘူး မေမေ၊ သူ ... အောက်ထပ်မှာတစ်ယောက်တည်းကြောက်တာတော့ အမှန်ပဲမေမေ၊ မမျှီကရာဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ”

“သူမအနေကောင်းမှပြန်လာမှာပေါ့သားရယ်၊ သမီးကိုအပေါ်ထပ်သားခြေရင်၊ က အခန်းလေးကိုပဲရှင်းလင်းပြင်ဆင်ပေးလိုက်ကြမယ်”

“ကောင်ပါတယ် မေမေ၊ အဲဒီအခန်းလေးပဲပြင်ပေးလိုက်ကြတာပေါ့”

“ကဲ ... သားလည်းထတော့ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး

မီးဖိုထဲ နံနက်စာစားရအောင်လာခဲ့၊ အချိန်မမီဘဲနေမယ်”

ဒေါ်ရွှေရည်ပြောလိုက်လျှင် နွေဦးခြုံပေးခဲ့သည့် သူမ၏ကိုယ်နဲ့သင်းနေသည့်စောင်လေးကိုပွေ့ကာ ကောင်းရွှေစင် ကိုယ့်အခန်းသို့တက်သွားလိုက်သည်။

နွေဦးမှာလည်း ... အိမ်မှာ မပျိုမရှိတာသိနေသဖြင့် ဒေါ်ရွှေရည်ကိုကူဖို့ မီးဖိုဘက်သို့ဝင်ခဲ့သည်။ သူမ၏အသွင်လေးမှာ နူးညံ့ပြီးနွမ်းဖက်လျက်။ ဒေါ်ရွှေရည် သူကလေးကို တိတ်တဆိတ်အကဲခတ်ရသည်။

“သမီး ... ညကအိပ်မပျော်ဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့အစောကြီးထလာတာလဲ၊ အိပ်ရေးမဝရင် အိပ်လိုက်ဦးလေ”

“ရပါတယ် ... အန်တီ၊ နွေဦး ... ညကအိပ်မပျော်ပေမယ့် မိုးလင်းရင်ဆက်အိပ်လို့မရတော့ဘူး၊ မပျိုမရှိတော့တာသိလို့ နွေဦးကူမလို့ပါ”

ပြောပြီး ကောင်မလေးသိတတ်စွာပင် ကော်ဖီဖျော်ဖို့ ရေနွေးကျို၊ မုန့်ပြင်နှင့် လုပ်သွားလျှင် ဒေါ်ရွှေရည်သဘောကျနေမိသည်။

သည်နေ့ ... နွေဦးဝတ်ထားတာ ဂျင်းဘောင်းဘီရှည် အဟောင်းလေးနှင့် ... တီရှပ်အပြာ၊ ဝင်းပသည့်မျက်နှာလေးမှာ ညှိုးနွမ်းနေတော့ တစ်မျိုးချစ်စရာ၊ သနားစရာကောင်းနေလေသည်။

မကြာမီ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ အဖေနှင့်သားများ တစ်

ယောက်စီး၊ တစ်ယောက်စီး၊ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ရောက်လာကြ၏။

အားလုံး၏အသွင်က ရွှင်လန်းတက်ကြွလျက်။ ကောင်းစွာ စင်တစ်ယောက်သာ အနည်းငယ်ညှိုးနေသယောင်။

“သည်နေတော့ စားဖို့မျိုးပြောင်းတယ်ကိုရေ သမီး လက် ရာ စားကြည့်ရအောင်”

ဝင်းရွှေစင်က ပြုံးရွှင်စွာလှမ်းနောက်ပုံမှာ ရင်းရင်းနီးနီး

“ခွေးတော့ကိုင်မထားဘူး မဟုတ်လား၊ လက်လည်းမဆာ တယ်မဟုတ်လား”

“မပျိုထက်တော့သန့်တယ်”

“ကဲ ... တော်ပါတော့ သားငယ်ရယ်၊ သမီးစိတ်ဆိုးနေ ပါဦးမယ်”

အားလုံးကြည်နူးစွာစားသောက်နေကြစဉ် ... နွေဦး ဒေါ်ရွှေရည်ကိုတောင်းပန်တိုးလျှိုးစွာကြည့်ပြီး ခွင့်တောင်းလိုက် သည်။

“အန်တိုကို နွေဦးတစ်ခုခွင့်တောင်းချင်လို့ပါ”

“အမလေး သမီးမပြောခင်ကတည်းက အန်တိုသိပြီး ပြီ၊ သမီးတစ်ယောက်တည်း အောက်ထပ်မှာမနေရဲဘူးမဟုတ် လား၊ အန်တိုလည်း စေတနာနဲ့သမီးကိုကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရအောင်ထားတာပါကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တိုကိုနွေဦးအပြစ်မပြောပါဘူးရှင် အခုဟာက ... ”

နွေဦးမှာ အိမ်ပြန်ချင်လို့မေမေထံဖုန်းဆက်ပြီးပြောပေးဖို့ စကားစီချင်ပေမယ့် ဒေါ်ရွှေရည်သူပြောချင်တာတွေ ပြောနေ သဖြင့် ကိုယ့်စကားမရောက်ချေ။

“အေးပါသမီးရဲ့ ... အန်တိုလည်း သားနဲ့တိုင်ပင်ပြီး အပေါ်ထပ်ကအခန်းလေးမှာထားဖို့ စီစဉ်နေပါပြီ၊ ဒီနေ့သမီး အလုပ်မသွားနဲ့ အန်တိုနောက်လိုက်ခဲ့၊ ဈေးသွားကြမယ်၊ အခန်း လည်းပြောင်းရမယ်လေ”

ဒီလောက်စိတ်အားထက်သန်နေသည့် ဒေါ်ရွှေရည်ကို နွေဦး အတိုက်အခံတွေပြောမနေချင်တော့ပါပေ။ စိတ်မချမ်းမသာ နှင့်ပင်ဆက်နေရပေဦးတော့မည်။

"မိန်းမပဲကွယ် မိန်းမနဲ့တူရမှာပေါ့။ သမီးဆံပင်က ကုပ် ကျော်နေပြီ။ ယောက်ျားလေးဆံပင်နဲ့တူနေတယ်။"

"ဦးကောင်းရွှေစင်က အလုပ်ထဲမှာ ယောက်ျားလေးလို နေခိုင်းတာအန်တီ၊ သူ့ကိုလှမ်းမေးကြည့်ပါဦး။"

"အို - တော်တော်စတင်နဲ့ထွင်တဲ့ကလေးပဲ။ မိန်းကလေး ကို ယောက်ျားလေးလိုလုပ်ချင်လို့ရမလား။ သူ့အလုပ်ခန့်ချင်ခန့် မခန့်ချင်နော်၊ အန်တီကလည်း ကိုယ့်သမီးကို လှ မလှဆင်ကြည့်ရ မှာပဲ။"

မအေကလည်းဇွတ်တရွတ်ပါ။ နွေဦးကို မိန်းကလေးဆံပင် ပုံလှလှလုပ်ခိုင်းသည်။ မတိုမရှည်ဖြစ်နေသည့် ဆံနွယ်လေးများ ကို ညှိ၊ ပုံသွင်းပြီး ... အိမ်ဖတ်နေအောင်ဖြောင့်၊ ဖယောင်းသွင်း နှင့် အရုပ်ကလေးလိုလှအောင်လုပ်နေတော့သည်။

ဆံပင်ပုံသွင်းပြီး မှန်ထဲမှာကြည့်လိုက်သည့်အခါ ... နွေဦး ကိုယ့်ရုပ်ကိုပင်မမှတ်မိသလို။ ခါတိုင်းက ယောက်ျားလေး ဆန်ဆန်ရုပ်ကလေး။ ယခုကျမှ မိန်းမချောရုပ်လေးက အထင်း သား။

"ကဲ ... သွားစို့သမီး။ အန်တီမိတ်ဆွေဆိုင်မှာ သမီး အတွက် ဝတ်စုံ ၃-၄ စုံလောက်ဝယ်ရအောင်။"

"ဟာ ... အန်တီမလုပ်ပါနဲ့၊ မဝယ်ပါနဲ့၊ နွေဦးမှာအဝတ် တွေအများကြီးပါ။"

"အဲဒါ ယောက်ျားလေးဝတ်စုံတွေချည်းပဲဟာ၊ အန်တီက

ဈေးထဲမှာ နွေဦးဆွဲခြင်းကိုင်ပြီး ဒေါ်ရွှေရည်နောက်မှလိုက် ရသည်။ လိုအပ်တာတွေဝယ်ပြီး ကားဆီသို့ အရင်ပို့ကြမ်း၊ ကား မောင်းပို့သူက သားငယ်ဝင်းရွှေစင်။

"ပြီးပြီလား မေမေ၊ သား သွားစရာရှိသေးတယ်။"

"နေစမ်းပါဦးသားရယ် ... မေမေ ခဏလောက်ဝယ် ဦးမယ်။"

ပြောပြီး ဒေါ်ရွှေရည်နွေဦးကိုဆွဲကာ သူမပြင်နေကျ ဆံပင် ညှပ်ဆိုင်ထဲဝင်သွားလျှင် နွေဦးလန့်သွား၏။

"အန်တီ ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်။"

"အန်တီ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ သမီးကိုဆံပင်ပုံသွင်းပေးမယ်၊ သမီးဆံပင်လေးတွေရှည်နေပြီ၊ မိန်းကလေးပုံညှပ်မယ်။"

"ဟာ ... အန်တီမလုပ်ပါနဲ့၊ နွေဦး မလုပ်ချင်ဘူး၊ မိန်းမနဲ့တူချင်ဘူး။"

သမီးကိုမိန်းမဆန်ဆန်လေးမြင်ချင်တာ"

"ဒုက္ခပါပဲ အန်တီရယ် ... နွေဦး အဲဒါတွေမဝတ်ရဲဘူး ဝတ်ရမှာရှက်တယ်"

"ကြုံကြုံဖန်ဖန်ကွယ် ... မိန်းကလေးက မိန်းကလေးလို အဝတ်ဝတ်ရမှာရှက်စရာလား သမီးရယ် လာသွားစို့"

စိတ်အားထက်သန်နေသည့် ဒေါ်ရွှေရည်နောက်သို့ နွေဦး ကန့်လန့်ကန့်လန့်နှင့် လိုက်သွားရပြန်သည်။ ငါတော့ ဒုက္ခပဲ။ အန်တီလည်း ဒုက္ခပဲ။ ပိုက်ဆံတွေအများကြီးကုန်နေပြီ။

"အန်တီ ငွေတွေအရမ်းကုန်နေပြီ၊ နွေဦးအားနာတယ်"

"ဘယ် ... အန်တီက အခုလိုလုပ်ပေးနေရတာကိုပဲ ပျော်နေတာ၊ စိတ်ချမ်းသာနေတာ၊ သူ့စိမ်းစကားတွေမပြောပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ပုလဲနဲ့အန်တီက ညီအစ်မတွေလို နေခဲ့ကြတာ၊ ပုလဲရဲ့သမီးဟာ ကိုယ့်သမီးပါပဲကွယ်"

နွေဦး ဒေါ်ရွှေရည်ကိုကျေးဇူးတင်သည့် အကြည့်လေးနှင့် သာတုန်ပြန်ပြီး သူ့ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့တကောက်ကောက်လိုက်ရ၏။

သူ့မိတ်ဆွေဒေါ်အဲလစ်၏စတိုးဆိုင်ကြီးထဲမှာနွေဦးအတွက် ဝတ်စုံတွေရွေးနေလိုက်တာလည်း စိတ်ပါလက်ပါ။ ဒေါ်အဲလစ်နှင့် ဒေါ်ရွှေရည်တို့မှာ သူတို့ဝတ်မည့်အတိုင်း အားပါးတရ စိတ်တူ ကိုယ်တူရွေးနေကြလေသည်။

နွေဦးမှာတော့ ကိုယ်မဝတ်ဖူးသည့်အဝတ်တွေမို့ လိုလည်း

မလိုချင်။ ဝမ်းသာအားရလည်းမဖြစ်။

"ဒါလေးကြည့်ပါဦးသမီးရယ် ... အသားလေးကောင်းတယ်နော် - အရောင်ကလည်း သမီးနဲ့လိုက်တယ်၊ ဒီရက်ပိုင်း မွေးနေ့ပွဲတွေ၊ မင်္ဂလာဆောင်တွေ သွားရဦးမှာ - သမီးလိုက်ရမှာ ..."

"အန်တီတော်သလိုသာလုပ်ပါ၊ နွေဦးမသိဘူး"

"အေး ... အေး ..."

အဝတ်တွေ ဘယ်နှစ်စုံတောင်ဝယ်နေသည်မသိ။ နွေဦးမှာ အားနာနာနှင့်ပင် ဒေါ်ရွှေရည်နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်နေရသည်။

ကားဆီရောက်တော့ ဝင်းရွှေစင် မျက်နှာပြုံးကျသွားလို့ တော်သေးသည်။

"ဪ - မေမေတို့က နွေဦးကိုအရောင်တင်နေကြတာကိုး ဘယ်နှယ့်လဲ ..."

"မလှဘူးလား သားရဲ့၊ မေမေကသမီးလိုနေတာကြာပြီ၊ အဝတ်လှလှလေးတွေပြင်တိုင်း - ငါ့မှာသမီးလေးရှိရင်ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးနေတာ၊ ခုတော့ ဟုတ်သွားပြီ"

"လှပါတယ်ဗျာ၊ လှပါတယ် ကဲ သွားကြစို့၊ သားလည်း မေမေတို့ကို အိပ်ပြန်ပို့ပြီးရင် ကောင်မလေးဆီအခစားဝင်ရဦးမယ်"

"ဟဲ့ ... သား၊ နောက်နေတာလား မေမေတို့ကိုဖူး"

တွေ့ဦးလေ၊ ဒီနေ့ သားကလပ်(စ်)မတက်တော့ဘူးလား။"

"မတက်တော့ဘူး မေမေ၊ စိတ်ချပါမေမေရ၊ သေချာတော့ခေါ်လာပြမှာပေါ့၊ ခုတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကဲခတ်ကြတုန်း၊ အပီကဲကြတုန်း ဟဲ ဟဲ"

"သားရယ် - ကိုယ်ကယောက်ျားဆိုပြီး မိန်းကလေးတွေ အပေါ် မလေးမစားမဆက်ဆံပါနဲ့ကွယ်" ,

ကားမောင်းရင်း သူတို့သားအမိစကားတွေကို နွေဦးကြားနေရပါသည်။ ဝင်းရွှေစင်အသွင်ကပေါ့ပေါ့ပါးပါး။ တဟားဟားနှင့် ရယ်လိုက်သေးသည်။

"လေးစားပါတယ် မေမေရဲ့၊ သား သူ့ကို လက်ကိုင်လည်း ကန်တော့ ကန်တော့လို့ပြောပြီး မှကိုင်တယ်၊ ပါးနမ်းလည်း ကန်တော့ ... ကန်တော့လို့ပြောမယ်"

"တော်ပြီ ... တော်ပြီ ခွေးကောင်လေး မေမေက အကောင်းပြောနေတာလားလို့"

"ဟား ... ဟား ... ဟား တို့မေမေကရယ်ရတယ်၊ သူတို့ခေတ်လိုမှတ်နေသလားပဲ"

ရယ်ရင်းမောရင်းနှင့်ပင် ဒေါ်ရွှေရည်နှင့်နွေဦးကိုအိမ်ပြန်ဖို့ခွဲပြီး သူကတော့ ကားနှင့်ပြန်ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

မပျိုမရှိတော့သည်မို့ ဒေါ်ရွှေရည်၏လက်ထောက်အဖြစ် နွေဦးကလုပ်ပေးနေသည်။ ကျားကြီး ခြေရာကြီးဆိုသလို လူနဲ့ ယောက်ရှိသည့်အိမ်ကြီးမှာ ထမင်းဟင်းချက်တာ၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာနှင့်ပင် ဒေါ်ရွှေရည်ခများမအားရရ။

နွေဦးကိုမခိုင်းရက်ပေမယ့် ကိုယ့်အမေအရွယ်လူကြီးသူမ အစ်ယောက်ထဲ အလုပ်တွေချာလပတ်ရမ်းနေတာ သူမ မကြည့်ရက်ပါ။ ခါတိုင်းကကြည့်ထားသည်မို့ မပျိုလုပ်သည့်အလုပ်တွေဆို သူမ အနိတိပြောစရာမလိုဘဲ လျင်မြန်သပ်ရပ်စွာလုပ်ပေးသွားခဲ့၏။

ဒေါ်ရွှေရည်မှာ အံ့အံ့သြသြ။

"ပုလဲပြောသွားတာတော့ ရစရာမရှိဘူး၊ ခုကျတော့ သမီးက လုပ်တတ်ကိုင်တတ်လိုက်တာ"

"ဟုတ်တယ် အနီတိ၊ မေမေပြောတာလည်း မှန်တယ်"

အိမ်မှာတုန်းကနွေဦးမလိမ္မာဘူးလေ၊ လုပ်တတ်ပေမယ့် ရပ်ကွက်ထဲက ကလေးတွေနဲ့ကစားနေတာ၊ ပေါ့ပေါ့နေပေါ့ပေါ့စားနေခဲ့မိတယ်။ ဒါကြောင့် မေမေကနွေဦးကိုနှင်ထုတ်လိုက်တာ၊ မမတို့ဝိုင်းတားတာတောင်မရဘူး။”

မျက်ရည်လေးတစ်စင်းစင်းဖြစ်လာသည်မို့ နွေဦး ဒေါ်ရွှေရည်ကိုကျောခိုင်းလိုက်ပြီး ဟင်းရွက်များကို သင်နေလေသည်။ ဒေါ်ရွှေရည် ကြင်နာသနားရပါ၏။

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးရယ်၊ ၎င်းတို့သမီးရဲ့အလိမ္မာစိတ်လေးတွေကို သမီးမေမေက ပြန်ဖော်ပေးချင်လို့ ဒီကိုပို့ထားတာပါ။ သမီးစိတ်ထဲမှာ သိပ်ပြီးအနေရကျပ်နေသလား၊ သိပ်ပြီးဝမ်းနည်းအားငယ်နေသလား၊ အန်တီတို့အိမ်ကိုသူစိမ်းအိမ်လို့သဘောထားနေသလားကွယ်၊ အန်တီကတော့ သမီးကို ကိုယ့်သွေးရင်းသားရင်းလိုသဘောထားပါတယ်၊ သမီးကစိမ်းနေတာတော့ အန်တီလည်းမတတ်နိုင်တော့ဘူး။”

ဒေါ်ရွှေရည်စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် မျက်နှာညှိုးသွားတော့ နွေဦး ကိုယ့်မျက်ရည်ကိုယ်သိမ်းပြီး အန်တီကိုဖျောင်းဖျရ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အန်တီရယ်၊ အန်တီကိုနွေဦးချစ်ပါတယ် ကျန်တဲ့လူတွေအပေါ်ကျ စိမ်းနေတာပေါ့နော်၊ အန်တီကမေမေဆီပုန်းဆက်ရင်ထည့်ပြောပေးပါ။ နွေဦးလိမ္မာပါပြီလို့ ခွေးခြူးကောက်ကျည်တောက်စွပ်လည်းမလုပ်ပါဘူး။ ပြန်ခေါ်ပါတော့လို့နော် .. နော်”

ကလေးလေးလို မျက်နှာလှလှလေးမော့ကာ ပူဆာနေသည့်နွေဦးကြောင့် ဒေါ်ရွှေရည်မထွေးနိုင်မမျှနိုင်ဖြစ်ရသည်။ သူမအဖြစ်က သမီးမရှိသူမို့ နွေဦးလိုအဖော်ရသည့် သမီးလေးကို အပိုင်တောင်ဆွဲထားလိုက်ချင်ပါသည်။

ဒါတိုင်း - ယောက်ျားနှင့်သားတွေ မိုးလင်းမိုးချုပ်အပြင် ထွက်နေသမျှ တစ်ယောက်ထဲ အိမ်မှာအထီးကျန်ခဲ့ရသည်။ ယခုတော့မပိုင်ဝက်မွေးလို့ပဲပြောပြော ချစ်စရာသမီးလေး၏ကူညီပံ့ပိုးမှုနှင့် သူမ၏ဝေယျာဝစ္စလေးတွေ ကူလုပ်ပေးဖော်ရသည့် သမီးမိန်းကလေးတစ်ယောက်၏နွေးထွေးမှုကို ဒေါ်ရွှေရည် လိုလားတောင့်တခဲ့ပေပြီ။

“သမီးရယ် ... ရောက်တာမှ တစ်ပတ်လောက်ရှိသေးတယ်၊ ပြန်ဖို့ပစ္စည်းစားပါနဲ့ဦးကွယ်၊ သမီးကို ဟိုဟိုဒီဒီတွေလည်း မပို့ရသေးဘူး၊ အန်တီလမ်းပြောလည်း ပုလဲကယ့်မှာမဟုတ်သေးဘူး၊ တစ်နှစ်တန်သည် ခြောက်လတန်သည်တော့ နေပြဦးမှပေါ့”

“ဟာ ... အန်တီရယ်၊ တစ်နှစ်၊ ခြောက်လကြီးတော့ မနေပါရစေနဲ့၊ ဒီတစ်ခါအန်တီပုန်းဆက်ရင် နွေဦးလိမ္မာနေပါပြီ၊ လာကြည့်ပါလို့ထည့်ပြောပေးပါနော်”

“သမီးဘာသာဆက်ကြည့်ပါလားကွယ်၊ အန်တီပြောရင် အိမ်မှာမထားချင်လို့ပြောတယ်ထင်မှာပေါ့ကွယ်”

ဒါလည်းဟုတ်တာပင်။ နွေဦးမှာလည်း ကိုယ့်ကတိနှင့် ကိုယ်၊ အိမ်ကိုပြန်ချင်တယ်တပူဆာဆာလုပ်မှာစိုးသဖြင့် ပုန်း

ခဏခဏမဆက်ရတဲ့။ အကြောင်းရှိမှဆက်ပါ။ တစ်လတစ်ခါ
လောက်ပဲဆက်ရမည်တဲ့။ မယ်တော်ကြီးက။

နွေဦး အန်တီကို ဘာမှမပြောတော့ပါ။ မီးဖိုထဲမှာလုပ်စရာ
ရှိတာတွေကလုပ်ပေးပြီး အိမ်ပေါ်ကိုဖုန်စုပ်စက်ဖြင့် ဖုန်လွှဲဖို့ ထွက်
လာခဲ့တော့သည်။

နွေဦးအလုပ်တွေပြီးလို့ ရေချိုးနေစဉ် သူမအခန်းထဲသို့
ဆီရွှေရည် မနက်ကဝယ်လာသည့်အထုပ်တွေနှင့်ဝင်လာခဲ့သည်။

“သမီးရေ ... အန်တီ သမီးကိုဆင်ကြည့်မလို့၊ ဒီည
မိတ်ဆွေတစ်ဦးရဲ့ဒင်နာရှိတယ်လေ၊ သမီးလိုက်ခဲ့ရမယ်”

ရေချိုးပြီး ကမန်းကတန်းထွက်လာသည်မှာ အန်တီစကား
တိုင်းငြင်းမလို့ပါ။

“ဟာ _ အန်တီ နွေဦး အဲဒါမျိုးပွဲတွေမလိုက်ချင်ပါဘူး။
အန်ကယ်နဲ့သွားမှာမဟုတ်ဘူးလား”

“သမီးအန်ကယ်ရဲ့မိတ်ဆွေတွေမဟုတ်ဘူးကွယ်၊ ပြီး
သူကလည်း သူမိတ်ဆွေရဲ့နှုတ်ဆက်ပွဲကိုသွားရမယ်၊ အန်တီတို့
မှာ လူမှုရေးကိစ္စတွေများလာပါတယ်ကွယ်၊ ဒီလိုပဲ လူနဲ့သွားရတဲ့
အခါသွားရတယ်၊ လိုက်ခဲ့ပါသမီးရဲ့၊ အန်တီနောက်က ပြုံးပြုံး
လေးထိုင်နေရုံပဲဟာ”

“မဖြစ်ပါဘူး အန်တီရယ်၊ အန်တီသားတစ်ယောက်
ယောက်ကိုခေါ်သွားလည်းပြီးတာပဲ”

“သမီးရယ် ... ဘယ်သားက မအေနောက်တကောက်
ကောက်လိုက်ချင်မလဲ၊ အဘွားကြီးတွေဆုံတဲ့ပွဲကို သူတို့ ဘယ်
စိတ်ဝင်စားကြမလဲ၊ ပြီးတော့ သမီးအစ်ကိုတွေက မအားကြပါ
ဘူးကွယ်၊ သူ့အလုပ်နဲ့သူ့ရုပ်နေကြတာ”

ဒီလောက်ပြောနေတော့ နွေဦး မငြင်းရဲတော့ပါ။ ကိုယ်က
သူများအိမ်မှာလာနေရတာ။ ဒီလောက်ဆင်ခြေပေးနေတာပင်
လွန်လှပေပြီ။ နွေဦးအသံပျော့လေးနှင့် ... ”

“ဒါဆိုလည်း လိုက်ပါမယ် အန်တီရယ် ... ”

“အေး ဟုတ်ပြီ၊ ငါ့သမီးလေးလိမ္မာတယ်၊ ညနေ ၆နာရီ
သွားမှာနော်၊ ကဲ လာအခုအစမ်းမိတ်ကပ်လိမ်း၊ အစမ်းအဝတ်
ဝတ်ကြည့်ရအောင်”

ရေချိုးပြီးစ ပြုစင်ဝင်းနှစ်နေသည့် ရတနာအတုံးအခဲလေး
ကို ဒေါ်ရွှေရည်ကြည့်မဝ၊ ရှုမဝဖြစ်ရင်း ... ဘယ်သားနဲ့ပေးစား
ရပါဟု စိတ်ကူးယဉ်လိုက်သေး၏။

ကလေးကလား၊ အောင်သွယ်တော့ မလုပ်ချင်ပါ။ ပြီး
ကိုယ့်သားတွေကလည်း မိဘပေးစားလို့တော့ ယူမှာမဟုတ်။
သူတို့ကိုယ်တိုင်နှစ်သက်မှသာယူမည့်ပုံတွေ။

“ဟာ ... အန်တီ ညနေကျမှလုပ်ပါ၊ အခု ဘာဖြစ်လို့
လုပ်နေမလဲ၊ လွယ်ပါတယ်၊ နွေဦးလုပ်တတ်ပါတယ်၊ ၁၂ နာရီ

ဆိုးတော့မယ် အန်တီရဲ့၊ နွေဦးသာပြီ၊ တော်ကြာ ကိုကို ...
ဆဲ သူ့ထိုလည်းထမင်းစားပြန်လာကြတော့မှာ”

ကိုကို _ တဲ့။ ဘယ်သူ့ကိုခေါ်တာလဲ။ တိုးတက်လာသည့်
အခေါ်အဝေါ်လေးကြားရတာနှင့်ပင် ဒေါ်ရွှေရည် ပီတိဖြစ်နေရ
သည်။ ကလေးစိတ်ဆင်ရဲအောင်မလုပ်တော့ဘဲ ဒေါ်ရွှေရည်
ကောင်းနားထောင်လိုက်သည်။

“အေးပါကွယ် ... ဒါဆိုလည်း အန်တီညနေကျမှလုပ်
ဆေးတော့မယ်၊ ဪ ဒါထက် မနေ့မနက်က အန်တီဘုရားသွား
ရင်း ဗေဒင်ဝင်မေးခဲ့တယ်ကွယ်၊ ဗေဒင်ဆရာက နာမည်အရမ်း
ကြီးတယ် မှန်လည်းမှန်တယ် ... ”

ဒေါ်ရွှေရည်စကားပြောရင်းမှ တုန့်ဆိုင်းသွားပြီး နွေဦးကို
အကဲခတ်နေလျှင် သူမက ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် စကားထောက်လိုက်
သည်။

“ဘာတွေဟောလိုက်သလဲ အန်တီ၊ ခြေနှစ်ချောင်းအဝင်
မခံရဘူးလို့များပါသလား၊ နွေဦးကိုအားမနာနဲ့နော်”

သည်အခါ ဒေါ်ရွှေရည်အသွင်မှာ ပျာပျာသလဲ။

“မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး။ ဗေဒင်
ဆရာဟောလိုက်တာက အန်တီအိမ်မှာယောက်ျားလေးဆန်တဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်တဲ့၊ အဲဒီ မိန်းကလေး
ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို ပြန်နေစေရင် အန်တီတို့စီးပွား
ဥစ္စာ ဒီရေအလားတိုးတက်မယ်တဲ့ကွယ်၊ သမီးဟာ အန်တီတို့တို့

အတွက် လာဘ်ကောင်လေးပါ ... တဲ့၊ အန်တီအရမ်းဝမ်းသာ သွားတယ်"

"အင် ..."

လာပြန်ပြီ။ ညောင်ဦးကမ်းပါးပြိုပြန်ပြီ။ စမ္မာနဂိုကန္တာမ ကြီးပေါင်ကျိုးနေရဦးတော့မှာပေါ့။

ဒါဖြင့် ဗေဒင်စကားအရ သူမအတွက်မိန်းကလေးအဝတ် တွေလျှောက်ဝယ်နေတာပေါ့။ စေတနာနဲ့မဟုတ်ဘူးပေါ့။ လူတွေ လူတွေ တော်တော်ခက်တာပဲ။ ကိုယ့်အကျိုးအတွက်ပဲကြည့်ကြ တယ်။ ဗေဒင်ကိုလည်း မျက်စိမှိတ်ပြီးယုံပစ်လိုက်ကြတာပဲ။

ဗေဒင်ဆရာကများ ငါ့ကိုလက်မခံနဲ့ဆိုရင် နှင်တောင်ချ မလားမသိဘူး။

သို့သော် ဒေါ်ရွှေရည်ကျတော့လည်း နွေဦးတစ်ယောက် မိန်းကလေးပီသလာရေးအတွက် စာနာတတ်သည့်ကောင်မလေး ကို ဗေဒင်နှင့်အကြောင်းပြလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်၏စေတနာကို တစ်ယောက်ကမသိ။ နွေဦး မှာလည်း ဒေါ်ရွှေရည်တို့မိသားစုအဆင်ပြေရေးအတွက် ဝဉ်းစား ပေးရချေပြီ။

"သမီးဝတ်နေတဲ့ယောက်ျားလေးအဝတ်တွေ အန်တီခဏ သိမ်းထားမယ်နော်၊ အန်တီဝယ်ထားတဲ့ အဝတ်တွေပဲဝတ်လိုက် ပါသမီးရယ်၊ အန်တီတို့ကိုကူညီရာရောက်ပါတယ်"

ဒေါ်ရွှေရည် ချည်ပြီးတုပ်ပြီးပြောနေလျှင် နွေဦးဘယ်လို

ဆင်ခြေတတ်ရမှန်း မသိဖြစ်နေ၏။ သူမရုပ်ကလေးက အီလည် လည်။

"နွေဦး ... ဘယ်လောက်ကြာအောင် အဲဒီလိုဝတ်နေရ မှာလဲ အန်တီရယ်စကတ်တွေ၊ ဂါဝန်တွေပေါ်ပေါ်ရော်ရော်တွေ လား"

"မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ အန်တီရွေးထားတာ လုံလုံခြုံခြုံလှ လှပပလေးတွေပါ။ ခေတ်လည်းပီတယ်၊ ငရဲ ... အခုသမီး ဒါလေးဝက်၊ အိပ်နေရင်းဆိုတော့ ဂါဝန်ဖျော့ဖျော့လေး အိအိ လေးနဲ့နေရတာလည်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရှိတယ်"

အန်တီရွေးပေးသည့် ဂါဝန်လေးကချစ်စရာ။ ပန်းနုရောင် အကွက်လေး လက်ပြတ်ပေမယ့် ကော်လံဖတ်ကလေးတွေ၊ ဇာ လေးတွေနှင့်ပို့ ဆန်းနေသေး၏။ ဂါဝန်က ခြေသလုံးတစ်ဝက်ထိ ရှည်လှိုတော်သေးသည်။ သို့သော် ဝတ်နေကျအင်္ကျီမျိုးမဟုတ် သဖြင့် နွေဦးဝတ်ရမှာရှက်နေမိ၏။

ဒေါ်ရွှေရည်က အတင်းပင်ဝတ်ပေးနေတော့ နွေဦးရှုံ့မဲ့နေ ရသည်။ ဒုက္ခပါပဲ။ ငါတော့ ပိုးသူတော်ဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်နေရပြီ။

"သနပ်ခါးရေကျလေးလည်းလိမ်းလိုက်နော်သမီး၊ သနပ် ခါးဆိုတာ မိန်းမဆေးကွယ်၊ အသားအရည်ကိုစိုပြည်ပြီးလှပဝေ စာယ်"

"ဒုက္ခပါပဲ"

နွေဦး လွှတ်ခနဲညည်းတွားမိရာ ဒေါ်ရွှေရည်ပြီးမိ၏။

“သနပ်ခါးလိမ်းရတာ ဒုက္ခလားသမီးရယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်တီရယ် ... ”

“ဒါဆို မိန်းကလေးအဝတ်တွေဝတ်ရတာကြောင့်လား ကိုယ်က မိန်းကလေးပဲသမီးရယ်၊ သဘာဝအတိုင်းပဲကောင်းတယ်၊ ကဲ ... အခုသမီး ဘယ်လောက်လှသွားပြီလဲ”

မှန်ထဲသို့နွေဦးမရဲတရဲချောင်းကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်အဆင်ပြေတယ်ပထင်။ သို့သော် ဒေါ်ရွှေရည်တိုက်တွန်းသည့်အတိုင်းပင် သနပ်ခါးလိမ်းရပြန်၏။

“ကဲ ... လာ အန်တီဟိုအိပ်ပွားကျက်သရေအပြည့်သွားပြီ၊ ထမင်းသွားစားရအောင်”

မီးဖိုဘက်သို့လျှောက်သွားကြပြီးထမင်းစားပွဲမှာနစ်ယောက်အတူထမင်းပွဲပြင်နေကြခိုက် သားတွေထဲမှထမင်းစားပြန်မယ့်အကြောင်း မပြန်မည့်အကြောင်း ဖုန်းတွေဝင်လာခဲ့ကြသည်။

ဦးလှိုင်ဝင်းဇော်အတွက်တော့ ကားနှင့်ထမင်းချိုင့်ဖို့နဲ့ ပြီးပေပြီ။

“သမီးငရ ... သားကြီးနဲ့သားငယ်ကထမင်းပြန်မစားတဲ့၊ သမီး ကိုကိုတစ်ယောက်ပဲထမင်းပြန်စားမယ်”

“ဟင် ... ဒါဆို သူ့ကိုစောင့်နေရဦးမှာပေါ့”

“သမီး သိပ်ဆာနေရင်လည်း စားနှင့်ကြတာပေါ့”

ထမင်းပွဲပြင်ပြီးချိန်တွင် နစ်ယောက်အတူဝင်ထိုင်လိုက်စဉ် အိမ်ရှေ့ပုကားသံနှင့်အတူ လူကချက်ချင်းထမင်းစားခန်း

သို့ရောက်ရှိလာ၏။ ကောင်းရွှေစင်ပေါ့။

“ဟော ... ဖုန်းဆက်ထားတဲ့ကြားက သားကိုမစောင့်ကြဘူးပေါ့လေ”

ဒေါ်ရွှေရည်က ဖာဖာထေးထေးဝင်ပြောရှာသည်မှာ -

“မေမေဆာလို့သားရဲ့ သားညီမလေးက စောင့်မယ်တော့ ပြောပါတယ်”

“ဟုတ်လား ... ဟုတ်လို့လား”

သူကပြုံးပြုံးကြီးနှင့် နွေဦးကိုချစ်စနိုးကြည့်ရင်း သူမ၏ဘေးမှာဝင်ထိုင်သည်။ သည်တော့လည်း နွေဦးသွက်လက်စွာနှင့်ပင် သူ့အတွက်ထမင်းထည့်ပေးလိုက်သည်။

“သိပ်လိမ္မာတာပဲ”

သူကပြောရင်း ... နွေဦး၏အသွင်ဆန်းနေသည့် ပုံလေးကို ရှုန်းရှုန်းစားစားကြည့်နေရာ နွေဦးမနေတတ်တော့။

“အန်တီလေ ... အန်တီလုပ်တာ၊ နွေဦးအကျိုးတွေအကုန်သိမ်းသွားပြီး ဒီလိုအဝတ်မျိုးတွေချည်းပေးထားတယ်”

ဒေါ်ရွှေရည် ကောင်းရွှေစင်ကိုမျက်စိတ်မှိတ်ပြလိုက်ပြီး -

“ဟုတ်တယ်သားရဲ့၊ မေမေ မနေ့က ဗေဒင်မေးတော့ ဗေဒင်ဆရာက အိမ်မှာရှိနေတဲ့သမီးလေးကို မိန်းကလေးလိုဝတ်ပါစေတဲ့၊ စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်မယ်တဲ့ကွယ်”

“ဟုတ်နိုင်တယ် မေမေ ... ဒီမလာခင်လေးပဲ သားလည်း တံတားတစ်ခု ကန်ထရိုက်ရလိုက်တယ်၊ အနည်းဆုံး သားတို့

www.burmeseclassic.com

အတွက် သိန်းငါးရာလောက်ကျန်မယ်”

“ဟယ် ... ဝမ်းသာလိုက်တာသားရယ်၊ ကဲ ဒါကြောင့် မေမေပြောတာ၊ ဒါနဲ့ သားကဘယ်မှာကန်ထရိုက်ရမှာလဲ”

“ရခိုင်ပြည်နယ်ဘက်မှာပါမေမေ၊ သံတွဲနယ်ဘက်မှာပဲ တံတားက မြစ်ကူးတံတားမို့ အနည်းဆုံး ၂ နှစ်လောက်များကြာ မလားမသိဘူး၊ သားကိုဖေဖေက အဲဒီမှာတာဝန်ပေးမယ်တဲ့၊ သားတော့ဆွေးတာပဲ၊ အဲ ... အလုပ်သမားတွေခေါ်သွားရမှာ မေမေ ဒေသခံထဲကအလုပ်ကြမ်းသမားတွေသုံးမယ်၊ နွေဦးက သားရဲ့ အလုပ်သမားပဲ နွေဦးလည်းလိုက်ရမယ်”

ကောင်းရွှေစင်ပြောလိုက်လျှင် နွေဦးမျက်နှာလေး ပထမ ဝင်းပသွားပြီး နောက်မှမိုင်းသွားလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ”

“ဟာ ... ဦးကောင်းကလည်း နွေဦးကမိန်းကလေးဥစ္စာ လိုက်လို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဦးကောင်းတို့သွားမှာ ယောက်ျားတွေ ချည်းမဟုတ်လား”

“ငါ့ကို ဦးကောင်း ဦးကောင်းနဲ့ခေါ်စမ်းပါနဲ့၊ ကင်းစန် မင်းကြီးပုံကိုသွားမြင်ယောင်မိလို့၊ နွေဦးကိုသားခေါ်သွားမယ် နော်မေမေ၊ နွေဦးကို သားကုမ္ပဏီကလူတွေက ယောက်ျားလေး လို့ပဲသိထားကြတာ၊ မိန်းကလေးတွေလည်းလိုက်ရမှာပါပဲ၊ ဟိုမှာ ချက်ပြုတ်ကျွေးဖို့နဲ့ စာရေးမတချို့လေ၊ မိန်းမ ၅ ယောက်လည်း ပါမှာ၊ အဆင်ပြေရင် အဲဒီဘက်မှာဆေးရုံတွေ၊ စာကြည့်တိုက်

တွေပါဆောက်ပေးရဦးမှာ”

“မိန်းမတွေပါဦးမည်ဆိုတော့ နွေဦးစိတ်ချမ်းသာသွား၏။ ရခိုင်ပြည်နယ်ဘက်ကိုရောက်ဖူးချင်သည်။ သံတွဲဆိုတာ ပေလီ နဲ့လည်းနီးနီးလေး။ အင်း ... မိုးတွင်းရောက်တော့မည်ဆိုတော့ ပေလီကရော လှပါမလား။ ပင်လယ်ပြာကြီးကရော လှပါဦး မလား။

နွေဦး တွေဝေနေလျှင် ကောင်းရွှေစင်က ထမင်းစားဖို့ တိုက်တွန်းရင်း ...

“စဉ်းစားပနေနဲ့ ကိုယ်ကမင်းရဲ့အလုပ်ရှင်၊ အလုပ်မပြုတ် ချင်ရင် အလုပ်ရှိရာလိုက်ရမှာပဲ၊ ဟုတ်တယ်မို့လား၊ နွေဦးရယ် ကိုကိုတစ်ယောက်လုံးပါနေတာတောင် စဉ်းစားနေရသေး လား”

ကောင်းရွှေစင်ချည်ပြီး တုပ်ပြီးစကားဆိုနေလျှင် ဒေါ်ရွှေ ရည်စဉ်းစားချင်ချိန်ရသည်။ ပုံစံကြည့်ရတာ ငါ့သားမရိုးတော့ ဘူး။ သမီးကိုမခွဲနိုင်တော့ဘူးထင်တယ်။

“အေးလေ ... သားက နွေဦးကိုအဝစအရာရာ မှည့်မစွန်း အောင်တာဝန်ယူနိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ နွေဦးကလည်း စိတ်ပါမယ် ဆိုရင် မေမေထည့်ရမှာပေါ့၊ တကယ်တော့ ပုလဲက မေမေ့ကိုစိတ် ချယုံကြည်လို့ သူ့သမီးအငယ်ဆုံးလေးကို အပ်ထားတာ၊ မေမေ မှာတာဝန်ရှိတယ်၊ နွေဦးကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ မေမေ့တာဝန်ပဲ”

“ဟာ ... မေမေကလည်း သားကရော သူ့ကိုမစောင့် ရှောက်ဘဲနေမတဲ့လား၊ ရခိုင်ဘက်ဆိုတာ ရန်ကုန်နဲ့မေမေတို့

နဲ့အဝေးကြီးနော်၊ သားတစ်ယောက်တည်းပျင်းတယ်၊ မသွားဘူး။"

"နွေဦးပါမှ သွားမယ်ဆိုပါတော့သားရယ်"

ဒေါ်ရွှေရည်ခပ်ပြုံးပြုံးလေးနှင့်ပြောလိုက်ရာ ကောင်းရွှေစင်ရှက်သွားပေမယ့် အလျော့တော့မပေး။

"သူ့ပါမှဆိုတာ သူကသားနဲ့ရန်ဖြစ်ဖော်ရတော့အဖျင်းပြောတာပေါ့၊ သူမပါလည်း မေမေပါရင်ပြီးပါတယ်၊ သားကအတောအသောက်ကိစ္စ၊ ဝတ်စုံစားဖို့တွေလည်း ချေးများတယ်မဟုတ်လား"

"ပင်းအဖေကိုပြောပြလေ၊ မေမေကိုခေါ်ချင်ရင်"

တကယ်တော့ ဒေါ်ရွှေရည်သားတော်မောင်၏အတွင်းအဇ္ဈိကသွင် ကိုနှိုက်ထုတ်ကြည့်နေတာပါ။

"သဘောပြောတာပါမေမေရဲ့၊ ဖေဖေကမေမေတော့ဘယ်ထည့်မလဲ၊ ကျန်တာဘယ်သူခေါ်ခေါ် ငါ့မိန်းမတော့မထည့်နိုင်ဘူးဖြစ်နေမှာ ပြင်ယောင်သေးတယ်"

ပြောပြီး သားတော်မောင်ထမင်းစိုင်းမှ လက်စသတ် ထသွားလေ၏။ ဒေါ်ရွှေရည်ရင်ထဲမှာ ကြိတ်ပြုံးပြုံးမိပေမယ့် အားလုံးအဆင်ပြေအောင်လုပ်ပေးရပေမည်။ သူ နွေဦး၏သဘောထားကိုမေးရလေ၏။

"သမီးကရော ရခိုင်ကိုလိုက်ချင်ရဲ့လား၊ မလိုက်ချင်ရင် အန်တီကိုပြော အန်တီစီစဉ်ပေးမှာပေါ့ ..."

နွေဦး ထမင်းစားနေရင်းမှ တွေ့တွေလေး စဉ်းစားနေ၏။

ပြီးမှ ...

"ကိုကိုပြောသလို ... သူတစ်ယောက်ထဲဆို ဟိုမှာပျင်းမှာပေါ့၊ နေရေးစားရေးအဆင်မပြေဖြစ်မှာပေါ့"

"ဒါတွေ တွေးမနေပါနဲ့သမီးရယ်၊ ကျန်တဲ့အလုပ်သမားတွေလည်းပါသားပဲ၊ သူ့အကြောင်းနဲ့သူပေါ့"

"မဟုတ်ဘူး အန်တီရဲ့၊ ကျန်တဲ့အဆောက်အဦတွေပါရမှာဆိုရင် အကြာကြီးနေရမှာ၊ ကိုကိုစိတ်မချမ်းသာမှာ အဆင်မပြေမှာလည်း အရေးကြီးတယ်"

"ဒါဆို သမီးလိုက်သွားမယ်ပေါ့၊ သူများရပ်ရွာမှာနေထိုင်ထိုင်ရတာ ဒီလိုအဆင်ပြေချင်မှပြောမှာနော်၊ အဲဒီအချက်လည်း သမီးထည့်စဉ်းစား"

"ရပါတယ် အန်တီရယ်၊ ကျန်တဲ့မိန်းကလေးတွေလည်း ပါတာပဲနော်၊ နွေဦးလိုက်သွားပါ့မယ်၊ မေမေကိုအန်တီကြည့်ပြောထားပေါ့၊ ပေလီတို့ ရခိုင်ကမ်းခြေအလှတို့ကိုလည်း သမီးမြင်ဖူးချင်တယ်"

"အေး ... အေး ... ဒါဆိုလည်းပြီးရော"

ထမင်းစိုင်းမှာပင် ဆွေးနွေးလို့အဆင်ပြေသွားရသည်။

ညနေ ၅နာရီလောက်မှာ ချက်ရေးပြုတ်ရေးကိစ္စတွေ အိမ်
အလုပ်တွေကိုလက်စသတ်လိုက်ကြပြီး ဒေါ်ရွှေရည်နွေဦးကိုရေချိုး
ခိုင်းလိုက်သည်။

“သမီးရေ ဒင်နာကို ဖိနပ်သွားရမှာ ရေချိုးတော့ ပြီးရင်
သမီးကိုအန်တီပြင်ဆင်ပေးမယ်၊ အန်တီကလူကြီးပဲ ပြင်ရင်ခဏ
ပဲကြာမှာ”

နွေဦး တော်တော်စိတ်ညစ်သွားပါသည်။ ဒီတာဝန်ကြီးကို
မလွဲမသွေထမ်းဆောင်ရတော့မှာပါလား။ သို့သော် သူမရှောင်လွှဲ
လို့မရတော့ပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

ဆိုပြီး ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ဝင်သွားရသည်။ အင်း . . .
ညကျရင်အပေါ်ထပ်အခန်းသေးလေးကို ပြောင်းရမယ်တဲ့။ နွေဦး
မပြောင်းချင်။ အပေါ်ထပ်မှာလူတွေအများကြီးပဲ။ ကိုကိုတို့ ညီအစ်
ကို ၃ ယောက်နဲ့တင် စိတ်ကျဉ်းကျပ်လှပါပြီ။

အောက်ထပ်အခန်းကကျယ်ဝန်းပြီး ရေချိုးခန်းကလည်း
အတွဲလိုက်။ စိတ်လွတ်လပ်သည်။ ငါဘာဖြစ်လို့ ကြောက်စိတ်ဝင်
နေရတာလဲ။ အဖော်တစ်ယောက်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့တမ်းတ
နေရတာလဲ။

ရေကိုခပ်မြန်မြန်ချိုးလိုက်သည်မို့ ၅ မိနစ်လောက်နှင့်
အပြင်ပျော်ရောက်လာသည်။ အပြင်မှန်တင်ခုံဘေးမှာ အန်တီက
ရောက်နှင့်နေ၏။

“လာ . . . သမီး မေမေ အဲလေ . . . အန်တီအခန်းထဲ
မှာ သွားပြင်မယ်၊ အန်တီပြင်တော့လည်း သမီးကူရဦးမှာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

ဝက်ဖြစ်တော့မှမစင်မကြောက်တော့ပါဘူး။ အိမ်မှာလည်း
သူတို့နှစ်ယောက်သာရှိသည်မို့ မွေးဖွားထောင်ကြီးခြံကာ အန်တီ
အခန်းအပေါ်ထပ်သို့ နွေဦးလိုက်သွားရသည်။

“ထိုင် သမီး . . .”

နွေဦးကို မျက်နှာစတင်လိမ်းပေးပြီး ပိနပ် ၂၀လောက်ကြာ
တော့ပြီးသွားသည်။ ဆံပင်ကတော့ မနက်ကပင် ပုံလှလှလေး
သွင်းပေးခဲ့ပြီးပြီမို့ အထူးပြင်စရာမလိုတော့ . . .

“ဒီဂါဝန်လေးဝတ် သမီး”

“ဟာ . . . အန်တီကလည်း”

“ဝတ်ကြည့်ပါဦး သမီးရယ်”

နွေဦး မျက်နှာမှန်မှန်စုစုလေးနှင့်ပင် ဒေါ်ရွှေရည်လုပ်ပေး
သမျှ ငြိမ်ပေးနေရသည်။ ဂါဝန်က ဖတ်ဖူးစိမ်းရောင်ပျော့ပျော့

အိအိလေးမို့ နွေဦးကိုယ်လုံးလှလှလေးပေါ်မှာ ကပ်ကပ်ချပ်ချပ်။
ဖက်ရှင်မယ်လေးတစ်ယောက်လို။

“အန်တီဂါဝန်ကလည်း ကြိုးကမျှင်မျှင်လေး။ အကုန်ပေါ်
နေတာချည်း ဘယ်လိုပုံစံကြီးလဲ”

ဂါဝန်က ဒူးကလေးဖုံးရုံမို့ ခြေသလုံးလှလှနှင့်ခြေတံရှည်
မလေးဖြစ်နေရ၏။

“အပေါ်က ပဝါခြုံရမှာလေသမီးရဲ့၊ ဒီမှာ ဖက်ဖူးစိမ်း
ပဝါလေးပဲ”

“ဟင်”

ပဝါကလည်း ဘုရားစူးရစေ။ မှန်နိုင်လွန်ပျော့ပျော့ပါးပါး
လေး။

“ဟာ အန်တီကလည်း နွေဦး မဝတ်ရဲပါဘူး။
လုံလုံခြုံခြုံဆိုတော်သေး”

တကယ်တော့ နွေဦးဆိုတာ ငယ်ငယ်ကတည်းကရှုပ်တွေ့
ပင်တွေနှင့်လုံလုံခြုံခြုံဝတ်ခဲ့သူမို့ ယခုလိုမိန်းကလေးဝတ်စုံကို
ဘယ်လိုမှသဘောမကျနိုင်။

သည်စဉ်

အိမ်အောက်ထပ်မှကားသံကြောင်း ဒေါ်ရွှေရည်ကနွေဦး
ကိုပင် တံခါးသွားဖွင့်ခိုင်း၏။

“ဟာ အန်တီ၊ နွေဦး မသွားရဲပါဘူး။ အောက်က
ဘယ်သူမှန်းလည်းမသိဘူး”

“ရော့ပါ သမီးရဲ့၊ ဒီမျက်နှာသုတ်စောင်ခြုံသွား။ အန်တီ

နောက်ကောင်းတော့ တက်လိုက်၊ ဆင်းလိုက်မလုပ်နိုင်လို့ ပြီး ၅
မိနစ်တော်ချော်ပြီလေ။ ၁၅ မိနစ်အတွင်း ပြင်ရဆင်ရဦးမှာ”

“အန်တီကလှပြီးသားပါ၊ နည်းနည်းလောက်နှိုင်းလိုက်ရုံ
အိုကေပြီးသား”

“ဟုတ်ပါပြီရှင်၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကဲ သမီးလေးသွားဖွင့်ပေး
သိုက်နော်”

အောက်ကလာတာ မည်သူမှန်းမသိပေမယ့် အန်တီမမျှာ
ဆင်းလိုက်တက်လိုက် ဘယ်များများလုပ်နိုင်မလဲ၊ နွေဦးပဲဆင်း
သာခဲ့ရသည်။

ဂါဝန်နှင့်မို့စိတ်ရှုပ်ရသည့်ကြားထဲ မျက်နှာသုတ်စောင်
သည်းခြုံထားရ၏။ မျက်နှာကလည်း ရောင်စုံမျက်နှာ။ အရုပ်မ
ကျနေတာပဲ။ မကျေမနပ်နှင့်တံခါးဆီရောက်တော့ အိမ်ရှေ့မှာ
တာ၊ ၃ စီးတန်းစီနေလေသည်။

“အား”

တံခါးကိုအတွင်းကအမြန်ဖွင့်ပေးပြီး နွေဦးနောက်သို့ချာခနဲ
ထည့်ပြေးတော့ အိမ်ရှေ့မှရယ်သံများကြားလိုက်ရ၏။

ခနဲရွှေဝင်၊ ကောင်းရွှေဝင်နှင့် ဝင်းရွှေဝင်တို့ညီအစ်ကိုတွေ
အသွင်ဆန်းနေသည့် နွေဦးကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေကြမှာပေါ့။ အဲဒါ
အန်တီကြောင့်။

သူမ ခြေကလေးဆောင့်ကာ နှုတ်ခမ်းစုကာနှင့်
အန်တီအခန်းထဲရောက်တော့ အန်တီကကြိုသိနေသလို သူ့ပါ
ရယ်လေ၏။

"အန်တီ ဘာလို့ရယ်တာလဲ"

"သိနေတယ်လေ၊ အောက်မှာအန်တီသားတွေရောက်နေပြီမဟုတ်လား"

"အင်း ... အန်တီရယ်၊ နွေဦး ဒါကြီးကိုတော့မဝတ်ပါရစေနဲ့၊ လုံလည်းမလုံဘူး၊ နောက်ထပ် လုံလုံခြုံခြုံလေးများရှာကြည့်ပါဦးတော့"

သူမတို့အဝတ်အစား ပြဿနာတက်နေစဉ် ဝင်းရွှေစင် သူမအေအခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။

"ဟာ ... မေမေတယ်လှူနေပါလား၊ ခုပေသာမြင်ရင် ဘုံကြိုးပြတ်တဲ့နတ်မိမယ်ကြီးမှတ်နေဦးမယ်"

"သားက မအေကိုချီးမွမ်းချင်တာလား၊ နွေဦးကိုချီးမွမ်းချင်တာလား"

"နွေဦးလည်းလှပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မေမေအလှကိုလုံးဝမသိဘူး"

"အင်း ... ငါ့သားတော့ ပူစရာရှိနေပြီထင်တယ်"

"ဟာ မေမေက အကြားအမြင်ရနေတယ်ထင်တယ်၊ ဟုတ်တယ်မေမေ၊ နောက်အပတ်ထဲ သားတို့ လေ့လာရေးခရီးထွက်ကြမယ်၊ အဲဒါ ရေလိုတယ်မေမေ"

"သိနေတယ်လေ ... ရမှာပေါ့သားရယ်၊ ကဲ ထွက်ထွက် ဒီမှာမိန်းကလေးတွေအလှပြင်နေတာ"

"မေမေကလည်း ... ကိုယ့်မေမေနဲ့ ကိုယ့်ညီမပဲ ဘာဖြစ်လဲ ကျတောင်ရွေးပေးဦးမယ်၊ ကဲ မေမေ ဘာဝတ်မှာလဲ"

ရွေးပြီးပြီးလား"

"ပြီးပါပြီ သားရယ်၊ နွေဦးလေးသာ သူဝတ်ထားတာ ကြိုက်လို့တဲ့"

ဝင်းရွှေစင် နွေဦးကိုသေသေချာချာကြည့်၏။ ပြီးမှ ...

"လှသားပဲ ဖျင်ကအိပေမယ့် ထူပါတယ်"

"ကြိုးကလက်တစ်လုံးတည်း ပခုံးတွေရင်ဘတ်တွေပေါ်နေပြီ"

"သူများတွေတော့ဝတ်ကြတာပဲ၊ နင်သာ ..."

"နွေဦးတော့ မဝတ်ချင်ဘူး"

သည်စဉ် အခန်းထဲသို့ ကောင်းရွှေစင်ဝင်လာခဲ့ပြန်သည်။

"ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ"

"ဒင်နာသွားမလို့သားရဲ့၊ နွေဦးကိုခေါ်သွားမလို့"

"သူ့အကျိုးကမပတ်စက်လွန်းဘူးလား"

"ပဝါခြုံသွားမှာလေသားရယ်၊ ဖက်ရှင်ပေါ့"

"ဟင်အင်း ... သားခွင့်မပြုနိုင်ဘူး"

သူ့အပြောက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဖြစ်နေပေမယ့် သားတော်မောင်၏မျက်နှာပျက်နေသဖြင့် ဒေါ်ရွှေရည် အလျှော့ပေးလိုက်ရသည်။

"ကဲ ... ဒါဆိုလည်း သားပဲရွေးပေးလိုက်တော့၊ မေမေ ကိုယ့်ဘာသာပြင်ရဦးမယ်"

ဝင်းရွှေစင်က ဒီကိစ္စတွေစိတ်မဝင်စားလို့အပြင်ထွက်သွားသော်လည်း ကောင်းရွှေစင်ကတော့ နွေဦးအတွက်အဝတ်တွေ

ရွေးပေးနေလေ၏။

“ဒီမှာ ... ဒါလေးကောင်းတယ်၊ အဝါနုရောင်ဂါဝန်လေး လုံလည်းလုံတယ်၊ လှလည်းလှတယ်၊ ဒါထက် မေမေ ဒင်နာ ကကြာမှာလား၊ ဖေဖေသွားရမယ့်ဒင်နာနဲ့နီးသလား”

“ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲသားရဲ့၊ မေမေတို့ကိုစိတ်မချလို့ လား”

“ဖေဖေကိုလည်းသားလိုက်ပို့ရမယ်လေ၊ မေမေတို့နဲ့နေရာ ချင်းမဝေးရင် သားပဲပို့ပေးမယ်၊ နောက် ... မေမေတို့ကိုကြိုပြီး မှ ဖေဖေကိုပြန်ခေါ်မှာပေါ့”

ကောင်းရွှေစင် စကားကိုအပိတ်ပြောနေလျှင် ဒေါ်ရွှေရည် ပြုံးချင်ချင်။ ငါ့သားတော်တော်စိတ်ပါနေပါလား။

“ဒါဆိုလည်း သားအစီအမံအတိုင်း မေမေလက်ခံမိ တယ်၊ ဒါထက် သားလည်းမေမေတို့ဒင်နာပွဲကိုလိုက်မယ်မဟုတ် လား”

“လိုက်တော့မလိုက်ချင်ဘူးမေမေ၊ သားကားထဲကပဲစောင့် မယ်”

“ဟာ ... ဒါတော့မေမေလက်မခံဘူး။ ဒင်နာကမေမေ ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေ၊ သူ့သမီးတွေကလည်း သားနဲ့ကျောင်းနေဖက် တွေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်သားပါရဲ့သားနဲ့ ကားပေါ်ထိုင်ကျန်ခဲ့လို့တော့ ဘယ်တော်မလဲသားရယ်”

“သားမပါဘူးလို့ပြောပေါ့ မေမေရဲ့”

“ကဲကွယ် ... ကြည့်၊ ကဲပါ ကဲပါ သားသဘောပါ”

ဒေါ်ရွှေရည် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ စိတ်ပါလက်ပါပြင်ဆင်နေတော့သည်။

ဒေါ်ရွှေရည်ကလည်း ကြည်ပြာရောင်ဝတ်စုံနှင့်ခန့်ခန့်လှ လှ။

နွေဦးကတော့ ကောင်းရွှေစင်ရွေးပေးသည့် ပွဲတက်ဂါဝန် အဝါနုလေးနှင့်တော်တော်လှနေသည်။

ဒေါ်ရွှေရည်က သူမအခန်းထဲမှာရှိသည့် မီးခံသေတ္တာထဲမှ လက်ဝတ်ရံတနာဘူးကိုယူလိုက်ပြီး သူ့အတွက်စိန်တစ်ဆင်သာ ရွေးယူလိုက်သလို နွေဦးအတွက်လည်းမဟူရာတစ်ဆင်သာရွေး ပေး၏။

“ရော့ ... သား ညီမလေးကို ဒါဝတ်ပေးလိုက်”

“ဟာ အန်တီ၊ နွေဦး မဝတ်ချင်ပါဘူး၊ မဝတ်တတ်ဘူး၊ တော်ကြာကျပျောက်ရင် ဒုက္ခ”

နွေဦးမှာ ယောက်ျားလေးဆန်သူမို့ နားမှာပင်နားပေါက် မရှိချေ။ သို့သော် ကောင်းရွှေစင်က နွေဦး၏လက်ကိုဆွဲကာ ဖုန်တင်ခုံဘေးမှထိုင်ခုံတွင်ထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။

“ပွဲတွေလမ်းတွေသွားတယ်ဆိုတာ ဝတ်သင့်ရင်ဝတ်ရမှာ မှ၊ တော်ကြာ ဟိုရောက်မှနောင်တရနေမယ်”

“ရတနာပစ္စည်းအစစ်တွေဝတ်ရတာ တာဝန်ကြီးပါတယ်၊ ခန့်စိလေးတွေဝတ်သွားလည်းပြီးတာပဲ”

“ဒါ ဖန်စိဝတ်ရမယ့်နေရာမဟုတ်ဘူး၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ”

နွေဦး နှုတ်ခမ်းစုနေတော့ ကောင်းရွှေစင် ပြုံးချင်မိ၏။

www.burmeseclassic.com

ဒီကောင်မလေး မိန်းမဆန်လာပြီ။

လက်ဝတ်ရတနာတွေကို တစ်ခုစီဆင်မြန်းပေးနေတော့ သူ့လက်တွေက နွေဦး၏ကိုယ်ပေါ်မှာ တို့တို့ထိထိနှင့်လှုပ်လှုပ်ခတ် ခတ်။

သည်စဉ် ဦးလှိုင်ဝင်းဇော် ရေချိုးပြီးအဝတ်လဲဖို့ အခန်းထဲ ဝင်လာလေ၏။ ဒီအခန်းထဲမှာ နွေဦးနှင့်သူမိန်းမပြင်ဆင်နေကြ သည်မို့ သူ အောက်ထပ်မှာရေချိုးလာခဲ့ခြင်းပါပေ။

“မပြီးကြသေးဘူးလား။ ၆ နာရီထိုးနေပြီ၊ ဟ ငါ့သမီး နွေဦး လူတောင်မှားတယ်၊ ဒီလိုတော့လည်း ငါ့သမီးကအချော လေးပါလား။”

“ကိုယ့်သမီးကချောပြီးသားပါတော်၊ ကိုယ်က ခုမှပြင် သလား။ ကဲ ... လာ ... လာ ရွှေရည်အဝတ်ထုတ်ပေးမယ်”

ဒေါ်ရွှေရည်နှင့် ဦးလှိုင်ဝင်းဇော်တို့ကြင်နာစွာဖြင့် လင် မယားနှစ်ယောက် အဝတ်အစားဝတ်ဆင်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြလျှင် နွေဦးမျက်စိရှက်သဖြင့် အပြင်သို့အပြေးထွက်ခဲ့၏။

“ဟ ... ဟ ... နေဦးလေ၊ ဒီမှာဝတ်လို့မပြီးသေးဘူး”

နွေဦးလက်ကိုဆွဲကာ ကောင်းရွှေစင် နောက်မှထပ်ချစ် မကွာလိုက်ပါသွားတော့ ဒေါ်ရွှေရည်နှင့်ဦးလှိုင်ဝင်းဇော်တို့ တစ် ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်မိလိုက်ကြသည်။

ယခုည ၁၂ရက်ဘာက ကောင်းရွှေစင်ဖြစ်သည်။ အထူး တလည်မပြင်ဆင်ထားပေမယ့် ပင်ကိုယ်ချောမောခန့်ညားသူမို့ စတိုင်ဘောင်းဘီအနက်၊ စပို့ရှပ်အဝတ်နှင့်ပင် ရှင်းသန့်စိုပြည် နေတော့သည်။

ဦးလှိုင်ဝင်းဇော်၊ ဒေါ်ရွှေရည်နှင့်နွေဦးတို့ကတော့ အထူးပြင် ဆင်ထားကြသူများမို့ ကားထဲမှာဘုံကြိုးပြတ်သည်နတ်တွေဖြစ်နေ တော့သည်။ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတွေတောက်ပလို့ပေါ့။

“ဖေဖေကိုအရင်ပို့ပေးမယ်နော်၊ ည ၉နာရီကျပြန်လာ ခေါ်မယ်”

“၉ နာရီစောပါတယ်သားရယ်၊ ၁၀နာရီမှလုပ်၊ မင်းအမေ တို့ကြိုပြီးမှ ဖေဖေကိုလာခေါ်”

လူငယ်လေးတစ်ယောက်လို ဦးလှိုင်ဝင်းဇော် ဈေးဆစ်နေ လျှင် ဒေါ်ရွှေရည် ခင်ပွန်းသည်ကို မျက်စောင်းလဲ့လဲ့ထိုးလိုက် သည်။

“ကိုနော် ... ဘာလဲ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တွေ့ပြီး ကဲဦးမလို့လား။”

“နည်းနည်းပါးပါးပါမိန်းမရော၊ မင်းလည်းကဲချင်ကဲလေ ကိုယ်က သဘောထားကြီးပါတယ်”

“ဟင်းနော် ကိုအိုတွေပြောမနေနဲ့ ကိုယ့် ကျန်းမာရေးက အများကြီးသောက်လို့မဖြစ်ဘူးနော်၊ အို မဖြစ်ပါဘူး။ ကိုကို ရွှေရည်စိတ်မချဘူး ကိုနဲ့ပဲလိုက်တော့မယ်”

“ကောင်းကွာ ...”

မယားကိုချစ်သည့် ဦးလှိုင်ဝင်းဇော်တစ်ယောက် ပြုံးသွားသလို ကောင်းရွှေစင်လည်း ပြုံးသွားပါသည်။ နွေဦးကတော့ ကြားထဲမှစိတ်ညစ်သွားရသည်။

ညောင်ဦးကမ်းပါးတော့ပြီပြန်ပြီ။ ငါပဲ ကြားထဲက ပေါင်ကျိုးရဦးမယ်။

သူတို့လင်မယား အချစ်သည်းကြတာနှင့် သူမက ကိုကိုနှင့်အတူ ဒင်နာသွားရမတဲ့။

ကောင်းရွှေစင် ဘေးမှာငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်လိုက်လာရသည့် နွေဦးမှာ မျက်နှာလှလှဖူးဖူးနုနုလေး ရှုံ့မဲ့နေတော့သည်။

ကားနောက်မှာတော့ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးစုံတွဲက တယုတယနှင့် ကျီစယ်ချစ်ကြင်မဆုံး။

သားပြစ်သူကရိုးနေပေမယ့် နွေဦးမှာမျက်နှာတွေပူထူနေရသည်။

“ကဲ ဒါဆိုလည်း ဖေဖေတို့ကို အရင်ပိုပေးမယ်၊ ပြီးမှ သားတို့ဆက်သွားမယ်”

“လက်ဆောင်ထုပ်ကိုပေးရင်း သေသေချာချာနှုတ်ဆက်လိုက်သာ။ မေမေခေါင်းမူးနေလို့ မလာဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ကြည့်ကျက်ပြောလိုက်”

“စိတ်ချ စိတ်ချ မေမေသာ ဖေဖေကိုနိုင်အောင်ထိန်း”

“မင်းလည်း နွေဦးကိုပပျောက်စေခဲ့၊ ရှေ့မှာကဲနေတုန်း ကိုယ့်ပစ္စည်းလူဆွဲသွားဦးမယ်”

သားအမိတွေကျီစယ်နေကြပေမယ့် နွေဦးကြားထဲမှစိတ်ညစ်နေ၏။ ဘယ်လိုသားအမိတွေလည်းမသို့ပါဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေကျလို့။

ကောင်းရွှေစင် သူ့ဖေဖေနှင့်မေမေကို ဒင်နာကျင်းပနေသည့်အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်ပေးလိုက်တော့ ရွှေရောက်လက်ပွေ၊ အိတ်လေးနှင့် သူ့မေမေကကျောကျောလေး။ သူ့ဖေဖေကလည်း ကိုယ့်မိန်းမကိုယ် ယခုထိအရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ချစ်မက်မဆုံးတပြုံးပြုံး။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ချင်းချိတ်ကာ အထဲသို့ဝင်သွားကြလေတော့ ... ကောင်းရွှေစင် မျက်စိတဆုံးငေးကြည့်နေသည့် နွေဦးကိုခပ်တည်တည်နှင့်ပြောလိုက်၏။

“အားကျနေသလား”

“ဘာကျစရာရှိလို့လဲ”

“အိုအောင် ... မင်းအောင် ပေါင်းရလို့လေး တစ်သက်
လုံးကြင်နာယုယကယ်၊ အဲဒီလိုချစ်တတ်တဲ့ယောက်ျားမျိုးသိပ်ရှား
တယ်”

“ကိုယ့်အဖေကိုယ်ချီးမွမ်းနေတယ်၊ နွေဦးငေးကြည့်မိတာ
ကနွေဦးမှာကျ မိစုံ၊ ဖစုံမရှိတော့ဘူး၊ မအလေးတစ်ယောက်
အစ်မလေးနှစ်ယောက် ရှိပြန်တော့လည်း ခွဲနေရတယ်ဆိုပြီး စိတ်
မကောင်းဖြစ်နေမိတာပါ”

အသံတိုးတိုးလေးနှင့် နွေဦးကြေကွဲနေတော့ ကောင်းရွှေ
ဝင် သူကလေး၏ပခုံးကိုကြင်နာစွာပွတ်သပ်ချော့မော့ရင်း ကား
မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ဒင်နာကိုရောက်တော့ ည ၇ နာရီ။

ပွဲကျင်းပသည့် အနီတီကြီးက အနောက်တိုင်းခပ်ဆန်ဆန်၊
ယခုပွဲပေးတာလည်း သူတို့မိသားစုတွေ အမေရိကန်ကို မိသားစု
လိုက်ပြောင်းတာမို့ နှုတ်ဆက်ပွဲကျင်းပတာပင်။

အနောက်တိုင်းဆန်သည့် အသိုင်းအဝိုင်းမို့ အရက်တွေနှင့်
အမြည်းတွေကအလျှံအပယ်။ ဝိတ်တာတွေကမော့ချင်း။ သော
ချင်း လိုက်ချပေးနေလေ၏။

ကောင်းရွှေဝင် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး လက်ဆောင်ထုပ်ကို
ယူလိုက်၏။ နွေဦးကတော့ တစ်ခါမှမကြုံဖူးသည့်ပွဲမို့ မျက်လုံး
လေးအပြူးသွားနှင့်ထိတ်လန့်နေသည်။

မီးရောင်ကိုက ပြာလဲ့လဲ့၊ မျက်စိမကောင်းတဲ့သူသာဆို
ခလုတ်တိုက်မည်အဖြစ်။

“လာလေ ... ”

“နွေဦးကြောက်တယ်၊ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းသွားပေး

ပါလား၊ ပြီးရင်ပြန်ကြမယ်လေ”

“ဟာကွာ နွေဦးတစ်ယောက်တည်း ဒီကားထဲမှာ ထားခဲ့ရမှာစိတ်မချပါဘူး”

“ကားမှန်တွေချပေးခဲ့ပေါ့”

“လာပါ နှစ်ယောက်စလုံးသွားရအောင်၊ ပြီးရင် ပြန်တာပေါ့”

နွေဦး စိတ်ညစ်ညစ်နှင့်ပင် ကိုကိုနောက်သို့မိအောင်လိုက်ရသည်။ သူက ရှေ့မှခြေလှမ်းကြကြီးနှင့်။ နွေဦးကတော့ မစီးဝှမ်းရသည့် လေဒီရှူးအနက်လေးနှင့်။ ရှူးက နှစ်လက်မလောက် မြင့်တာတောင် သူမမှာယိုင်တိယိုင်တိုင်။

သူ စောင့်မခေါ်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် မိမှာပဲဆိုသည့် အတွေးနှင့်လျှောက်သွားနေတာလားတော့မသိ။ နွေဦး ကိုကိုကို မမိဘဲမျက်ခြည်ပြတ်ကျန်ခဲ့ရ၏။

မီးရောင်ပြာလဲ့လဲ့နှင့် သီးချင်သံငြိမ်ငြိမ်လေးထွက်နေသည့် ခြံထဲမှာ နွေဦး၊ ကြောက်တာနှင့်ရှက်တာတွေကြောင့် မျက်စိတွေ ပြာကာ၊ မျက်စိလည်နေမိသည်။

ငါ ... ဘယ်နေရာရောက်နေတာလဲ။ လေဒီရှူးခွာမြင့်လေးနှင့်ယိုင်တိယိုင်တိုင်ပုံစံလေးက အများလိုပဲအရက်မှူးနေတယ် လို့ထင်လိုက်ချင်စရာ။

‘ကိုကိုရေ ...’ လို့သာ အော်ခေါ်ချင်မိပါရဲ့။ နွေဦးငိုချင်လာမိပြီ။

ဟာ ... ငါ့ရဲ့အရင်က လှမ်းတောစိတ်တွေဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ပျော့ညံ့သွားတာလဲ။

“ဟေး ... အချစ်လေး ... တစ်ယောက်ထဲလား”

ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့်ခပ်ချောချော၊ ဖြောင့်ဖြောင့်လူငယ်တစ်ယောက် နွေဦးကိုဖေးပလာခဲ့တော့ သူမလိပ်ပြာလွင့်မတတ်။

“ပါတယ် ကိုကို ကိုကို ဟိုမှာ”

“မညာတတ်ဘဲ မညာပါနဲ့ကွာ၊ လာပါ ကိုယ်တို့နဲ့တွဲလိုက်”

လူငယ်က သူမကိုသူတို့ဝိုင်းဆီတွဲခေါ်သွားတော့ နွေဦး ကိုကိုကို ပြုံးပြရာမိသည်။ နွေဦး ချွေးပြန်လာပေပြီ။

ဟော ... ကိုကိုကို မိန်းကလေး ၃-၄ ယောက်နှင့် မတ်တတ်ရပ်ကာ စကားပြောနေတာတွေ့လိုက်ရသလို၊ ကောင်းရွှေစင်ကလည်း နွေဦးဒုက္ခရောက်နေတာမြင်လိုက်ရသဖြင့် သူမ ခိုရာသို့ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် ရောက်လာ၏။

“နွေဦး ... ကိုကိုတို့ နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ...”

နွေဦး ... ပူးနောက်ဟန်တူသည့် လူငယ်၏လက်ကို ဆောင်ရမ်းပြီး ကောင်းရွှေစင်နောက်သို့လိုက်သွားတော့ လူငယ်ကဒေါပွနေသေး၏။

“စိတ်ညစ်စရာကြီး ကိုကိုရယ်၊ လူကြီးတွေရော၊ လူငယ်တွေရော လွတ်နေကြတာပဲနော်၊ အန်တီတို့ဒင်နာကရော ဒီလိုပဲ

လားဟင်"

"ဒီလောက်တော့ဆိုမှမဟုတ်ဘူး"

နှစ်ယောက်အတူ ဒင်နာရှင်ကိုနှုတ်ဆက်ခဲ့ကြပြီး ကားနှင့် ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

"ခုမှ ဂနာရီတောင်မထိုးသေးဘူး။ ကိုကိုတို့ရှော့ပင်း စင်တာ တစ်ခုခုကိုသွားကြမယ်"

"နွေဦးမှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူးနော်"

"အရေးထဲ ကြွားနေရသေးတယ်"

"ကြုံပြောထားတာလေ၊ လစာမရသေးဘူး။ အလုပ်ဝင်တာတစ်ပတ်ကျော်နေပြီ"

မကြာမီ နှစ်ယောက်သားစင်တာတစ်ခုသို့ရောက်သွားကြသည်။ သူမ၏ပန်းလေးကို ကိုကိုကဖက်လျက်၊ နွေဦးမနေတတ်

"လာ ... လူကွဲမှာစိုးလို့၊ လူတွေအများကြီးထဲ ပျောက်သွားမှာစိုးလို့ပါ ..."

လူတွေအများကြီးထဲမှာလျှောက်သွားနေကြရင်းမှ ကောင်ရွှေစင်က အခါလည်ကလေးတစ်ယောက်ထက်ကြီးသည့် ဝက်စံရုပ် တစ်ရုပ်ဝယ်ပေးလေ၏။

"ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ"

ဝက်စံလေးက ဖွေးဆွတ်နေပြီး မျက်လုံးနှင့်နှုတ်သီးထောင့်က မည်းမည်းလေး။ တော်တော်ကြီးသည်မို့ ညအိပ်ဖို့အဖော်သွားသလို သူမ ခံစားလိုက်ရ၏။

"အဲ ... ဟုတ်ပြီ"

"ဘာလဲကွာ ..."

"နွေဦး ညအိပ်ဖို့အဖော်ရပြီ၊ မကြောက်တော့ဘူး။ သူ့ကို ဖက်အိပ်မယ်၊ ကိုကိုကိုကျေးဇူးတင်သွားပြီ"

"ကြွကြွဖန်ဖန် အရုပ်ဖက်အိပ်ရမယ်လို့ပဲ"

"ဟုတ်တယ် ... အဲဒါဆိုနွေဦးမကြောက်တော့ဘူး။ ကိုယ့်အခန်းထဲမှာအိပ်ရဲပြီ၊ ပြန်စို့လေ ... ကိုကို"

ကောင်းရွှေစင် နာရီကြည့်လိုက်၏။ ၈ နာရီခွဲ။

"စောပါသေးတယ်၊ မေမေတို့ပြန်မှာမဟုတ်ဘူး"

နှစ်ယောက်သားဆိုင်တွေလျှောက်ကြည့်၊ မုန့်တွေဝယ်စားကြနှင့်။ နွေဦးကတော့ သူ့အရုပ်နှင့်ပင် လမ်းဆုံးနေပေပြီ။ ကျန်တာ ဘာမှစိတ်ဝင်စားဖော်မရတော့။

၉ နာရီထိုးမှပင် သူတို့ ရှော့ပင်းစင်တာမှပြန်ဆင်းခဲ့ကြပြီး ... ဒေါ်ရွှေရည်တို့ကိုကြိုဖို့ ကားနှင့်ထွက်ခဲ့ကြ၏။

"ပျော်လား ... နွေဦး ..."

"ပျော်တယ် ... အရုပ်လေးရလို့ပျော်တယ်"

"မဟုတ်ဘူး ... ကိုကိုမေးတာက အခုလို ကိုကိုနဲ့ လျှောက်သွားရတာပျော်ရဲ့လားလို့မေးတာ"

"ဟင့်အင်း ... မပျော်ဘူး၊ စိတ်ညစ်တယ်၊ စိတ်ကျဉ်းကျပ်တယ်၊ နောက် ဘယ်တော့မှ ဘယ်ဒင်နာမှမလိုက်တော့ဘူး"

"သေရောကွာ ..."

ခုတ်ရာတခြား၊ ရှရာတလွဲ။ ချစ်သူနှင့်လျှောက်တွဲတာလိုမျိုး ... သွားနေရတာမပျော်ဘဲ အရပ်ရတာပျော်နေသတဲ့။

"မလိုက်လို့တော့ဘယ်ရမလဲကွာ၊ ကံ ... နွေဦးက ခုလိုကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ ဇနီး ဖြစ်လာတဲ့အခါ သွားသင့်သွားထိုက်တဲ့ဒင်နာတွေ၊ ညှပ်ခွံတွေ၊ မင်္ဂလာပွဲတွေ လျှောက်သွားရမှာပဲလေ၊ လူမှုရေးအရ"

"ဟင့်အင်း ... နွေဦးအမျိုးကြီးလုပ်မှာ"

"ဖြစ်လည်းဖြစ်ဦးမယ့်ရုပ်"

"ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်ရမှာလဲ နွေဦးကိုယ်နဲ့မဟပ်စဉ်းတဲ့အပိုင်း အပိုင်းမှာလည်းမနေဘူး။ ကိုယ့်ဇာတိကိုယ်ပြန်မယ် အဲဒီမှာပဲနေမယ်"

နွေဦးအသွင်က ခါးခါးသီးသီး။ ကောင်းရွှေစင်ကလည်း ဒီအပြောလေးတောင်မခံနိုင်။

"ဘာလဲ ... စစ်ကိုင်းကယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက် ကိုယူမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

"ယောက်ျားမယူပါဘူးဆိုမှ၊ နွေဦးအမျိုးလုပ်မှာ"

သူမ၏အပြောလေးကိုချစ်စနိုးဖြစ်ရင်းနင့်ပင် သူတို့နှစ်ယောက် ဒင်နာပွဲသို့ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

"နွေဦးခဏနေဦး ... ကိုကို မေမေနဲ့ပေးပေးကိုသွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်"

"ကြောက်တယ်ကိုကို ပြန်ပြန်ပြန်လာခဲ့နော်၊ တော်ကြာ"

လူကုန်ကူးတဲ့လူတွေနဲ့တွေ့နေရဦးမယ်"

သူမက နောက်တာပေမယ့် ကောင်းရွှေစင် တကယ်ပဲ စိတ်ပူသွားသည်မို့ အထဲထိဝင်မသွားတော့ဘဲ အစောင့်ကိုသာ သွားပြောခိုင်းလိုက်လေ၏။

ကားရှေ့ခန်းမှာ နှစ်ယောက်အတူထိုင်စောင့်ကြရင်း အိပ်ချင်မှူးတူးဖြစ်လာသည့် နွေဦးကိုကောင်းရွှေစင် တစ်မိမိမ့် ချစ်နေမိသည်။

သို့သော် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်လေးမဟုတ်သည်မို့ ချစ်ခြင်းကိုမဖွင့်ဟလိုသေး။

သူကလေး ကိုယ့်အနားမှာအမြဲရှိနေလျှင် အရာရာပြီးပြည့်စုံပေပြီ။

သူ ကောင်မလေး၏နဖူးကို ညှပ်သာစွာငုံမွှေးမိတော့ သူမက သိပ်ပင်မရ။ မီးငှပ်လိုက်တာ။ သည်စဉ် မေမေနှင့်မေမေတို့ ထွက်လာသဖြင့် သူကားပေါ်မှဆင်းကာ ကားတံခါးဖွင့်ပေးပြီး ကြိုရသည်။

"သားတို့ရောတော်တော်ပျော်ကြရဲ့လား"

"ဗျာ"

မေမေပေးခွန်းကို ကောင်းရွှေစင်မလုံမလဲဖြစ်နေလျှင် ဒေါ်ရွှေရည်ပြီးရသည်။ ငါ့သားဘာတွေ သွေးလန့်နေတာလဲ။

"ဒင်နာမှာပျော်စရာကောင်းရဲ့လားလို့မေးတာ၊ ငါ့သားက ဘာလန့်တာလဲ"

“ဒင်နာက နည်းနည်းလွတ်နေတယ် မေမေ၊ မေမေ မိတ်ဆွေတွေကအနောက်တိုင်းဆန်တော့ အရက်တွေချောင်းစီး မတတ်ပဲ သားတို့အဲဒီမှာအကြာကြီးမနေကြဘူး၊ လက်ဆောင်ပေး နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်ခဲ့ကြတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မေမေ ... ရှေးပင်လျှောက်ကြတယ်၊ အရပ်လေးဝယ်ဖြစ်တယ်”

“အေး ... အေး အိမ်ရောက်ရင် သမီးကိုအခန်းပြောင်း ပေးရဦးမယ်”

“သူကတော့ အိပ်ရဲသွားပြီတဲ့မေမေ၊ အရပ်နဲ့အိပ်မယ် တဲ့”

“ဟုတ်လို့လား ... ”

“ဟုတ်တယ် မေမေ ... ”

ကားထဲမှာစကားတွေပြောနေရင်းနှင့်ပင် သူတို့အိမ်ပြန် ရောက်လာကြသည်။ ၁၀ နာရီထိုးတော့မည်မို့ နေဦးအိပ်ချင်စရာ ပေါ့ပြီ။ လျှောက်သွားရတာညောင်းလည်းညောင်း၊ စိတ်လည်းညစ် ခဲ့သဖြင့် အရပ်ကိုပွေ့ကာ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ဝင်သွား၏။ ဒေါ်ရွှေ ရည်မှာ ယခုထက်ထိ စိတ်မချ၊ လက်မချ။

“သမီး အောက်မှာနေရဲလို့လား၊ အရပ်ကအရပ်နော်၊ တော်ကြာသမီးတစ်ယောက်တည်း၊ ကြောက်လို့မို့နေရပါဦးမယ် ကွယ်”

“မငိုတော့ပါဘူး အန်တီ၊ နေဦးအိပ်တော့မယ်နော်”

နေဦး ကိုယ့်အခန်းထဲဝင်ပြီး တံခါးပိတ်လိုက်သည်။ နောက် အဝတ်အစားလဲဖို့ ကိုယ့်အဝတ်တွေရှာမိသည်။ မရှိ သော။ ညနေကပင် ဒေါ်ရွှေရည်သိမ်းသွားပေပြီ။

သူထားပစ်ခဲ့သည့် အဝတ်တွေထဲမှ ဂါဝန်ရှည်ရှည်ကြီး နီထည်ကိုရွေးချယ်ဝတ်ဆင်လိုက်ရပြီး သူမ ဝက်ဝံလေးကို နီက အားရှိစွာအိပ်ပျော်သွားရ၏။

“ဝက်ဝံလေးရေ မင်းဟာငါ့ဘဝရဲ့ သတ္တိတွေပြန်မွေးဖွား နဲ့လို့ မင်းကိုသတ္တိလို့ခေါ်မယ်နော်”

တစ်ပတ်မျှကြာတော့ နွေဦးတို့အဖွဲ့ ကန်ထရိုက်ရသည့် သံတွဲဘက်သို့သွားကြရသည်။

တကယ်ကျ ဘယ်မိန်းကလေးမျှမပါသလို နွေဦးကိုလည်း ယောက်ျားလေးပုံစံနှင့်ကောင်းရွှေစင်ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သံတွဲသို့သွားကြတော့ သူနှင့်နွေဦးကကားတစ်စီး။ က အလုပ်သမားများကတစ်စီး။ နောက် မိုးသောက်နှင့် အင်ဂျင်နီယာ နှစ်ယောက်ကကားတစ်စီး။ ဝုဇုပေါင်း ကား ၃စီးနှင့်သွားကြသည်။

အလုပ်သမားများ၏ကားကတော့ ကားကြီးပါပေ။ သောက်တို့ကားနှင့် ကောင်းရွှေစင်တို့ကားကတော့ ကားငယ် ကား ၃ စီးနှင့်ခရီးသွားရတာ ပျော်စရာ။

မိုးရာသီမရောက်သေးသည့်မို့ လမ်းတွေကလည်းမကပ် ပါသည်။ နွေဦးကတော့ ဘာမှတွေ့မနေမိဘဲ ကိုယ့်မိဘနှင့် သွားနေရသလို အလွန်ပျော်ရွှင်နေမိသည်။

ကိုကိုဟာ သူမရဲ့မိဘလိုပဲမဟုတ်လား။ အန္တရာယ်အားလုံး ကို ကာကွယ်ပေးမှာပေါ့။

အိုင်းမက်(စ်)တို့ ဒီတူးတို့ကြော်ငြာထဲကလို နွေဦးနှင့်ကိုကို က အဝတ်အစားတွေဆင်တူ။

သူလည်းစတိုင်ဘောင်းဘီအညိုရင့်၊ ကိုယ်လည်းအညို ရင့်။ သူလည်းစပိုရှပ်အဖြူ၊ အညိုစပ်လှလှ။ ကိုယ်ကလည်း စပိုရှပ်အဖြူ၊ အညိုစပ်လှလှနှင့်။

သို့သော် နွေဦးကတော့ အပေါ်မှလျာကင်အပါးတစ်ထည် ဆပ်ဝတ်ထားရသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို ပုံသွင်းထား သည့်ဆံပင်ကိုလည်း ယောက်ျားလေးလိုပြန်ညှပ်ခဲ့ရပါ၏။

ကုပ်ထောက်ရုံရှည်ပြီးပါးပစ်ရတာပေါ့။ မျက်မှန်အလှစား နှင့် စတိုင်ကျစွာကားမောင်းနေသည့် ကိုကိုဟာ၊ အလုပ်ကြမ်း သမားတစ်ယောက်လိုလည်းအကြမ်းခံပါသည်။ ခရီးကြမ်းပေမယ့် ကိုယ့်ကားကိုယ်မောင်း၏။ သူဌေးသားပေမယ့် နုနဲ့မနေ။

နွေဦး ဆန်းပြားလှသည့် ရိုးမလမ်းတွေကို ငေးမောရင်း ပျော်ရွှင်နေသည်။ ရင်ခွင်ထဲမှာ ဖွေပိုက်လာခဲ့သည့် 'သတ္တိ'လေး ကို ပါးနှင့်အပ်ရင်း ပီတိတွေဖြစ်လာတော့ ကိုကိုက မျက်မှောင် ကြွေးကျလို့။

"ဟေ့ကောင် မင်းကိုငါယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ခေါ်လာတာနော်၊ အရပ်ကြီးတစ်ဝိုက်ဝိုက်နဲ့ဆို မိန်းကလေးမှန်း လူသိနေဦးမယ်"

“လူသိတော့ ဘာဖြစ်လဲကိုကိုရဲ့”

“တော် ... တော် ... ငါ့ကိုကလန်ကဆန်ခွဲတော်လှန်မယ်မကြနဲ့၊ မိန်းကလေးမှန်းသိတော့ဝိုင်းပိုးကြမှာပေါ့ကွ”

“သံတွဲမှာ မိန်းကလေးမရှိတာကျနေတာပဲ၊ ရခိုင်မလေးတွေကပိုတောင်ချောဦးမယ်”

“စကားမရည်နဲ့ ယောက်ျားလေးလိုပဲနော်၊ အပိုပြဿနာတွေငါမရှင်းနိုင်ဘူး”

ကောင်းရွှေစင်မှာ ရင်ထဲမှာ ငုံထားမတတ်ချစ်ပိလာပေမယ့် ရန်ကုန်မှထွက်လာကတည်းက မျက်နှာသာမပေး။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်ပါ။

လူဆိုတာ ချစ်မှန်းသိရင် ရောင့်တက်တယ်မဟုတ်လား။ တော်ကြာ နဂိုကမူ့မျှော်တောမလေးဟာ ဆရာမနိုင် နှစ်ဆောင်ပြိုင်ဖြစ်သွားမှာစိုးပါသည်။

နွေဦးကလည်း ရန်ကုန်မှထွက်ကတည်းက အချိုးပြောင်းသွားသည့် ကိုကိုကိုအမြင်ကတ်နေသည်။ သည်တော့ သူ့ကို စကားမပြောတော့ဘဲ သတ္တိကိုသာတစ်လမ်းလုံးအရေးလုပ်လာခဲ့သည်။ စကားတွေကိုစောင်းပြောတာပေါ့။ မိန်းမပဲလေ။

“သတ္တိ နင်နော် နင်လူကြီးဖြစ်ပြီး စိတ်ကိုပျောက်စိတ်လိုမပေးနဲ့၊ ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုးနဲ့ ကြာရင် နင်ငါ့ကို ရောင်းတောင်စားမလားဘဲ”

“သတ္တိ ငါသာပြီဟဲ့ ... ကားကြီးလိုပဲမောင်းမနေနဲ့”

အဲ အဲ ကားကြီးလိုမိစီးမနေနဲ့”

နွေဦးပုံစံကိုကြည့်ပြီး ကောင်းရွှေစင်မပြုံးမိအောင်မနည်းထိန်းနေရ၏။ တကယ့်ချစ်စရာကောင်မလေးပဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဒီလောက်နေရာတကာချစ်ဖို့ကောင်းလှတာ သူတွေပင်မကြည့်ဘူးပဲ။

ယခုတော့ သူ့မှာအသည်းယားလွန်းလို့ နွေဦးကိုရင်ခွင်ထဲ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆွဲဖက်ထားချင်မိတော့သည်။ သူ ကားကိုထိုးရပ်လိုက်ပြီး နောက်မှကားတွေကိုအချက်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ကဲ ... နားကြမယ်ဟေ့၊ ညစာထမင်းစားကြမယ်” အလှမ်းမကမ်းမှာ ဆိုင်စုတွေရှိသဖြင့် ထမင်းစားကြဖို့လည်းအဆင်ပြေပါသည်။

ရခိုင်ရိုးမဘက်သို့တက်ခဲ့တာ သိပ်တော့ မကြာသေး။ အုတ်ရှစ်ပင်ကိုကျော်ဖြတ်ခဲ့တာ ၂ နာရီလောက်ပင်ရှိဦးမည်။ ယခု ညနေ ၅နာရီ။

ကျန်အလုပ်သမားတွေက ဆိုင်မှာ သွားစားကြပေမယ့် နွေဦးနှင့်ကောင်းရွှေစင်ကတော့ အိမ်မှထည့်ယူလာခဲ့သည့် ၅ ဆင့်စတီးချိုင့်ကြီးကိုဆွဲကာ လမ်းဘေးခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ တောင်တုန်းလေးပေါ်မှာစားဖို့ပြင်ဆင်ကြသည်။

ပစ်ကနစ်လိုပေါ့။ သည်အခါ သူတို့ရှိရာသို့ ၅ ဆင့်ချိုင့်ဆွဲကာလိုက်လာသူမှာ မိုးသောက်။

သူက ကောင်းရွှေစင်ထက် ၃ နှစ်လောက်ငယ်ပေမယ့် လူငယ်စတိုင်ပိုဆန်သည်။ ပုံစံက လူငယ်ဟန်အပြည့်။ သူက နွေဦးတို့နှစ်ယောက်ကိုလှမ်းပြီးနှုတ်ဆက်၊ ပြုံးရယ်ရင်း ရောက်လာ ခဲ့ပေပြီ။

“ဆရာ ... ကျွန်တော်လည်း အစားအသောက်ကျိုးများ တယ်ဗျ။ ပေပေထည့်ပေးလိုက်တာ ဟင်းတွေအများကြီးပဲ၊ အတူ တူစားကြရအောင်နော်”

တစ်ဖွဲ့တည်းဖို့ ကောင်းရွှေစင်ငြင်းလို့မရ၊ ပြီး ကိုယ်က အကြီးအကဲ။ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်။ ပိုင်ရှင်။ တကယ်တော့ မိုး သောက်ဟာလည်းပညာလာယူနေသည့်သဘော။ သူမိဘမှ လည်း ဒီကုမ္ပဏီမှာ ဂုဏ်ယာပါသည့်အပြင် နောက်ထပ်ကုမ္ပဏီ ထူထောင်နိုင်သည့် အင်အားလည်းရှိပါသည်။

“အေးပေါ့ကွာ ... အတူစားကြတာပေါ့”
နွေဦးက ခေါက်ဖျာတစ်ချပ်ဖြန့်ခင်းပြီး ချိုင့်တွေကိုဖြုတ် နေရာ မိုးသောက်က သူမအနားသို့ရောက်သွားပြီး သူ့ချိုင့်တွေကို ဖြုတ်ချလိုက်သည်။

ကောင်းရွှေစင်တို့ဟင်းတွေနှင့် မိုးသောက်ဟင်းတွေ ပေါင်း လိုက်သည့်အခါ ဟင်းခွက်တွေက အများအပြား။

“အဟဲ ... နရသီဟပတေ့မင်းရဲ့ ဟင်းခွက်တွေကို ဖို့နည်းနည်းပဲလိုတော့တယ်”

မိုးသောက်နောက်ရင်း ... နွေဦးကိုချွန်းချွန်းစားစားကြည့်

နေတော့ ကောင်းရွှေစင်မျက်နှာမျက်မှောင်ကျုံ့ရပြန်သည်။

ဒီကောင် နွေဦးကိုမိန်းကလေးမှန်းသိနေတာလား။ ဒါမှ မဟုတ်ယောက်ျားချောချောလေးဆိုပြီးစိတ်ဝင်စားနေတာလား။

သူ နွေဦးအနားမှာကပ်ထိုင်လိုက်ပြီး ချိုင့်တစ်ချိုင့်ကိုဆွဲ လှလိုက်သည်။ ပုသိမ်ပေါ်ဆန်မွှေး ထမင်းလေးများက ကော့ယုံ ထွက်။

“ညီလေး ဒီတစ်ချိုင့်ကိုအရင်စားမယ်၊ ကျန်တဲ့ချိုင့်ကို ည စာမှစားမယ်”

ကောင်းရွှေစင် ခပ်တည်တည်နှင့်နွေဦးကို ကလေးတွေ နေရာဦးသလို ဦးလိုက်တော့ မိုးသောက်အသွင်ကရယ်ကျဲကျဲ။

“ဆရာ ... နွေဦးကိုတော်တော်ချစ်တယ်နော်၊ ဆရာ ညီလား”

“ဘာမှမတော်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ချစ်စရာကောင်းလေးမို့ ချစ်တယ်ကွာ၊ ကဲ မင်းဘာပြောချင်လဲ”

သူပြောပုံက တပြေးတည်းချင်စရာကောင်းအောင် ဘုကျ နေပေမယ့် မိုးသောက်ကတော့ ရယ်ကျဲကျဲ။ ရူးသလိုပေါသလို စိတ်မဆိုးတတ်သလိုလို။

“ဟိုကား ... ဆရာကြည့်ဖူးလား၊ ကိုရီးယားကားလေး၊ ဘုရင်ကြီးက ယောက်ျားလေးကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးလေးကို စွဲလမ်း ပြီး ကိုယ့်မိဖုရားနဲ့တောင်အတူမအိပ်တော့ဘူး”

“ကြည့်ဖူးသားပဲ၊ ယောက်ျားအချင်းချင်းချစ်တဲ့ အချစ်

လေ၊ ရွံစရာကွာ၊ ငါတို့ကရိုးရိုးချစ်တာ၊ ကိုယ့်ညီလေးတစ်ယောက်ကိုချစ်သလို သန့်သန့်လေးချစ်တာ။

“ဒါဆို ငါးရာနှစ်ဆယ်ရှစ်အချစ်ပေါ့”

“မင်းတော်တော်လျှာရှည်ပါလားကွာ၊ ကဲ ထမင်းစားစရာရစား”

နွေဦးမှာတော့ စိတ်ထဲကျဉ်းကျပ်သလိုလည်းဖြစ်၊ ရယ်လည်းရယ်ချင်နေရသည်။ ကိုကိုဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ့ကို တွေ့စိတ်တိုနေတာလဲ။

အိမ်မှပါလာသည့် ပုစွန်တုပ်ဆီပြန်၊ ကြက်သားကြော်၊ ဗာလချောင်ကြော်ကို တစ်လှည့်စီငေးရင်း သူမ ဘာဆက်လုပ်မလဲ စဉ်းစားရသည်။ ထမင်းက နှစ်ချိုင့်ပါပေမယ့် ကိုကိုကတော့ ချိုင့်ပဲအတူစားမတဲ့။

ကိုယ်ကမိန်းကလေးမို့ သူနှင့်အတူ တစ်လှည့်စီစားရတာ နွေဦးရှက်ပါသည်။ နွေဦးဆိုတာ အရင်လို ဘာမသိ၊ ညာမသိ၊ မရှက်တတ်သည့်ကောင်မလေးမဟုတ်တော့။

ရှက်တတ်၊ ကြောက်တတ်ပြီး မိန်းကလေးဆန်လာသည့်သူမ၏နှလုံးသားလေးမှာ ကိုကိုကြောင့်ပူသွားလိုက်၊ အေးသွားလိုက်။

နွေဦး မိုးသောက်၏ ဟင်းချိုင့်များကိုကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ငါးခူးကြော်၊ ပုစွန်တုပ်တွေကိုကျုံ့နှင့်နယ်ပြီးကြော်ထားသည့်အကြော်၊ နောက် ကြက်သားကြော်၊ သူဟင်းတွေက အခြောက်

တွေချည်း။ ငရပ်သီးလည်းမပါ။ သို့သော် စားချင်စဖွယ်။ စားလို့ကောင်းမည်ပုံတွေ။

သူဟင်းတွေကိုကြည့်နေလိုက်တာ မျက်လုံးကျွတ်မတတ်ဖြစ်နေတော့ မိုးသောက် ငါးခူးကြော်တစ်ကောင်ကောက်ယူပေးလိုက်သည်။

“ရော . . . စားကြည့်၊ တို့မာမိက ဟင်းချက်အရမ်းတော်တာ၊ သူလက်ရာစားပြီးရင် အခြားဟင်းစားလို့မရတော့ဘူး”

မိုးသောက်ကတော့အစားသမားထင်သည်။ သူထမင်းချိုင့်ကိုစဖြူနေပေပြီ။ နွေဦးကတော့ ကိုကိုအရိပ်အခြည်ကြည့်ရတုန်း။ ဒီတော့ မိုးသောက်ပေးသည့်ငါးခူးကြော်ကို ဆာဆာနှင့်စားပစ်လိုက်တာပါ။

“ရော . . . ဟ”

ကိုကိုက ထမင်းတစ်ဖွန်းနှင့်ဟင်းတစ်ဖွဲ့ကို ကလေးထမင်းခွံသလို ခွံပေးတော့ နွေဦး ရှက်သွားရ၏။

“ကိုကို အရင်စားပါ၊ ပြီးမှ ကျွန်တော်စားမယ်”

“မင်းဆာနေမှာပေါ့”

“ရတယ် ဒီငါးခူးကြော်စားထားနှင့်မယ်”

“ပြီးရော . . .

ကောင်းရွှေစင် တကယ်ပင်စိတ်ဆိုး၊ ဒေါပူသွား၏။ လူလိမ္မာအမျက်၊ အပြင်မထွက်အောင်ထိန်းထားရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ဖွဲမီးဖိုကြီးလို တအံ့အံ့။

ငါက စေတနာနဲ့ထမင်းခွဲတာကို သူက မိုးသောက်ရှေ့မို့ ပဲများနေတယ်။ မိန်းမများ ဗီဇကိုမဖျောက်ကြဘူး။

ယောက်ျားလေးလို ပုံသွင်းထားပေမယ့် ကြာပစ်ချင်တဲ့ စိတ်ကမပျောက်ဘူး။

ကောင်းရွှေစင် စိတ်တိုတိုနှင့် ထမင်းကို မြန်မြန်စားနေစဉ် မိုးသောက်က ပုစွန်တုပ်ကြော်တစ်ကောင် ကောက်ယူပေးလိုက်ပြန်သည်။

“ရော ... စားကြည့်၊ ပါးစပ်ထဲရောက်ရင် အရည်ဖျော်ထွက်သွားလိမ့်မယ်”

ညွှန်းတဲ့သူက ညွှန်းသလို၊ ငတ်တဲ့သူကလည်းငတ်သည်။ ကောက်ယူပေးသမျှ စားပစ်နေတော့ ကောင်းရွှေစင် ထမင်းစားရတာတောင်နှင်သည်။ ခွေးဆိုးမလေး။

မကြာမီ ကောင်းရွှေစင် ထမင်းစားတာရပ်လိုက်ပြီး နွေဦးလက်ထံ ထမင်းချိုင့်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ရော ... စားတော့”

နွေဦးကတော့ ကလေးလေးလို ထမင်းချိုင့်ကိုဆွဲယူပြီး အားပါးတရစားလေသည်။ ကိုယ့်ကို ကောင်းရွှေစင်တင်းနေတာလည်းမသိ။ ကြည့်နေရင်း ကြည့်နေရင်းမှ ကောင်းရွှေစင် နွေဦးကို သနားလာမိ၏။ သူကလေး တော်တော်ဆာနေရှာတာပဲ။ ဘာမှမတွေးဘဲ သူ့ဝမ်းသူ့ဖြည့်နေရှာတာပါ။

အင်း ... မရိုးသားတာ ဟိုကောင်ပဲ။ မိုးသောက်ပဲ။ ဒင်းဟာ ... နွေဦးကို မိန်းကလေးမှန်းသိနေသလား။ ဒါမှမဟုတ်

တချို့ကောင်တွေလို ယောက်ျားချင်းကြိုက်လိုလား။

“တောက် ...

ကောင်းရွှေစင် မြင်နေရပါသည်။ တချို့ကောင်တွေက မိန်းကလေးတွေထက် ယောက်ျားချင်းကို ပိုစိတ်ဝင်စားသည်။ အခြောက်တွေကို လိုက်သည်။ မိန်းကလေးထက် ပိုပြီးတော့ တာဝန်ကင်းသည် ... တဲ့။ မိန်းမကို ကြိုက်နှစ်သက်ရတာ တာဝန်ကြီးသည်။ အဆင်မသင့်လျှင် ကလေးကိစ္စတွေ၊ ဘာတွေ ရှုပ်လာတတ်သေးသည် ... တဲ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်းရွှေစင် ကိုယ့်ပစ္စည်းကို အသေအလဲ ကာကွယ်ရပါမည်။

“ဖြည်းဖြည်းစား နှင်နေဦးမယ် ... ”

နွေဦး၏ကျောပြင်လှလှလေးကို မိုးသောက်လက်ရဲ့ ဇက်ရဲ့ နှင့်သွားပုတ်ရင်း နောက်နေတော့ ကောင်းရွှေစင်စိတ်တိုရပြန်သည်။ မထိနဲ့ ... ဟေ့ကောင်လိုသာ အော်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

မကြာမီ ... နွေဦးထမင်းစားပြီးသွား၏။ အားလုံးပင် တက်ညီ၊ လက်ညီဝိုင်းဝန်းသိမ်းဆည်းလိုက်ကြပြီး အလုပ်သမားတွေရှိရာသို့ ကြည့်လိုက်ကြ၏။ သူတို့လည်း စားပြီးသွားကြပေပြီ။

“ခရီးဆက်ကြစို့၊ ဒါတောင် သံတွဲကိုညသန်းခေါင်ကျော်မှ ရောက်မယ်ထင်တယ်”

ပစ္စည်းပစ္စယများကို ကားများဆီသို့ ပြန်သယ်ကြစဉ် မိုးသောက်က နွေဦးကိုပိတ်ခေါ်သေး၏။

“နွေဦး အစ်ကိုတို့ကားနဲ့လိုက်ခဲ့ပါလား။ ရယ်ရဲတယ်။

အငြိမ်းထိုင်ကြည့်နေရတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဟုတ်လား ... ”

နွေဦးက အလိုက်အထိုက်ပြန်ပြောပေမယ့် အဲဒါကိုတောင် ကောင်းရွှေစင်မကျေနှပ်။

“ဘာလဲ လိုက်စီးချင်လို့လား။ ဒါဆို ဟိုကားက အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက် ဒီဘက်ပို့လိုက်”

ကိုကို ငေါ့ပြောနေတာမှန်း နွေဦးသိပါသည်။ သူနှင့်ဘက်ပြိုင်၍လည်း ပညာတွေပြပေးနေချင်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမ ကိုကိုစကားကိုနားထောင်ရမည်။ ကိုကိုသာ သူမရဲ့အားကိုး၊ အားထားရာ။

“ဟာ ... မလိုက်ပါဘူး။ ဒီမှာပဲစီးမှာပေါ့ အိပ်လိုက်တာအိပ်ပဲ။ ကျွန်တော်ကနားပြီးလည်းမခံချင်ပါဘူး။ ကိုမိုးသောက်တို့ကားကယောက်ျားတွေချည်းဆိုတော့ စည်းလွတ်ဝါးလွတ်တွေပြောကြနောက်ကြမှာပေါ့”

“မင်းကရော ... ယောက်ျားမဟုတ်လို့လား”

“အဲ ... ”

နွေဦး စကားမှားသွားတာကို မိုးသောက် ပြုံးပြုံးကြိုထောက်လိုက်ရာ ကောင်းရွှေစင် ဒေါသထွက်သွား၏။

“ယောက်ျားပေမယ့် နွေဦးက အစ်မတွေနဲ့ကြီးရတာ ယောက်ျားနုနုလေး။ မင်းတို့လိုယောက်ျားကြမ်းမဟုတ်ဘူး။ ကံတက် ဆက်ထွက်မယ်ဟေ့”

သည်တစ်ခါတော့ မိုးသောက်တို့ကားကို ရှေ့မှမောင်းစေ

ပြီး အလုပ်သမားကားကို အလယ်မှလိုက်စေကာ ကောင်းရွှေစင်တို့ကားက နောက်မှလိုက်ခဲ့သည်။

ကား ၃ စီး ရိုးမလမ်းတွေမှာ တန်းစီပြီးမောင်းနေကြပေမယ့် အကွေ့၊ အကောက်၊ အနိမ့်အမြင့်တွေကြောင့် တစ်စီးနှင့်တစ်စီး မြင်လိုက်မမြင်လိုက်။

အလှမ်းကွာလိုက်၊ မကွာလိုက်။

“တောက် ... ဒီကောင်တွေ တစ်စီးနဲ့တစ်စီးစောင့်မောင်းတာမဟုတ်ဘူး”

“ကိုကို မိအောင်လိုက်ပါလား”

“မင်းက ငါ့ကိုအပြစ်တင်နေတာလား။ ဒီလမ်းတွေ ငါကျွမ်းဘူးလေ။ နှစ်ယောက်လုံးမသာပေါ်သွားမယ်၊ မင်းကရော ဘာအဖြစ်ရှိလို့လဲ။ ဒီအရွယ်ကြီးထိ ကားတောင်မမောင်းတတ်ဘူး”

ကောင်းရွှေစင် စိတ်တိုတိုနှင့် ဆူးလည်းကြီးလို ဟိုငြိုသည်ငြို ဆူနေရာ ... နွေဦး ဝမ်းနည်းလာရသည်။ သူမတို့မှာ ကားမရှိလို့ ကားမမောင်းတတ်တာကို နှိမ်နေသည်ဟုလည်း ထင်လာရ၏။

တစ်လမ်းလုံး အပြစ်တွေတင်ပြီး ဆူပူလာသည့် ကိုကိုကိုလည်း နားမလည်နိုင်တော့။ ငါ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ။ နွေဦး မျက်ရည်တွေမနိုင်ရင်ကာနှင့်ဖြူကျလာခဲ့လျှင် ကောင်းရွှေစင် ရင်ထဲထိတ်ခနဲလိုက်သွားရ၏။

ဟာ ... ငါ ဥစ္စာ များသွားပြီ။ ရင်ထဲမှာ ချစ်နေရုံနဲ့

www.burmeseclassic.com

ပါးစပ်က ဆန့်ကျင်ဘက်တွေပြော ဆူပူနေမိပြီ။

“ဟေ့ ... ဒါလေးပြောရုံနဲ့ဝရာလား တိတ်စမ်း”

တကယ်က ... သူချစ်မြတ်နိုးရသည့် ချာတိတ်မလေး၏ မျက်ရည်ပုလဲဥတွေကို မကြည့်ရက်တာပါ။ သို့ပေမယ့် ‘အိုတိတ်အောင် သူ မချော့တတ်။ မာန်ခြင်း၊ ဆူခြင်းဖြင့် အိုတိတ်အောင်လုပ်တော့ သူကလေးက ရှိက်ကြီးတင်အော်သိတော့သည်။’

“အီး ... ဟီး ... ပြန်မယ်၊ နွေဦးကို အိမ်ပြန်ပို့တော့ ကိုကိုနောက်ကိုလည်းမလိုက်တော့ဘူး။ ဒီလမ်းမှာတောင်ဒီလောက် နိုင်စားနေရင် ဟိုရောက်ရင် ဖနောင့်နဲ့ပေါက်မှာ၊ ရိုက်မှာ သတ်တောင်သတ်လောက်တယ် အီး”

မျက်ရည်တွေနှင့် ငိုလိုက်ပြောလိုက်လုပ်နေသည့် ကောင်မလေးကို သူ အရမ်းသနားသွားရသည်။

“ဟာကွာ ... မရိုက်ပါဘူး။ မပေါက်ပါဘူး။ တိတ်တိတ် ကိုကို နောက်ကိုမဆူတော့ဘူးနော် ... တိတ် တိတ်ဖိကွာ၊ တောက် ဟိုကောင်တွေကလည်း နောက်ကပါမှန်း မပါမှန်း တောင်လှည့်ကြည့်ဖော်မရဘူး။ အရမ်းပြတ်ကျန်ခဲ့ပြီ”

နွေဦးကို တတ်သမျှ မှတ်သမျှချော့ရင်၊ ကောင်းရွှေစင် ဓမ္မကားတွေကိုမိအောင်ကြိုးစားမောင်းနေရသည်။

ဒါဟာ ပထမဦးဆုံးအခေါက်မို့ အမှောင်သန်းလာသည့် လမ်းတွေမှာ သူဟောင်းပုံက အန္တရာယ်ကင်းအောင်ပြည့်ပြည့်နဲ့ မှန်မှန်။

ရှေ့ကားတွေကတော့ သွားဖူး၊ လာဖူးကြသူတွေမို့ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းကြသည်။

“တစ်နေရာရောက်ရင်တော့ စောင့်ကြမှာပါလေ ... ကဲ တိတ်ကွာ ... ကိုကိုစိတ်ဆင်းရဲအောင် ငိုမနေစမ်းပါနဲ့”

“ဘာဆိုလို့လဲ အော်တုန်းကအော်၊ ဆူတုန်းက ဆူပြီး”

“ဆိုတာပေါ့ မင်းငိုနေရင်ငါစိတ်မချမ်းသာဘူးကွာ၊ မင်းပျော်နေမှ ငါလည်းစိတ်ချမ်းသာတယ်”

“အပိုတွေ ...”

စိတ်ကောက်နေသည့် နွေဦးဟာ ကောင်မလေး တစ်ယောက်နှင့်တော်တော်တူလာပေပြီ။ ကောင်မလေးလည်း ချစ်တတ်လာပြီလား။

အချစ်ဟာ သူမကို သွန်သင်ဆုံးမလိုက်ပြီထင်ပါသည်။ ကောင်းရွှေစင် ကားကိုဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်မောင်းနေရာ နွေဦးဆိုသည့် ကောင်မလေးကတော့ အိုတိတ်လိုမောသွားရင်း သွပ်နု၊ ပေါ်မှာပျော့နွေမို့အိပ်ပါလာခဲ့သည်။

ည ၉ နာရီလောက်မှာ ကောင်းရွှေစင်၏ကား မောင်းနေရင်းထိုးရပ်သွားသဖြင့် အလန့်တကြားဆင်းကြည့်ရသည်။ ရွာနှင့် မလှမ်းမကမ်းမို့တော်သေးသည်။

“ဘာဖြစ်သွားတယ်မသိဘူး၊ တောက် ... ဟိုကောင်တွေလည်းတစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်ဘူး”

ကောင်းရွှေစင် ကားအဖုံးဖွင့်ပြီးတတ်သရွေ့၊ မှတ်သရွေ့၊ စမ်းသပ်စစ်ဆေးနေစဉ် မိုးဖွဲများတစ်စတစ်စရွာသွန်းလာခဲ့သည်။

“ဒုက္ခပဲ ... ကိုကိုကိုကိုကို”

နွေဦး ကားတံခါးဖွင့်ကာ အောက်ဆင်းမည်ပြင်တော့ ကောင်းရွှေစင်တားလိုက်၏။

“မဆင်းခဲ့နဲ့ ... မင်းကိုစိုကုန်မယ်၊ ငါကကိစ္စမရှိဘူး”

“ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

“ငါလည်းမပြောတတ်ဘူး၊ ဟိုကောင်တွေ ပြန်လှည့်လာရင်တော့ပြင်တတ်မှာပါ”

“ကိုကိုကလည်း ခရီးဝေးထွက်လာတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်အားကို သေသေချာချာစစ်ကြည့်ခဲ့မှပေါ့”

“မင်း ... ငါ့ကိုဆရာပလုပ်ပါနဲ့၊ စစ်ခဲ့တဲ့ကြားကဖောက်သွားတာကွ၊ စက်ပစ္စည်းဆိုတာ ဒီလိုပဲ၊ ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းကွာ”

နွေဦး စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ကောင်းရွှေစင်ကားပြင်နေသည်ကို တာ ဘုရားတရင်းကြည့်နေရသည်။

အတော်ကြာသည်အထိ ကားကပြင်မရ၊ ရှေ့ကားတွေကလည်း တစ်စီးပုံပြန်လှည့်ပလာကြပေ။ မိုးကလည်း ဖွဲနေရာမှလည်းလာပေပြီ။ နွေဦးမနေသာတော့။

“ကိုကိုပြင်လို့မရရင်လည်း ကားထဲပြန်ဝင်လေ၊ တော်တော် အအေးပတ်လို့မယ်”

နွေဦး အကြာကြီးခေါ်မှ ကားစက်ဖုံးကိုပိတ်ပြီး ကောင်းရွှေစင် ကားထဲပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ ကားထဲမှာ သူ့ကိုယ်ကရေတွေစိုရွာချက်။

“ငါအရမ်းချမ်းတယ်ကွာ၊ တော်တော်အေးတဲ့မိုးပဲ”

“လေတွေလည်း တိုက်နေတာကိုး၊ နေဦး ကိုကိုအဝတ်စိတ်နောက်ဖုံးထဲမှာ၊ နွေဦးသွားယူဦးမယ်”

ကားရှေ့ခန်းမှ ကားနောက်ခန်းသို့ နွေဦးဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီး အဝတ်အိတ်ကိုဖွင့်ကာ ဝတ်စုံတစ်စုံထုတ်ယူရသည်။ ကားထဲ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း။

အပြင်လောကမှာ မိုးတွေသည်းနေပေမယ့် ကားထဲမှာ အေးစိုလှသည်။ မိုးလုံပေမယ့် ရေခဲသေတ္တာထဲဝင်နေရသလို

ချမ်းနေရတာလည်း ဘာကြောင့်မသိ။

“ကိုကို အဝတ်လဲလိုက်”

ကားရှေ့ခန်းထဲမှာ သူ့အသွင်ကလည်း ခိုက်ခိုက်တုန်တုန် ကားကလည်း ခပ်သေးသေး။ နောက်ဘက်မှာတော့ နည်းနည်း ကျယ်သည်။ တက်စီဆွဲတဲ့ကားမျိုးလို။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဒီလောက်ကျပ်နေတာ”

“ဒီလိုပဲ ကြပ်နပ်လဲလိုက်ပေါ့။ တော်ကြာများနေလိမ့်မယ်”

“ကိုကိုရှက်တယ်၊ မလဲတော့ဘူး၊ တော်ကြာကိုယ်တွေ့ ခြောက်သွားလိမ့်မယ်”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ ... အဲဒီရှေ့မှာပဲ ... ကြပ်နပ်လဲလိုက် ကိုကိုကို နွေဦးချောင်းမကြည့်ဘူး၊ မျက်စိတိတ်တိတ်ထားမလဲ လိုက်”

“နွေဦးက မျက်စိဖွင့်ကြည့်တော့ ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ”

“ဪ ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ခင်ဗျားကို ချောင်းကြည့် ကျုပ်ကဘာအကျိုးရှိမှာလဲဗျ၊ စိတ်ချကြည့်ခိုင်းတာတောင်မကြာ ရဲဘူး။ ခင်ဗျားကဘာလဲ ကျုပ်ကို ဘာအောက်မေ့လို့လဲ”

ဂျမ်းတောမလေး ဒေါပွလာတော့မှ ကောင်းရွှေစင် ကို စိတ်ကိုယ်တင်းပြီး အဝတ်လဲဖို့ပြင်ရသည်။ သူ့အပေါ်မှစတင် ကိုအရင်ချွတ်ရသည်။ သူ့ အပေါ်ပိုင်းကိုယ်ခန္ဓာသည် လျှပ်ပြာ လိုက်သလို ဝင်းခနဲ။

အားကစားသမားမို့ သူ့ခန္ဓာကကြက်သားတွေ၊ မာဆာ တွေနှင့် ကျစ်လစ်လှပလျက်၊ သည်အချိန်တွင် ...

“ဪ ... ကိုကို အဝတ်တွေတန်းဝတ်ရင်ရေတွေစို ကုန်မယ်၊ ရော ... ရော မျက်နှာသုတ်စောင်”

ယုန်းကလေးလို ပြုံးကြောင်သောမျက်လုံးနှင့်မျက်နှာသုတ် စောင်ကို ထိုးပေးနေလျှင် ကောင်းရွှေစင် ကတိမတည်သည့် သူကလေးကို နောက်ချင်မိ၏။

“ဟေ့ ဟေ့ စောစောကပြောတော့ ငါအဝတ်လဲတုန်း မျက်စိဖွင့်မကြည့်ဘူးဆို၊ ဒုက္ခ ကြည့်လိုက်တာပြုံးလို့ ကြည့်စမ်း နောက်ပိုးမလေး ငါ့ကိုခိုးကြည့်ချင်တာနဲ့”

သူနောက်ပေမယ့် နွေဦးအရမ်းရှက်သွားရသည်။ ကိုယ် လုံးဝင်းဝင်းကြီးနှင့် ကိုကိုကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာတွေပူအောင်ရှက် နေရသည့်ကြားထဲ သူက ထိုသို့စွပ်စွဲလိုက်သည်အခါ နွေဦးငိုချင် သွားရသည်။

“အင်္ကျီတွေစိုကုန်မှာစိုးလို့ ခေါင်းသုတ်ဖို့၊ ကိုယ်သုတ်ဖို့ စေတနာနဲ့လည်းပေးရသေးတယ် ဟင်း”

တုန်ယင်သောလက်ကလေးနှင့် မျက်နှာသုတ်စောင်ပေး နေသည့်ကောင်မလေး မျက်စိပြန့်ဖိုတ်သွားသည့်အခါ သူထပ်လို့ မင်စနောက်မိ။

“အေးနော် ... အင်္ကျီချွတ်တုန်း၊ ချောင်းကြည့်တာ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဘောင်းဘီချွတ်တုန်းချောင်းကြည့်မိရင်သွားပြီ”

“အာ ... ဒီလူကြီး၊ လူညစ်ကြီး”

“ကောင်မလေး၊ မျက်စိကိုအတင်းဖိုတ်ထားယုံတင်မက သူ့ကိုကျောပေးပြီး ထိုင်ခုံပေါ်မျက်နှာမှောက်ထားလေမှ ကောင်း”

www.burmeseclassic.com

ရွှေစင် ပြုံးမိပြီး ရေစိုအဝတ်တွေ လျှင်မြန်စွာချွတ်ရသည်။

နောက် ... သူမ ရွေးပေးသည့်ဝတ်စုံတစ်စုံကို လျှင်မြန်စွာဝတ်ရသည်။ ဘောင်းဘီနက်ပြာနှင့်စပိုရှပ်လက်ရှည်အညိုနီ

“ပြီးပြီ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လို့ရပြီ ကိုကိုနောက်ဘက်ကိုကွာလာခဲ့မယ်နော်၊ ရှေ့ခန်းမှာရေတွေရွှဲနေပြီ”

နွေဦး ဘာမှပြန်မပြောပါ။ ရင်ထဲမှာတော့ ဘာတွေ တုန်လှုပ်နေမိမှန်းမသိ။

ညအခါ မှောင်ပည်းနေသော လောကကြီးနှင့်အေးစိမ့်နေအောင်ရွာသောမိုးတို့အောက်မှာ ကားတစ်စီးနှင့် သူမတို့နှစ်ယောက်။

ရွာကို လှမ်းမြင်နေရတယ်ဆိုပေမယ့် အဝေးသေးသား။ အရေးရယ်အကြောင်းရယ်ဆို ဘာလုပ်ကြမလဲ။

လူဆို။ သူမိုးတွေဆိုတော့ မိုးရွာထဲမှာထွက်ကြမယ်မထင်ပြောလို့တော့မရ။

နောက် ... တောကောင်တွေရော၊ ညသတ္တဝါတွေဟာ မိုးရွာရင် အစာရှာထွက်ကြပါမလား။

ကြောက်ရွံ့ဖွယ်အတွေးတွေနှင့် နွေဦးသွေးပျက်နေမိစဉ် ကောင်းရွှေစင် ကားနောက်သို့ကူးဝင်ခဲ့သည်။

ကားက လူ ၄ ယောက် ထိုင်လို့ရသည့် ခုံတွေနှင့်ကောင်းရွှေစင် နွေဦးအနားယူကပ်ထိုင်ကာ ပဲကြီးခွံတွင်နေသည့်လက်တွေနှင့် သူမကိုမျက်နှာသုတ်စောင်ထိုးပေးလိုက်သည်။

“ကိုကိုကို ခေါင်းတွေသုတ်ပေးဦးနော်၊ အရမ်းချမ်းနေပြီ”

နွေဦး ... သူခေါင်းကိုရေသုတ်ပေးရပြန်သည်။

အပြင်လောကမှာတော့ မိုးသံတွေက ထိတ်လန့်သွေးပျက်စေဖူး။

ကားထဲမှာ ခေါင်းရေသုတ်ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သက်စွာ တွေးတောချောက်ချားနေမိစဉ် ကောင်းရွှေစင် သူကလေးကို ဆွဲပွေ့ထားမိသည်။

“အာ ... ကိုကို ဖယ်စမ်းပါ။ နေရာကျဉ်းရတဲ့အင်္ကျီ”

သူကလေး၏အသံက သွေးပျက်နေသည့်အသံ။ မတတ်နိုင်။ ကောင်းရွှေစင်တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း သွေးတွေဆူပွတ်နေပြီ။

သို့သော် ... ပေမေတိတ်တဆိတ်မှာလိုက်သည့်အသံကိုလည်း အချိန်ပြည့်ကြားယောင်လျက်။

“သား ... ယောက်ျားကောင်းတို့မည်သည် ကိုယ်ချစ်တဲ့မိန်းကလေးကို လက်မထပ်ပီမကျူးလွန်ရဘူးနော်၊ မေမေတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာကပိုပြီးတော့စောင့်ထိန်းရတယ်၊ ကိုယ့်ဇနီး မဟုတ်သေးဘဲ မည်သူ့ကိုမျှမပြစ်မှားရဘူး၊ မလွန်ကျူးရဘူး သား”

“နွေဦးလေးဟာ သနားစရာပါကွယ်၊ လောကအကြောင်း ဘာမှမသိသေးတဲ့ ဖြူစင်တဲ့ကလေးမလေးပါ။ သူကသားကို ဘုရားလောက်နီးနီး အထင်ကြီးကိုးကွယ်ချင်နေတာလေ၊ သားက သူကလေးကိုစောင့်ရှောက်ရမယ်နော်”

မေမေရယ် ... ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

လောကကြီးက ကျွန်တော့်ကိုသိလစမ်းနေကြပြီးကျွန်တော်

www.burmeseclassic.com

လူသားပါ။

ကျွန်တော်နှလုံးသားနုနုလေးပါ။

အချစ်စိတ်ကြောင့် ကျွန်တော်နှလုံးသားနုနုလေး အရည်
ပျော်ထွက်သွားတော့မယ်။

ကျွန်တော်နှလုံးသားကမ်းပါးဟာ အချစ်ကြောင့်တုန်းတုန်း
တိုက်စားပဲ့ကြွေခဲနေရပါပြီ။

နွေဦး၏မျက်နှာလှလှလေးကို ကိုယ့်ရင်ခွင်မှာအပ်ရင်း
သူမ၏ဆံနွယ်ပျားကို သူ့အားပါးတရမွှေးရှိက်မိပါသည်။ ပြီးမှ

“ကဲ . . . နွေဦး ဒီနောက်ခန်းဆိုတာတွေပေါ့မှာအိမ်
ကိုကိုက ရှေ့ခန်းမှာကင်းစောင့်မယ်”

“ကိုကိုချမ်းနေမှာပေါ့”

“ချမ်းပါစေ၊ ချမ်းလို့ပဲသေတော့မယ်။ မင်းအနားမှာနေရရင်တော့
ကိုကို အချစ်တွေပိုပြီးသေသွားလိမ့်မယ်”

နွေဦး . . . စေတနာမပိုရဲတော့ပါ။ ကားရှေ့ခန်းဘက်သို့
ကူးသွားသည့်ကိုကိုကို ဂျာကင်တစ်ထည်လှမ်းပေးလိုက်ရင်း ကား
နောက်ခန်းထဲမှာငြိမ်နေရပါသည်။

“ကိုကို . . . တောကောင်တွေလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ
ဟင်”

“မပူနဲ့၊ ကိုကိုမှာလိုင်စင်နဲ့ကိုင်တဲ့သေနတ်ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား . . . အားရှိလိုက်တာ”

ကောင်မလေးငြိမ်သွားပြန်သည်။ မကြာမီ စကားသံထပ်
ထွက်လာပြန်၏။

“ကိုကို တောထဲဆိုတော့ တစ္ဆေ၊ သရဲတွေဘာတွေရှိ
ထတ်သလားဟင်”

“ရှိတာပေါ့ တောတောင်ဆိုတာ တစ္ဆေ၊ သရဲတွေ၊ ဖုတ်၊
ဥက္ကာတွေအမြူးဆုံးပေါ့”

“ဟုတ်လို့လားဗျ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဟိုးမှာကြည့်ပါလား။ ရမ်းရမ်း ရမ်းရမ်း
နီလာနေကြပြီ”

“အား ကိုကို လူညစ်ကြီး”

ကောင်မလေး နောက်ခန်းထဲမှာအသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်
ချောင် ကောင်းရွှေစင်အစလွန်သွားသည်ကို ဘရိတ်အုပ်လိုက်ပြီး
နောက်ဘက်သို့ အပြန်ကူးသွားရသည်။

ကောင်မလေး ပျက်ရည်တွေနှင့်သူ့ကိုကြိုးဖက်ထားလေး
ခါး။

သူလည်း အိအိထွေးထွေးနှင့်မွှေးပျံ့ဖြူစင်သည့် ချစ်သော
အပျိုစင်မလေးကို အရပ်ကလေးလို ထွေးပွေ့ထားမိသည်။

စိတ်ဆင်ရိုင်းတွေကို ချွန်းနှင့်အုပ်ရင်းဖြူဖြူစင်စင်လေးပဲ
ထွေးပွေ့ကြင်နာဖို့ သူစိတ်တွေကိုသန့်စင်ထားနိုင်ခဲ့ပေသည်။

အင်ဂျင်နီယာနစ်ယောက်နှင့်မိုးသောက်တို့ရယ်ရင်းမောရင်း ကားပြင်နေစဉ် နွေဦးကတော့ ကားထဲပြန်ဝင်ပြီးအိပ်ငိုက်နေတော့ သည်။ သူမ၏ ကပိုကရိုရုပ်ကလေးက ပူနွဲ့နွဲ့မိုးမိုးကလေးနှင့် ပိုတူနေတော့၏။

မိုးသောက်၏မျက်လုံးတွေက သူမထံမှာတဝဲဝဲ။ နာရီဝက် မျှပြင်ပြင်တော့ကားက ကောင်းသွားသည်။

“ကဲ ... အစ်ကို ရှေ့ကမောင်း။ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့က မောင်းရင် နောက်ကလူကျားဆွဲတောင်မသိဘူးဆိုသလို ဖြစ်နေ မယ်”

“ငါတော့ ရှေ့မှာလူစုံရင် ခဏနားဦးမယ်ကွာ၊ မင်းတို့ နားထားတဲ့ဆီမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေဘာတွေပရှိဘူးလား”

“ရှိတယ် ဆရာ၊ အဲဒီမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိတယ်၊ စားသောက်ပြီးမှခရီးဆက်ကြတာပေါ့”

“ငါတော့ နေမကောင်းချင်သလိုပဲကွာ၊ နားလိုက်ချင် တယ်”

“ဟာ ... နားတော့မနားပါနဲ့ အစ်ကို၊ ဒီလိုလုပ် ကျွန်တော်အစ်ကိုကားကိုမောင်းပေးမယ်၊ ကိုမိုးနောင်နဲ့ကိုဝင်းသူ က ကျွန်တော့်ကားကိုတစ်လှည့်စီမောင်း”

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်ထဲ မောင်းရတာ ညောင်းနေမှာပေါ့၊ ငါတို့အဖွဲ့တွေက တစ်လှည့် စီမောင်းနေကြတာ”

တစ်နာရီလောက်ကြာမှ မိုးသောက်တို့ကား သူတို့ထံသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ သည်အချိန်မှာ မိုးလည်းစဲပေပြီ။

ကားနောက်ထဲမှ သူတို့နှစ်ယောက်ကားထဲမှထွက်ကာ မိုးသောက်တို့ကိုဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုလိုက်ကြသည်။

“ဆောရီး ... အစ်ကို ... ကျွန်တော်တို့အလောတကြီး မောင်းသွားလိုက်တာ၊ ကားကြီးလည်း ဘီးပေါက်တယ်အစ်ကို၊ ကားကြီးကိုဘီးလဲအပြီး မိုးတွေရွာလာတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့နီးရာ ရွာထဲဝင်ပြီး မိုးခိုနေကြတာ၊ နောက် အစ်ကိုတို့ရောက်မလာတာနဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ပဲဆိုပြီး ပြန်လိုက်လာကြတာ”

“အေးကွာ ... ငါ့ကား ဘာဖြစ်တယ်မသိဘူး၊ မှောင်က လည်းမှောင်၊ လမ်းလယ်ခေါင်မှာ တစ်ယောက်ထဲဆိုတော့ သွေး လန့်သွားတယ်၊ မင်းတို့ကို စိတ်ထဲကမေတ္တာပို့နေတာ”

“ထင်တော့ထင်သား၊ ကျွန်တော့်ဆီ အစ်ကိုမေတ္တာတတ် တွေရောက်လာခဲ့တယ်လေ”

ကောင်းရွှေစင် မငြင်းသာတော့၊ တကယ်လည်း သူပင်ပန်းနေပေပြီ။ မိုးမိသွားတာကြောင့် လူကလည်းဖျားချင်ချင်။ သည်ကြားထဲ မိုးသောက်က တက်တက်ကြွကြွ။

“ဘာမှအားမနာနဲ့ဆရာ၊ ကျွန်တော်မောင်းမယ်၊ ဆရာနောက်ဘက်မှာဖိမ့်နဲ့အိပ်ပြီးလိုက်ခဲ့၊ နွေဦးတော့ရှေ့မှာ စကားပြောဖော်ခေါ်ထားရမယ်၊ ဟိုရောက်မှ အားပါးတရနားတောမယ် နော် အားလုံး”

“အိုကေ ...”

သူတို့အဖွဲ့တွေ သံပြိုင်အော်လိုက်ကြပြီး မိုးသောက် အစီအစဉ်အတိုင်းလိုက်နာကြသည်။ နွေဦးတို့ကားပေါ်သို့ မိုးသောက်ရောက်လာပြီး ကောင်းရွှေစင် ကားနောက်သို့စိတ်မချမ်းမသာနှင့် ရွှေသွားရ၏။ နွေဦးကို သူ့အနားခေါ်ထားချင်ပေမယ့် သူ ကိုယ့်သိက္ခာထောက်ပြီး မခေါ်ရဲတော့။

သူမက အလိုက်တသိနဲ့ အနားရောက်လာရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။

နွေဦးမှာလည်း မိုးသောက်၏အနားမှာနေရမှာ စိတ်ညစ်ပါသည်။ ကိုကိုများခေါ်လေမလားလို့ မျက်လုံးလေးနှင့်ခိုးကြည့်ပေမယ့် ကိုကိုက နွေဦးကိုမကြည့်။

သည်တော့ ကံစီမံရာ၊ မိုးသောက်စံမီရာအတိုင်း နွေဦးရှေ့မှာပဲ စီးရတော့သည်။

မိုးသောက်က လေလေးတချွန်ချွန်နှင့်ကားကိုစတင်မောင်း

ထွက်လိုက်တော့ နောက်မှအင်ဂျင်နီယာနှစ်ယောက်ကလည်း သက်သောင့်သက်သာပင် မောင်းလိုက်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့ကတော့ ခရီးကြမ်းမောင်းနေကျထင်သည်။ နွေဦးကိုကိုကို ရင်ထဲမှတသိမ့်သိမ့်သနားနေမိ၏။ သူဌေးသားကိုကိုခမျာမိုးတွေလည်းမိရ၊ ခရီးပြင်းထဲ တစ်ယောက်ထဲလည်းမောင်းရ ဆိုတော့အရမ်းပင်ပန်းသွားရှာပေပြီ။

ငါသားကားမောင်းတတ်ရင် ကိုကိုသက်သာမှာပဲအတွေးနှင့် ...

“ကိုမိုးသောက် ဟိုရောက်ရင် ကျုပ်ကိုကားမောင်းသင်ပေးဗျာ”

“အလို ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုန်း၊ ကေန္တ ဆရာပင်ပန်းတာမကြည့်ရက်လို့ဖြစ်မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ့ကိုအရမ်းသနားတယ်၊ သူက သူဌေးပဲ နုနုလေးရယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ဒါပေမယ့် နွေဦးကသူထက်နုတယ်လေ၊ ကိုယ် ဒီအရွယ်အထိအပျော်ရည်းစားတွေ ဆယ်ယောက်ထက် မနည်းထားခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်ကောင်မလေးမှ နွေဦးလောက်မနုနယ်ဘူး၊ နွေဦးအသားလေးတွေက သူတို့ထက် ဆယ်ဆလောက် ပိုပြီးနုပတ်နေတယ်”

“အာ ... ခင်ဗျားကလည်း ကျုပ်အသားနုတာ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ အပိုတွေ”

“မပိုဘူး၊ မတော်တဆထိမိတဲ့ မင်းရဲ့အသားလေးတွေက ကိုယ့်ရင်ထဲတတ်လိုက်ခံရသလိုပဲ။ နူးညံ့လွန်းလို့ ကိုယ် အခု စဉ်းစားနေမိတယ်။ ကိုယ် အိမ်ထောင်ပြုရင် မိန်းမတွေမယူဘဲ မင်းကိုယူရင်ကောင်းမလားလို့”

“ဟာဗျာ ...”

နွေဦး မျက်နှာလေး အရှက်တွေနဲ့ရဲတွတ်သွားလျှင် မိုးသောက် သေသေချာချာကြည့်နေမိသည်။

ပျက်တောင်ကော့ နက်နက်လေးတွေနှင့် မျက်ခုံးလှလှ၊ မျက်လုံးလေးတွေက ကြယ်လို လလို အေးအေးမြမြနှင့်ဝင်းဝင်း စက်စက်။

နာတံလေးလှပုံနှင့် နှုတ်ခမ်းလေးနုစိုပြီး အိတွေးပုံ။ ဒီလောက်ချောတဲ့ ယောက်ျားလေးမျိုး သူတစ်ခါမျှ မကြုံဖူးခဲ့။ သူလည်းလှတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ယောက်ျားပီပီ ယောက်ျားချောပေါ့။ နွေဦး၏အသားကနို့နှစ်လို၊ ရွှေစင်လိုအသား။ ပွေးညှင်းနုလေးတွေရဲ့အလှကိုက ... တစ်နေကုန်ထိုင်ပြီးစာဖွဲ့နေချင်စရာ။

မိုးသောက်ရွေးချင်မိသည်။

ယခုလည်း ဒီလောက်ချောတဲ့နွေဦးကို သူ ကောင်းရွှေစင်လက်မှလုယူချင်မိသည်။

ယောက်ျားချင်းချစ်တာ သဘာဝမကျ။ အခြောက်တွေရဲ့ အလုပ်လို့သူ့အမြဲရဲ့ချစ်ပေမယ့် ... ယခုကျ သူ့စိတ်တွေ ဟန်ကုန်ပေပြီ။

လောကကြီးထဲ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးရှိပေမယ့် အချောအလှတွေအများကြီးရှိပေမယ့် ...

မာယာကင်းသည် ပင်ကိုယ်ချောမိန်းကလေးတစ်ယောက် ထက်ပိုချောသည့် နွေဦးကို သူ စွဲလမ်းမိပေပြီ။

ကောင်းရွှေစင်မှာလည်း နောက်ခန်းထဲမှ ဘယ်လိုမှအိပ်မရ၊ စိတ်မချ။

ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေတန့်နဲ့ထွက်လျက်။

ဒီကောင် တရားလွန်လာပြီ။ နွေဦးကို ယောက်ျားလေးလို့ သိနေရက်နဲ့ ညှုန်နေတယ်။ တောက် ...

“နွေဦး ...”

“ဗျာ ... ဆရာ”

နွေဦး ကိုကိုကို လူရှေ့မှာ ဆရာလိုခေါ်ရသည်။ ဒါကိုလည်း ကောင်းရွှေမကျေနပ်။

“လာခဲ့ ... နောက်ဆက်ကိုလာခဲ့”

နွေဦး နောက်ခန်းကိုကူးမည်ပြင်တော့ မိုးသောက် ကန့်ကွက်သည်။

“ဆရာ နောက်ဘက်မှာအိပ်လိုက်ခဲ့ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်က ကားမောင်းရင်စကားပြောဖော်ရှိမှနော်၊ မဟုတ်ရင်အိပ်ငိုက်ပြီး သုံးလောင်းပြိုင်သွားမယ်”

“သေ သေကွာ”

“ဆောရီးဆရာ ... ကျွန်တော်အဖော်ရှိမှ ကားမောင်း တတ်လို့ပါ”

ဒီလောက်ပြောနေတော့ ကောင်းရွှေစင် ဇွတ်ခေါ်လို့မရ တော့။

“အေး ... စကားတွေအရမ်းများမနေနဲ့ ငါနားငြီးတယ်”

“ကောင်းပါပြီဆရာ၊ မပြောတော့ပါဘူး”

နွေဦး နောက်ဘက်သွားခွင့်မရတော့။ သူနှင့်အသားချင်း ထိမှာစိုးလို့ တစ်ဘက်ကိုကပ်နေပြန်တော့လည်း မိုးသောက်က သူ့အနားသို့ဆွဲထား၏။

မိုးသောက်ဟာ စိတ်ကြမ်း၊ လူကြမ်းလားမသိ။ နွေဦးကို လက်တစ်ဖက်နှင့်တောင်ဆွဲရမ်းနိုင်လောက်သည်ပုံ။

“မကြီးကျယ်ပါနဲ့ကွာ၊ ယောက်ျားချင်းပဲ”

သူပြောတော့လည်း နွေဦးငြိမ်နေရသည်။ ခက်တာပဲ၊ ကိုကိုက ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုယောက်ျားလိုဝတ်ခိုင်းတာလဲမသိဘူး၊ စိတ်ညစ်စရာကြီး။

မကြာမီ ရှေ့ကစခန်းမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ တွေ့ရ သဖြင့် သူတို့ကားနှစ်စီး ရပ်နားလိုက်ကြသည်။ ရောက်နှင့်နေ

သည်ကားကြီးမှ အလုပ်သမားများက ဝမ်းသာအားရကြိုဆိုကြ သည်။

“ဆရာ ... မိုးတွေက ရွာ၊ ဆရာကားပါမလာတော့ ကျွန်တော့်တို့စိတ်ပူလိုက်ကြတာ”

“တော်ပါတော့ကွာ၊ မင်းတို့သာအားကိုးရရင် နောက်က လူတွေကျားဆွဲမယ်”

“အဟဲ ... ကျွန်တော်တို့က နည်းနည်းချထားကြတော့ ခပ်ထွေထွေဖြစ်နေလို့ပါ ဆရာရဲ့”

“ကဲ ... မနက်ကျမှ ခရီးဆက်ကြမယ်ကွာ၊ ခုည ဒီဆိုင်ထဲမှာပဲ နားကြရအောင်”

နောက်ဆုံး ကောင်းရွှေစင်၏စကားကို အတည်ပြုလိုက်ကြ ရသည်။ မနက်ကျမှ သံတွဲကိုဆက်သွားကြတော့မည်။

သံတွဲရောက်တော့ နံနက်ဆယ်နာရီကျော်ပေပြီ။ ကြိုတင် စီစဉ်ထားမှုကြောင့် သူတို့တည်းခိုရန်အိမ်ကအသင့်။

သစ်သားနှစ်ထပ်အိမ်ကြီးမှာ ကောင်းရွှေစင်၊ နွေဦးနှင့် အင်ဂျင်နီယာနှစ်ယောက်၊ မိုးသောက်တို့တည်းရမည်ဖြစ်ပြီး ကျန် အလုပ်သမားများကတော့ နောက်တစ်အိမ်စီစဉ်ထား၏။ အိမ်နှစ် လုံးကအလှမ်းပဝေးပါ။

ကောင်းရွှေစင် အသေးစိတ်တွေ တွေးပြီးစိတ်မပူပေမယ့် နွေဦးတော်တော်စိတ်ညစ်သွားသည်။ ကိုကိုက အကြောင်းသိပြီး သားမို့ အတူနေရမှာမစိုးရိမ်ရပေမယ့် ကျန်သည့်ယောက်ျားတွေ က တလေ့ကြီးနှင့်နေရမှာစိတ်ညစ်၏။

ယောက်ျားလေးအဖြစ် ဟန်ဆောင်ရတာ ပီရိပါမလား။ တစ်ချိန်ချိန်ပေါ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်ပါမလဲ။

သူမက မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဒီလိုလိုက်လာတာကိုရော အထင်သေးကြမှာလား။

ဒီပြဿနာရဲ့ဇာစ်မြစ်တရားခံဖြစ်သည့် ကိုကိုကို နွေဦး ချစ်ခိုက်ရန်တွေ့ပစ်ချင်မိသည်။

မိန်းမတွေပါမည်ဆိုလို့ နွေဦးလိုက်ခဲ့တာပါ။

သို့သော် ... သူ့ကို ရန်တွေ့ဖို့နေနေသာသာ သူက ချစ်ချောက်ချောက်ချင်းပင် ဖျားနေချေတော့ပြီ။

“ကဲ ... အစ်ကို အောက်ထပ်နေမလား၊ အပေါ်ထပ် နေမလား”

“အပေါ်ထပ်ယူမယ်ကွာ”

“ထပင်းချက်ရဦးမယ်လေ ဆရာ”

နွေဦးဝင်ပြောတော့မှ ...

“အေး ... ဒါဆိုလည်း အောက်ထပ်ပဲယူတော့မယ်” ကောင်းရွှေစင်ကို အောက်ထပ်အိပ်ခန်းတစ်ခုမှာ နေရာချ

ထားပေးကြပြီး နွေဦးလည်း သူ့ဘေးခန်းမှာနေရာယူရ၏။ မိုး သောက်တို့သုံးယောက်ကတော့ အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားကြပေပြီ။

“နောက်တစ်နေ့မှ လုပ်ငန်းစကြမယ်၊ ဒီနေ့တော့ အနား ယူမယ်ဟေ့၊ ကိုနီ ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့က ချေးဝယ်ကြ၊ ချက်ကြဖို့ နဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့ကိုထမင်းလာပို့”

အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် ကိုနီကို ကောင်းရွှေစင်ညွှန် ကြားချက်ပေးလိုက်ပြီး အားလုံး လူစုခွဲလိုက်ကြသည်။

နွေဦး ကိုယ့်အခန်းမှာကိုယ်နေပြီး ဓရချို၊ဖိုကိစုစဉ်းစားနေ သည်။ လူရှင်၊မှဆိုတော့ ညဘက်လူခြေတိတ်မှဓရချို၊ရမည်

အဖြစ်။ ဒီအိပ်ပွားရေချိုးခန်းရှိသလား။ ရေချိုးခန်းမရှိရင်တော့ ပြဿနာပဲ။

အားလုံးအနားယူနေကြပေမယ့် နွေဦးမနားမယူနိုင်သေးရေချိုးခန်းလိုက်ရှာနေမိသည်။

အိမ်နောက်ဘက်မှာ တိုက်ကလေးတစ်လုံးတွေ့ရသဖြင့် နွေဦး ဝင်သွားလိုက်သည်။ မီးဖိုခန်းနှင့်ထမင်းစားခန်း၊ ရေချိုးခန်းတို့ကိုတွေ့ရသဖြင့် စိတ်နည်းနည်းအေးရသော်လည်း ပုန်လှံကွယ်လျှိုး ရေချိုးရမည့်ဘဝကိုတွေးတောရင်မောနေရ၏။

ကိုကိုကတော့ ဒါတွေအထိတွေးနေမှာမဟုတ်။ သူသိတာ သူ့အတွက်အဆင်ပြေဖို့ပဲ။ စားရေး၊ သောက်ရေး၊ ဝတ်ရေးတွေ နွေဦးက စီစဉ်ပေးရမှာပေါ့။ နောက် သူ့ကိစ္စတွေလုပ်ပေးရမှာပေါ့ ဟင်း။

နွေဦး ဒေါပူနေမိသည်။ အဆင်မပြေတာတွေရှိလာတိုင်း ဒုက္ခတစ်ခုတွေ့ရတိုင်း နွေဦး ကိုကိုကိုငြိုငြင်မိသည်။

သူမ မီးဖိုထဲမှပြန်ထွက်ပြီး ကိုယ့်အခန်းထဲကိုယ်ဝင်ကာ သိုးနေအောင်အိပ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

နွေဦးနိုးလာတော့ ညနေ ၄နာရီကျော်နေပေပြီ။ တစ်လမ်းလုံး စိတ်မောလူမောနှင့်ဖို့ အိပ်ပစ်လိုက်တာ ကိုကိုဖျားနေတာဟောင်း ပစ်ထားသလိုဖြစ်နေရ၏။

နွေဦး ကပျာကယာထကာ ကိုကိုအခန်းထဲပြေးဝင်သွားမိသည်။

“အို . . .”

အိပ်ရာပေါ်မှာ နီရဲနေသည့် မျက်လုံးများနှင့်သူမကိုလှမ်းကြည့်နေသည့်ကိုကို အဖျားတော်တော်ကြီးနေပုံပဲ။ နွေဦး ကိုကိုနားကပ်ကာ နဖူးကိုစမ်းကြည့်မိသည်။

“ဟာ ကိုယ်တွေ တော်တော်ပူနေတာပဲ၊ မဖြစ်ပါဘူး၊ ရောဂါခေါ်မယ့်”

ခြုံထားသည့်စောင်ကိုလှုပ်၊ ရေလှေ့နှင့်အဝတ်တစ်ခုရှာကာ ခုမ ကိုကိုကိုရေပတ်တိုက်ပေးရင်း အပေါ်ထပ်မှမိုးသောက်တို့ကို သည်း လှေ့ကာရင်းမှလှမ်းအော်ခေါ်လိုက်သည်။

သူမအသွင်က ပျာယာခပ်နေ၏။

“ကိုမိုးသောက် အောက်ဆင်းခဲ့ကြပါဦး၊ ဆရာဝန်လေး ဘာလေးသွားရှာခဲ့ကြပါဦး၊ ဆရာအရမ်းဖျားနေပြီ”

“ဟေ ... ဟုတ်လား၊ လာပြီ ... လာပြီ”

တစ်အိပ်လုံး လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်ဖြစ်သွားကြစဉ် နွေဦးက တော့ ကိုကိုအခန်းထဲပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဒုက္ခပါပဲ ဆောရီးနော် ကိုကို၊ နွေဦးစိတ်မော၊ လူမော နဲ့အိပ်ပျော်သွားမိလို့ပါ၊ ကိုကိုကိုမေ့ထားတာမဟုတ်ပါဘူး”

မိဝေးပဝေးအရပ်မှာ ရောက်ရောက်ချင်းဖျားနေရရှာသည် ကိုကိုကို နွေဦးသနားနေရသည်မှာ ရင်ထဲနှင့်နေအောင်ထိပင်

မကြာမီ ဆရာဝန်ရွာပြီး မိုးသောက်ရောက်လာခဲ့သလို ကိုမိုးနောင်နှင့်ကိုသူဝင်းလည်း အခန်းထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟိုက် ... ရှားပါး”

ဆရာဝန်က ဆရာဝန်မဖြစ်ပြီး အသက်အစိတ်ခန့်သာ ရှိလျှင် ကိုမိုးနောင် ပါးစပ်မှအသံထွက်သွားရ၏။ ဆရာဝန်မတစ်ယောက်ချော့ချော့။ ကိုယ်လုံးလှလှ တကယ့်ရှားပါးပစ္စည်းပါပဲ။

“ကိုသူဝင်းကလည်း ရန်ကုန်ကထင်တယ်၊ မြင်ဖူးသလိုပဲ ကျွန်တော့်ညီပဝင်းကွဲတစ်ယောက်လည်း ဆရာဝန်ပဲလေ ...

အလုပ်ခင်လုပ်တာတောင်မကြာသေးဘူး”

ဒေါက်တာက ပြုံးရုံပြုံးပြလိုက်ပြီး လူနာကိုသာလုပ်စရာ ရှိတာဆက်တိုက်လုပ်ပေးသွားလေသည်။

နားကျပ်နှင့်စမ်းသပ်၊ သွေးပေါင်ချိန်၊ အဖျားတိုင်း။

“အင်း ... ရောက်တာနဲ့ ရခိုင်ရိုးမက ငှက်ဖျားနဲ့ကြုံ ဆိုလိုက်ပြီ”

“ဗျာ ... ”

ဒါ နွေဦး၏စိတ်မကောင်းစွာ မချီတင်ကဲထွက်သွားသည့် အသံ ကိုသူဝင်းကထောက်ခံ၏။

“ဟုတ်မယ် ... ဒေါက်တာ၊ မနေ့က အိပ်ကို လမ်းမှာ မိုးမိတယ်၊ ပင်ပန်းတာနဲ့ရောပြီး ပန်းဖျားဖျားရုံလောက်မှတ်တာ”

“ရပါတယ် အရမ်းပန်းရိပ်ကြပါဦး၊ ငှက်ဖျားများကုရာနတ္ထိ ဆေးမရှိတာကျလို့ ကုလို့ရပါတယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ငှက်ဖျားဆေးတွေက နည်းနည်းပြင်းတော့ ဂရုတစိုက် အားရှိအောင် ကျွေးမွေးပြုစုဖို့တော့လိုမယ်နော်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် ပြုစုပေးပါမယ်”

နွေဦး အာမခံလိုက်ပြီး ကိုကိုကိုလှမ်းကြည့်မိသည်။ သနားကရုဏာသက်လွန်းလို့ပါ။ ကိုကိုလူချော့ကြီးကတော့ မျက်စိကို ဖွင့်တောင်မကြည့်။ လောကကိုစိတ်ကုန်သွားသလား ကိုကိုရယ်။

သူကတော့ ဒေါက်တာကုပေးနေသမျှ မျက်လုံးပင်မဖွင့်ကြည့်ဘဲပြုသမျှခံနေလေတော့သည်။ ဒေါက်တာကို ကူနေသူက နွေဦးပါ။

“ဆေးထိုးမယ်နော်၊ အသားဆေးတစ်လုံး အကြောင်းဆေး

တစ်လုံး”

ဒေါက်တာကပြောလည်း သူကအသိအမှတ်မပြု။ စကားလည်းတစ်ခွန်းမျှပြန်မပြောချေ။ နွေဦးကပင် ပျာပျာသလဲ။ ကိုကိုဘောင်းဘီကိုကြယ်သီးဖြတ်ဆေးထိုးလို့ရအောင်လျှော့ပေးတောင်းပေးရသည်။

အကြောဆေးထိုးတော့လည်း ဒေါက်တာက လက်ဖျံမှသွင်းတော့ နွေဦးပင်စပိုရှုပ်လက်ရှည်ကိုပင့်မပေး ... ကိုကိုလက်ကို ပြုပြင်ဆင်ဆင်ပေးထားရသည်။

ဒေါက်တာက ကြာတော့ခပ်ပြီးပြီးနဲ့စကားတစ်ခွန်းပြောလေသည်။

“မင်း အစ်ကိုက တေမိမင်းသားလား၊ ငှက်ဖျားပိုးက ဦးနှောက်တော့မထိသေးပါဘူး”

“ဟာ ဆောရီးပါ မမဒေါက်တာ၊ အစ်ကို ... အဲဆရာနေမကောင်းလို့ပါ။ ဆရာနေကောင်းရင်သိပ်စကားများတာ သူပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့လူတွေအားလုံးကို အငြိမ်မနေရအောင် ကိုဆူညံနေတာ”

နွေဦးပြောပုံက အဆင်မပြေလျှင် ဒေါက်တာမလေးရယ်ရသည်။

“အေးပါကွယ် ဒါဆိုလည်း သူနေကောင်းမှစကားတွေပြောရတော့မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုနေသလဲဆိုတာတော့ သူပြောဖို့လိုတယ်လေ၊ နာမည်ဘယ်သူ ... ”

“ဦးကောင်းရွှေစင်ပါ ... ”

“ကဲ ... ဦးကောင်းရွှေစင် ခေါင်းထဲကမူးလား၊ ရင်ထဲမှာဘယ်နေသလဲ”

“ရင်ထဲမှာ စူးနေအောင်နာတယ် ဒေါက်တာ”

ကောင်းရွှေစင်ထံမှ စကားသံထွက်လာလျှင်အားလုံးရယ်ကြရသည်။ ဒေါက်တာမလေးကတော့ ပြုံးမိမိ။

“ဘုရားရေ ... ကိုကောင်းရွှေစင် ဝေဒနာမှားနေပြီ၊ ဒါငှက်ဖျားရဲ့လက္ခဏာမဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော် ခံစားရတာကိုပြောတာလေ၊ ရင်ထဲက နာတယ်ဗျာ”

အားလုံးပင်ရယ်ရယ်မောမောနှင့်။ ဒေါက်တာမလေးနှင့်လည်းရင်းနှီးသွားကြသည်။ ဒေါက်တာနာမည်က သက်နှင်းရဝေတဲ့။ ကိုဝင်းသူကအကဲဆုံး။

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဒေါက်တာကိုအားကိုးနေကြရမှာ၊ ဈာန်ရင်နာရင်ပစ်မထားပါနဲ့ဗျာ”

“ပစ်မထားပါဘူး၊ ဒီဆေးရုံမှာ ရေခဲတိုက်ကောင်းကောင်းရှိပါတယ်၊ အဲဒီအထဲကောင်းကောင်းသိမ်းထားမှာပေါ့”

“အမလေး ရက်စက်ပါပေ”

ကောင်းရွှေစင်အတွက် သောက်ဆေးများ ပေးသွားပြီး ကျွေးရမည်အစားအစာများလည်းပြောကြားသွား၏။ ဒေါက်တာက ကောင်းရွှေစင်ကို အထူးဂရုစိုက်ခဲ့ပြီး ကိုသူဝင်းကလည်း

၁၈၄

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

ဒေါက်တာကိုအသည်းစွဲသွားလေသလား၊ ဈေးတွက်ပဲတွက်ထေ
သလားမသိ။

ထိုညနေက တော်တော်ထူးခြားသည့်ညနေပါပေ။

ညနေမှာ ကိုကိုအတွက်ကြက်စွပ်ပြုတ်နှင့်ကြက်သားကြော်
လေးလုပ်ပေးပြီး၊ စားချင်စဖွယ်ပြင်ဆင်ကာ နွေဦးအခန်းထဲသို့
ယူလာခဲ့သည်။

ကိုကိုကတော့ အိပ်ရာထဲမှာလဲလျောင်းလျက်။ ယခုထိ
မလှုပ်သေး။ မျက်စိကလည်း မှိတ်လျက်သား။

“ကိုကို ညနေ ၆ နာရီထိုးပြီ၊ စွပ်ပြုတ်ရည်လေးနဲ့ကြက်
သားကြော်လေးစားရအောင်နော်၊ ဆေးတွေကပြင်းတယ်၊ တော်
ကြာ ရင်တွေတုန်နေလိမ့်မယ်”

“ရတယ်”

“မရနဲ့ ... ထ ... စားရသောက်ရအောင်”

“ခေါင်းတွေမူးတယ်၊ မထနိုင်ဘူး”

“ဟင် ... ညနေတုန်းက ဒေါက်တာမေးတော့ပြောပြ
ပါလား၊ အဲဒီတုန်းကတော့ ပေါက်ကရတွေလျှောက်ပြေးပြီ”

“ပေါက်ကရမဟုတ်ဘူးကွ၊ တကယ့်ရင်ထဲကအမှီပြောတာ”

နွေဦး သူနှင့်စကားဖက်ပြောမနေတော့ဘဲ သူ့ကိုသာ အိပ်ရာပေါ်မှဆွဲထူပြီး မှီထိုင်ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ခွဲပေးမယ်၊ ကိုကိုမူးရင် မှိတ်ထား”

တကယ်လည်း သူ့မျက်စိမှိတ်ထားပါသည်။ နွေဦးကသာ စွပ်ပြုတ်ရည်တိုက်လိုက်၊ ကြက်သားကြော်လေးများကို ခက်ရင်းနှင့်ထိုးကျွေးလိုက် လုပ်ပေးနေရသည်။

သည်စဉ် မိုးသောက်နှင့်ကိုမိုးနောင်တို့ အခန်းထဲသို့ သစ်သီးများယူလာပြီး ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟာ . . . နွေဦးက မိန်းကလေးကျနေတာပဲ၊ လူနာလည်း ပြုစုတတ်တယ်၊ ကိုယ်အားရင်လည်း ပြုစုဦးနော်”

“ကိုယ်တို့ဈေးဆိုင်တွေလိုက်ရှာကြတာ စတိုးဆိုင်တွေ၊ သစ်သီးဆိုင်တွေ တွေ့ခဲ့ပြီ၊ အစ်ကိုစားဖို့ သစ်သီးတွေဝယ်ခဲ့တယ်၊ ငှက်ပျောသီးနဲ့ ချင်းတောင်ပန်းသီးတွေပေါတယ်”

ကိုမိုးနောင်အားပါးတရပြောနေပြီး ကောင်းရွှေစင်အတွက် သစ်သီးတွေကို စားပွဲပေါ်တင်ပေးနေလေ၏။ လူတွေဝင်လာသဖြင့် ကောင်းရွှေစင် အစားအသောက်တွေ ဆက်မစားတော့။

တကယ်ကျ . . သူခံတွင်းအလိုက်သား။ နွေဦးကိုယ်တိုင် ဂရုတစိုက်ကျွေးမွေးနေသည်မို့ ရင်ထဲမှာကြည်နူးရသည်အထိ။

မိုးသောက်ဝင်လာပြီး သူ့စကားသံတွေ ကြားလိုက်ရသည်

နှင့် ကောင်းရွှေစင် ခံတွင်းပျက်သွားရသည်။ ပြောပုံကိုလည်း ကြည့်ပါဦး သူနေမကောင်းရင်လည်း ပြုစုရမတဲ့။

နွေဦး ကိုကိုဘာကြောင့်ဆက်မစားတော့သည်ကို နားမလည်နိုင်။ သူမသိတာ ဆေးဒဏ်ခံနိုင်အောင်အစာလေးစားစေချင်တာပါပဲ။

“ဒါလေးကုန်အောင်စားလိုက်ပါဆရာရယ်၊ ဆေးတွေက ဆေးပြင်းတွေ”

“တော်ပြီ . . . ”

“ဟာ မရဘူး၊ ဆရာအပေက ကျွန်တော့်ကိုဂရုစိုက်ဖို့ မှာထားတာ”

“တော်ပြီဆိုမှ . . . ငါမစားနိုင်တော့ဘူး”

သူက ဇွတ်ပင် အိပ်ရာပေါ်သို့ပြန်လျှောချလိုက်ပြီး မျက်စိမှိတ်ထားလေလျှင် နွေဦးစိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

ကိုကို ဘာတွေအလိုမကျဖြစ်နေသလဲ။

မိုးသောက်နှင့်မိုးနောင်ကတော့ လူနာခန်းထဲမှာအလိုက်မသိ။ စကားတွေဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာဆက်ပြောနေလေသည်။

“ကိုမိုးနောင် နွေဦးကိုသေသေချာချာကြည့်စမ်း၊ ခင်ဗျား ဘဝမှာဒီလောက်ချောတဲ့ ယောက်ျားလေးမျိုး တွေ့ဖူးသလား၊ နှုတ်ခမ်းလေးရဲစိုနေတာကိုကြည့်ဗျာ၊ နုအိနေတာပဲ”

ကိုမိုးနောင်ပင် မိုးသောက်ညွှန်းလို့ အလန့်တကြားပြုခဲ့ကြည့်သွားသည်။ သို့သော် ရှမ်းမကြိုက်လို့နွားကသိပ်မချော။

“ဒါဘာဆန်းလဲဗျ၊ ကောင်မလေးတွေ ပြင်ဆင်ထားတဲ့ အလှကပိုလှပါတယ်”

“ဒါကကောင်လေးဗျ၊ ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ သဘာဝအလှလေ”

“ဒီလူတော့မှူးနေပြီထင်တယ်၊ ယောက်ျားချင်းကိုဗျာ”

“ယောက်ျားချင်းမို့ခက်နေတာ၊ မိန်းကလေးဆိုကျွန်တော် ယူပြီးတာကြာလှပြီ၊ ခုတော့ စုပ်လည်းဆူ၊ စားလည်းရူးဆိုသလို ရှေ့အဆက်ရကျပ်နေတယ်”

“ပြောလေဆိုးလေပဲဗျာ၊ နွေဦးကိုအားနာပါဦး၊ ကံထ ထ သွားကြစို့”

ကိုမိုးနောင် မိုးသောက်ကိုအတင်းဆွဲခေါ်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့ ကောင်းရွှေစင်မျက်လုံးဖွင့်လာပြီး နွေဦးကိုစေ နေခဲ့သည်။

“ကိုကို ... ဆေးသောက်ရအောင်”

“မသောက်ဘူး၊ သွား ... မင်းလည်းကိုယ့်အခန်းကိုယ် သွား၊ ငါတစ်ယောက်တည်းနေမယ်”

သူ့အံ့အာထုတ်လိုက်လျှင် နွေဦး ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားရ၏။

“ကိုကို ဘာတွေမကျေနပ်နေတာလဲ၊ ကျုပ်မှာဘာအကြံ ရှိလို့လဲဗျ၊ ခင်ဗျားပဲ မရ၊ရအောင် အမျိုးမျိုးညှာခေါ်လာခဲ့ပြီ၊ ကျုပ်ကိုဒုက္ခတွေပေးနေတယ်၊ ခင်ဗျားဘာတတ်နိုင်သလဲ၊ ပြော ပြောလေဗျာ၊ အခု မိုးသောက်က ကျုပ်ကိုခိုနေတယ် ကျုပ်

ဘယ်လိုကာကွယ်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်မိန်းကလေးလိုပြန်နေရမှာလား၊ ခုတော့ ရေချိုးဖို့ကအစ ဒုက္ခရောက်နေပြီ၊ ကိုကိုခင်ဗျား အလ ကားလူ၊ ကိုယ့်အတွက်ပဲကိုယ်ကြည့်တယ် ခင်ဗျား အတ္တသမား ကြီး”

မပြောစမှူး နာနာကြည်းကြည်းပြောပစ်ပြီး နွေဦးမျက်ရည် တွေပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာခဲ့လျှင် ကောင်းရွှေစင်အံ့အားသင့် သွားရ၏။

သူကလေးရင်ထဲမှာ ဒီလိုခံစားနေရသလား၊ သူကလေး အမြင်မှာ ငါဟာအတ္တသမားကြီးပါလား။

သူမကိုကြည့်နေရင်းမှ သူ့မျက်လုံးတွေကြေကွဲလာလျှင် နွေဦးခံစားရပြန်သည်။ တကယ်က ကိုကို သူမကိုကလန်ကဆန် တွေလုပ်နေလို့ ကျွေးတာမစား၊ ဆေးတိုက်တာမသောက် ကပ်ဖို့ လုပ်နေလို့ပါ။

သူ အရမ်းကြေကွဲနေရတာမြင်ရတော့ မိန်းကလေးစို့ မိန်းကလေးစိတ်က ဘာလုပ်ရမည် ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ရမည်ဆိုတာ သိနေပြန်သည်။

သူမ ကိုကိုရင်ဘတ်ကြီးပေါ်ခေါင်းလေးပြေးတင် လက်က လေးနှစ်ဖက်ဖြင့် ပဿိကမ်းဖက်လိုက်ပြီး ကိုကိုကိုနှစ်သိမ့် ရော့ မော့မိပါသည်။

“ကိုကိုက နွေဦးဝကားမှနားမထောင်ဘဲလို့ နွေဦးလိုက်လာ ရတာ အလကားပဲပေါ့၊ နွေဦးကျွေးတာလည်းမစား၊ နွေဦး ခေါ်

တိုက်တော့လည်းမသောက်၊ နွေဦးကိုကိုအတွက်လိုက်လာရတာလေ၊ ကိုကိုအားကိုးပြီးနေရမှာလေ ကဲပြော"

"ဟုတ်ပါတယ် ကိုကိုမင်းကိုမခွဲနိုင်အောင်ချစ်မိလို့ ဘာမှမတွေးနိုင်ဘဲခေါ်လာမိတာပါ။ ဒါပေမယ့် နွေဦးသိထားဖို့က ကိုကိုဟာမင်းရဲ့မဟာတံတိုင်းကြီးပါ။ ကိုကိုကို မင်းအားကိုးနိုင်ပါတယ်။ ဘာပြဿနာပဲရှိလာလား၊ ကိုကိုမင်းရှေ့က အသေခံကာကွယ်သွားမှာပါ။ ဒီလောက်ချစ်တတ်တဲ့ကိုကိုကို အတ္တသမားကြီးရယ်လို့ မစွပ်စွဲလိုက်ပါနဲ့ကွယ်၊ ကိုကိုအချစ်မှာအတ္တမပါပါဘူး။ ပေးဆပ်ခြင်းနဲ့သာပြည့်နေတာပါ"

"အင် . . ."

သူမ၏ကိုယ်လုံးလေးကို ရင်ဘတ်ပေါ်ဆွဲတင်ကာ ကိုကိုအပီအပြင်ပြောနေတော့ နွေဦးလန့်ဖျန်သွားရသည်။ ကိုကိုပြောနေတာရည်းစားစကားလား။ သူ့ရင်ဘတ်ကြီးပေါ်မှာလည်းမနေတတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ဟာ ၄ နှစ်အရွယ်ကလေးမဟုတ်။

သူမအတင်းပင် ရုန်းဆင်းတော့လည်း ကိုကိုကလွှတ်ပေးခဲ့သည်။ နွေဦး၏မျက်နှာလေး အရှက်တွေနှင့်နီရဲဖူးပွင့်နေပေပြီ။

"ဘာတွေပြောနေမှန်းလည်းမသိဘူး . . . ကိုကိုကတစ်မျိုး၊ မိုးသောက်ကတစ်မျိုး"

"ကိုကိုမင်းကိုချစ်တဲ့အကြောင်းတွေပြောနေတာလေ၊ မိုးသောက်ဆိုလို့ ဒီကောင်ကိုလုံးဝအရောမဝင်ရဘူး၊ ကိုကို မကြိုက်ဘူး။ သူနဲ့စကားပြောရင်တောင် ကိုကိုခံစားရတယ်"

"မိုးသောက်က ကျုပ်ကို ယောက်ျားလေးလို့မထင်လို့ပဲ လားနော်၊ ယူမယ်လေးဘာလေးနဲ့"

"ဒီကောင် တော်တော်လူပါးဝတယ်၊ ကိုကိုတော့သူ့လက်သီးနဲ့ဆွဲထိုးပစ်မိမယ်"

"အဲဒီလိုတော့မကောင်းပါဘူးလေ၊ ကိုကိုသိက္ခာကျပါတယ်၊ ယောက်ျားချင်းပွန်နေတယ်ဆိုပြီး စွပ်စွဲကြမှာလည်းရှိသေး၊ ကဲပါ ကိုကိုဆေးသောက်ရအောင်နော်၊ ညကျ နွေဦးစောင့်ပေးမယ်နော်"

ကောင်းရွှေစင် ခေါင်းညိတ်တော့ နွေဦး သူ့ကိုဆေးတိုက်သည်။ ပြီး စောင့်ခြုံပြီး ခြင်ထောင်ချပြီးသိပ်ထားလိုက်၏။

"နွေဦး စားဖို့ရောဘာရှိသလဲ၊ ဟိုကောင်တွေနဲ့အတူစားမှာလား"

"မစားပါဘူး၊ သူတို့ကအပြင်မှာထွက်ဝယ်စားကြမယ်ထင်တယ်၊ နွေဦးက ကိုကိုလိုပဲစွပ်ပြုတ်သောက် ကြက်သားလုံးကြော်စားမယ် ကိုကိုနဲ့အတူလေ"

သည်လိုဆိုပြန်တော့ ရင်ထဲမှာကြည်နူးရ၏။ သို့သော် သူကလေးကိုချစ်သလား မချစ်ဘူးလားဆို သေသေချာချာ မမေးရသေး။ အဖြေမတောင်းရသေး။ ရောချထားရသည်။

"ကောင်းတယ် ဆာရင်မုန့်တွေစား၊ ကိုကိုဆွဲခြင်းထဲမှာ မုန့်တွေရှိတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကို"

သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး နွေဦးမီးဖိုဘက်ထွက်ခဲ့တော့ မီးဖိုထဲမှာ မီးလင်းနေတာတွေ့ရသည်။

“ဟင် ...”

သူတို့သုံးယောက် အပြင်ထွက်မစားဘဲ အပြင်မှအစား အသောက်တွေဝယ်ခဲ့ဟန်တူသည်။ ညစာစားဖို့ပြင်ဆင်နေတာ တွေ့ရ၏။

“ဟော လာညီလေ။ ခုပဲ အစ်ကိုတို့လည်း မင်းကိုလာ ခေါ်မလို့ ဒီမှာဒန်ပေါက်တွေဝယ်လာတယ် မင်းဖို့လည်းပါတယ်”

ကိုမိုးနောင်ကလှမ်းပြောရင်း ခေါ်လိုက်သလို မိုးသောက် ကတော့ သူ့အနားကထိုင်ခဲ့မှာ ဒန်ပေါက်တစ်ဘူးကိုဖွင့်ခက်ရင်း တပ်ပေးလေ၏။

“ဟာ ... အစ်ကိုတို့စားပါ။ ကျုပ်စွပ်ပြုတ်ကျန်တာတွေ ပဲသောက်တော့မယ်၊ ကြက်သားလုံးကြော်လည်းရှိသေးတယ်”

“ထားလိုက်စမ်းပါကွာ အဲဒါက ဘယ်ဗိုက်ဝမလဲ၊ ဘာလဲ မင်းကဝိတ်လျော့နေတာလား၊ ဝိတ်လျော့တယ်ဆိုတာ ကောင်မ လေးတွေရဲ့အလုပ်ပါ။ တို့ယောက်ျားလေးတွေအလုပ်က လှလှ မလှလှ အဝစားပစ်ဖို့ပဲ ကဲ ... လာ”

မိုးသောက်က နွေဦးလက်ကိုလှမ်းဆွဲပြီး သူ့အနားမှာ အတင်းထိုင်ခိုင်းလျှင် သူမဒုက္ခရောက်ရ၏။ ကိုကိုကမိုးသောက် နှင့်စကားပြောတာတောင် မကြိုက်ပါဘူးဆိုမှ ယခုထမင်းအတူ ထိုင်စားနေရမည့်အဖြစ်။

သူမ ဘယ်လိုငြင်းရမှာပါလိမ့်။ ရိုင်းကာမှရိုင်းရော။
“ဆောရီးဗျာ ကျုပ်ဒန်ပေါက်မစားလို့ပါ။ ဝက်သားလည်း ရှောင်ထားလို့”

“ဝက်သားနဲ့ဒန်ပေါက်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြက်သားပါကွာ၊ ဆာစမ်းပါကွာ၊ ကြက်သားတော့ မင်းစားတယ်မဟုတ်လား၊ ဒန်ပေါက်မစားတဲ့လူဆိုတာ ငါတစ်ခါမှမကြားဖူးဘူး၊ ရိုးရိုးပြော ညို့မစားရင် ကိုယ်ကအတင်းဆွဲခွဲမှာနော်”

နောက်ဆုံး နွေဦးမိတ်ဆင်းရဲစွာနှင့်ပင် သူတို့ကျွေးသည့် ဒန်ပေါက်ကိုအမြန်ဆုံးစားလိုက်ရပါသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ နှင် စာင်တင်။

ကိုကိုရေ နွေဦးဘယ်လိုမှရှောင်လို့မရလို့ပါ။ ညစာစားပြီး နွေဦး တိုက်ခန်းမှပြန်ထွက်လာခဲ့တော့ နွေဦးကြာလို့လိုက်လာ သည်ထင်။

ကိုကိုကို ထမင်းစားခန်းအထွက်မှာ နံရံကိုမှီလျက် ကြွေကွဲ တွေ့လိုက်ရပါသည်။ နွေဦးပူထူသွားရပါ၏။

“ကိုကို ...”

ကိုကိုကို ကြက်သေသေစွာငေးကြည့်မိပြီး နွေဦးဘာပြော ရမှန်းမသိဖြစ်နေစဉ် ကိုကို နောက်ဘက်သို့ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြန် လှည့်သွားခဲ့သည်။

ငါ့ကို စကားတွေ ဗလောင်းဗလဲပြောတတ်တယ်လို့ ထင် သွားတော့မှာပဲ။

“ဟိုကောင်တွေနဲ့အတူစားမှာလား” ဆိုတုန်းက မစားဘူးပြောပြီး အခုကျအတူစားဖြစ်နေရတယ်။ အခြေအနေတွေကိုကိုနားလည်မှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ။

နွေဦး စိတ်ထိခိုက်စွာပင်၊ ကိုကိုနောက်သို့ မိအောင်လိုက်ရသည်။ ဆေးရှိန်ကြောင့်လား။ အဖျားရှိန်ကြောင့်လားမသိ။ ကိုကိုအသွင်ကယိုင်တိယိုင်တိုင်။

“ကိုကို ...”

သူက နွေဦးကိုလွှတ်အောင်ယိုင်တိယိုင်ထိုးနှင့်အတင်းသွားနေပြီး သူ့အခန်းထဲသို့အပြန်ဆုံးဝင်သွားလျှင် နွေဦးအနောက်အတင်းလိုက်ဝင်ရသည်။

အခန်းတံခါးကို ဂျက်ထိုးပိတ်ဖို့ကြိုးစားပေမယ့် ခေါင်းထွေးမူးနေဟန်၊ စိတ်ထိခိုက်နေဟန်တူသည့် ကိုကိုမတတ်နိုင်ခဲ့။

အံ့သွားစေသည့်အသံနှင့်သာ ကိုကိုသူမကိုနှင်လွှတ်နေသည်။

“သွား ... သွား ... စကားကိုအမျိုးမျိုးပြောတတ်မိန်းကလေးကို ငါမယုံကြည်ဘူး”

“နွေဦး ရှင်းပြတာနားထောင်ပါဦး ကိုကိုရယ်၊ ပြီးမှ ကိုကိုပြောချင်တာပြောပါနော်”

“တံခါးပိတ်ထားလိုက်၊ ဟိုကောင်တွေဝင်လာမှာ ငါမမြင်ချင်တော့ဘူး”

သူ့စကားအတိုင်း အခန်းတံခါးကို ဂျက်ထိုးပိတ်လိုက်

ခုတင်ပေါ်မှာ ကိုကိုကိုအတင်းထိုင်ခိုင်းရသည်။ ပြီးမှ သူမသေသေချာချာရှင်းပြရ၏။

“ကိုကိုရယ် ... ကျုပ်စကားတွေ အမျိုးမျိုးလှည့်ပတ်မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တစ်သက်လုံးယောက်ျားတစ်ယောက်လို ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်းလေး နေလာခဲ့တဲ့သူပါ။ စော်စောကလည်း သူတို့က ထမင်းတွေအပြင်ကဝယ်လာပြီး ထမင်းစားခန်းထဲမှာရောက်နှင့်ပြင်နှင့်ကြတယ်၊ ကျုပ်ကိုအတင်းကျွေးကြတော့ ကျုပ်ငြင်းပါသေးတယ်၊ ကိုကို အဲဒီလိုခံစားတတ်နေမယ်ဆိုရင် နွေဦးတို့အိမ်တစ်လုံးသပ်သပ်နေကြပုရပယ်”

နွေဦးက ကိုကို ကဲလွန်း သဲလွန်းတယ်ထင်သဖြင့် အဖြစ်ပြောလိုက်ပေမယ့် ကောင်းရွှေဝင်သဘောကျသွားသည်။

“ဟုတ်တယ် ငါမင်းကို နည်းနည်းတောင်အထိမခံနိုင်ဘူး ဆိုတော့ တို့နှစ်ယောက်အိမ်တစ်လုံးသပ်သပ်ငှားနေမှဖြစ်မယ်၊ လုပ်ငန်းတွေကလည်း အများကြီးဆိုတော့ ၆လ၊ ၁နှစ်ကြာချင်ကြာမှာ၊ ဒီလိုသာအတူနေရရင် ကိုကိုအသက်တိုလိမ့်မယ်ကွာ၊ ကိုကို မင်းကိုအရမ်းချစ်တယ်သိလား၊ ပါးစပ်ထဲမှာငုံထားမတတ်ချစ်တယ်”

“အာ ...”

ကိုကိုစကားတွေက ဒီဂရီဖြင့်လွန်းအားကြီးလာသဖြင့် နွေဦးထပြေးမိတော့မတတ်။

အပျက်ပျက်နှင့်နာခေါင်းသွေးထွက်တော့မှာလား။

ကိုကိုပုံစံက သူမဟာ သူ့ရဲ့ချစ်သူ၊ သူ့ရဲ့ရည်းစားလို တစ်ခါမှလည်း တရားဝင်ခွင့်မတောင်းပါဘဲနှင့် စကားလုံးတွေ အဆင့်မြင့်လွန်းလာပေပြီ။

နွေဦး ပြောင်ပင်ပွင့်မေးရတော့မည်။

“ကိုကို ... နွေဦးကို ရိုးရိုးလေးချစ်တာမဟုတ်ဘူးလား၊ ညီမလေးတစ်ယောက်လိုချစ်တာမဟုတ်ဘူးလား။”

“ကျားကိုက်ပါတယ်ဆိုမှ အပေါက်ကလေးနဲ့လားဖြစ်နေ ပြန်ပြီ၊ ကိုကို နွေဦးကိုချစ်တာ လက်ထပ်ဖို့ချစ်တာ၊ တစ်ဘဝလုံး တစ်သံသရာလုံးလက်တွဲသွားဖို့အထိ ရည်စူးပြီးချစ်တာ”

“ဟာ ... ကိုကိုကလည်း တစ်ခါမှအဲဒီလိုမပြောဘဲနဲ့”

“ကဲ အခုပြောပြီကွာ၊ ပြောရတာလည်းလက်ပေါက်ကတ် လိုက်တာ”

“ဒါတော့ ကိုကိုဘယ်တရားမလဲ၊ နွေဦးကိုတစ်ယောက် တည်းခွဲခေါ်လာပြီးမှ ဒုက္ခတွေပင်လယ်ဝေနေရတဲ့ကြားထဲ နွေဦး ကို ဒီလိုဒုက္ခကြီးထပ်ပေးတာ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

နွေဦး နှုတ်ခမ်းလေးစုကာပြောနေလျှင် ကောင်းရွှေစင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ဘယ်လိုအတွေ့တွေလဲကွယ် ...

“ဘာဖြစ်လို့ ဒုက္ခထင်ရတာလဲနွေဦးရယ်၊ ကိုကိုချစ်တာ ဒုက္ခလား။ နွေဦးကရောဘာဖြစ်လို့ ဒုက္ခတွေပင်လယ်ဝေနေရ တာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဟာ ... ကိုကိုမသိပါဘူး၊ ဟန်ဆောင်ရတဲ့ဘဝဟာ

ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်လိုက်သလဲ၊ ရေချိုးတာကအစ နေတာ ထိုင်တာအဆုံး။ ယောက်ျားလေးချင်းဆိုပြီး ထိတာကိုင်တာ ပန်း ဖက်ချင်တာတွေ နွေဦးဘယ်လိုကာကွယ်ရမလဲ”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ နွေဦးကိုမိန်းကလေးအသွင် ပြန်ပြောင်းတော့လည်းပသင့်တော်ဘူးလေ၊ သွေးမတော်သားမစပ် ကိုကိုနဲ့နှစ်ယောက်တည်း အတူနေတယ်ဆိုတော့ နွေဦးသိက္ခာကျ မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် သိက္ခာကျတယ်၊ နောက် လင်ကောင်း သားကောင်းတောင်ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

နွေဦး ခပ်နောက်နောက်ပြောလျှင် ကောင်းရွှေစင်ရှူးရှူး ရဲ့ရဲ့ဖြစ်ရ၏။

“ဘာ ဘာ မင်းကငါ့အပြင်နောက်ယောက်ျားယူချင်သေး လို့လား၊ ဖောက်ပြန်ချင်သေးလို့လား”

“ဟာ ... ဘာတွေမှန်းလည်း မသိဘူးဗျာ၊ တော်ပြီ တော်ပြီ ကိုကိုအိပ်တော့၊ နွေဦးကိုယ့်အခန်းပြန်တော့မယ်၊ လိုမှ ခေါ်နော်”

ဒီလိုချော့တော့လည်း ကောင်းရွှေစင်နာခံပါသည်။ ချဉ်သီး ခွဲဆား အတူထားလို့မဖြစ်။

ခွဲနေတာပဲကောင်းပါတယ် အချစ်လေးရယ်။

၃ ရက်မျှကြာတော့ ကောင်းရွှေစင် ကျန်းမာသွားပေပြီ။ အိပ်ရာထဲမှ စိပ်ခန့်ခွဲနေရသည့်အလုပ်များကို ကိုယ်တိုင်ပင်သွားရောက်ကြီးကြပ်ရတော့မည်။

၃ ရက်အတွင်း ဒေါက်တာ သက်နှင်းရဝေနှင့်လည်း တော်တော်ရင်းနှီးခဲ့ပေပြီ။ ကောင်းရွှေစင်နှင့် သက်နှင်းရဝေ အရွယ်လည်းတူ၊ ပညာတတ်တာချင်းလည်းတူ၊ စံပယ်ဖြူအဖြစ် အားလုံးက ဝိုင်းသဘောတူနေကြ စနေကြတော့ ...

ငုံးဆူလူမသိ ... နွေဦးလေးတစ်ယောက်ကြိတ်ဆွေးရပါသည်။ ကိုကို ... စိတ်ပါသွားမှာလား။ ဟိုကဒေါက်တာမလေး ဆိုတော့ ငါ့ထက်ဂုဏ်သရေရှိတယ်။

ဆံပင်ကလည်း တင်းပါးအုပ်ပြီးလှလိုက်၊ ကျက်သရေရှိ လိုက်တာ မိန်းကလေးပီပီသသ လှပယဉ်ကျေးပြီး ပါတိတ်ဝမ်း ဆက်လေးတွေ၊ မြန်မာဝတ်စုံနှင့်လှလှပပလေးမြင်နေရတော့

နွေဦးစိတ်အားငယ်မိသည်။

သို့မဟုတ်တော့ ကြက်မဟုတ်၊ ကျီးမဟုတ်နှင့်။ ဆံပင်ကတို နှိန်။ ဘောင်းဘီရှည်နှင့်တိရုပ်တွေ၊ စပွဲရှပ်တွေဝတ်ရသည့်ကြား ဆဲ အပေါ်ကဂျာကင်ထပ်ဝတ်ရသေးသည်။

ကိုယ်လုံးအလှလုံးဝမပေါ်။ မျက်နှာကလည်းယောက်ျား တိုင်မို့ ဘာမိတ်ကပ်၊ ဘာသနပ်ခါးပုမလိမ်းဖြစ်။ ဟိုတုန်းက မလိမ်းချင်လို့ မလိမ်းခဲ့ပေမယ့် ယခုအခါကျ နွေဦးမှာလူသား ပီပီ တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားသည့်အလုပ်ကို ခိုးလုပ်ချင်မိ၊ အရမ်း လုပ်ချင်မိတော့သည်။

သည်နေ့ ကိုကိုတံတားအသစ်ဆောက်သည့်နေရာသို့သွား ခဲ့သည်။ နွေဦး အိမ်မှာကျန်ခဲ့ရပါမည်။ သူမအတွက်ဈေးဝယ်ပေး ထားကြသဖြင့် ဈေးတော့မသွားရ။ အိမ်မှာချက်တာ၊ ပြုတ်တာ၊ ခွပ်ရေး၊ လျှော်ရေးနှင့် ကိုကိုဝေယျာဝစ္စတွေကို နွေဦးလုပ်ပေးရ ပါသည်။

ကိုကို အပြင်ထွက်သည့်အခါ လိုက်သည့်အခါလိုက်ရပြီး ယခုလိုမလိုက်ရသည့်အခါလည်းရှိပေသည်။

ဒေါက်တာသက်နှင်းရဝေနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရင်ထဲမှာခံစား နေရသဖြင့် နွေဦးမျက်နှာခွမ်းလျှနေသလို ကောင်းရွှေစင်မှာလည်း မိုးသောက်က နွေဦးကိုဂရုစိုက်လွန်းသဖြင့် ရင်ခံနေရသည်။

နံနက် ၈ နာရီလောက်မှာ အားလုံးကားနှစ်စီးနှင့်ထွက်ခဲ့ သွားကြတော့ နွေဦး အိမ်တံခါးပိတ်လိုက်ပြီး လုပ်စရာရှိတာတွေ

www.burmeseclassic.com

လုပ်ဖို့ နောက်ဘက်တိုက်ကလေးဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။
ဦးနီက ဈေးခြင်းလာဖို့ထားသဖြင့် ရေခဲသေတ္တာထဲထည့်
တာထည့် ချက်တာချက်၊ ကြော်တာကြော်လုပ်နေရသည်။ အချို့
တွေဘယ်လိုကုန်သွားမှန်းပင်မသိတော့။

နွေဦး နာရီလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ၁၁ နာရီထိုးပေါ့ပြီ။
ဘယ်သူမှမလာခင် ရေချိုးဖို့အတွက် နွေဦးအမြန်ပြင်ရသည်။
နောက် အပြေးအလွှားပင်ရေချိုးရပါတယ်။ ၁၂ နာရီလောက်ဆို
ထမင်းစားပြန်လာမည်မဟုတ်ပါလား။

နောက် . . . ရေချိုးပြီးလို့ အဝတ်လဲပြီးချိန်တွင်ပင်
အိမ်ရှေ့မှကားသံများကြားရတော့သည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ . . . ”

ဒီနေ့နွေဦးဝတ်ထားတာ စတိုင်ဘောင်းဘီမီးခိုးရင့်နှင့်တီရှပ်
လက်တိုပွပ္ပအကွက်။ စိမ်းပြာကွက်လေးတွေကလှပေမယ့် သူမ၏
ရင်အလှကိုလုံအောင်ပုံးနိုင်သည့်အတွက် အပေါ်မှကျကင်အပေါ်
တစ်ထည်ထပ်ဝတ်ရပြန်သည်။

“ငါ့ဒုက္ခကလည်း မသေးပါလား။”

သည်စဉ် . . . အိမ်ရှေ့မှ ကားဟွန်းသံထပ်ထွက်လာသဖြင့်
နွေဦး ခေါင်းပြီးရင်းတန်းလန်း လက်တစ်ဖက်က ဘီးကိုင်ရင်း
အပြေးထွက်လာရသည်။

“လာပြီ . . . လာပြီ”

အိမ်တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ကိုကိုနှင့်မိုးသောက်ကိုတွေ့

ရသည်။ အင်ဂျင်နီယာနှစ်ယောက်မှာ အလုပ်တွင်ပင် ကျန်နေခဲ့
ပုံရ၏။

“ဆရာတစ်ယောက်တည်း စိတ်မချလို့ ကိုယ်ပြန်လိုက်လာ
ခဲ့တာ။ ထမင်းကျွေးမယ်မဟုတ်လား။”

တကယ်က အိမ်မှာထမင်းချက်တာ ကိုကိုနှင့်သူမအတွက်
သာ။ ကျန် ၃ ယောက်က ထမင်းဆိုင်မှာစားကြဖို့ အစီအစဉ်။
ကောင်းရွှေစင်က နွေဦးပင်ပန်းမှာစိုးလို့၊ နောက် ယောက်ျားတွေ
နှင့်ခွေးရောယှက်တင်မနေစေချင်သည်မို့ သူမကိုတာဝန်မယူနိုင်။
သို့သော် တစ်ယောက်နှစ်ယောက်ကတော့ ဝင်စားလို့ရပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွေးပါမယ် ညှော်ခန်းထဲမှာအမောဖြေကြဦး
နော်၊ ကျွန်တော်ထမင်းပွဲသွားပြင်လိုက်ဦးမယ်”

ရေချိုးပြီးစ ရှင်းသန့်ဝင်းနုနေသည့်နွေဦးမျက်နှာလေးကို
ကောင်းရွှေစင် ဣန္ဒြေရရ တရှိုက်မက်မက်ခိုးကြည့်ပေမယ့် ခိုး
သောက်ကတော့ အားမနာပါ။ မနာ အားရပါးရကြည့်လေ၏။
သူစိတ်ထဲ ယောက်ျားလေးချင်းလို့ ထင်လို့လည်းဖြစ်ပေမည်။

“နွေဦးရယ် မိန်းကလေးအစစ်သာဖြစ်လိုက်ပါတော့ကွာ”

မချင့်မရဲအသံက စသလိုလို နောက်သလိုလို။

“အဟမ်း . . . အဟမ်း”

ကောင်းရွှေစင်ကလည်း ဒီလိုပြောတာပင်မခံနိုင်။ နွေဦး
မှာ ကျွဲနှစ်ကောင်ခတ်သည်ကြားထဲ မြေဇာပင်မဖြစ်လိုသည့်
မီးဖိုဘက်သို့လစ်ထွက်ခဲ့တော့သည်။

ထမင်းပွဲကိုအမြန်ဆုံးပြင်ဆင်ပြီး သူမညှော်ခန်းဘက်သို့ ခေါင်းကလေးပြုလာ၏။

“ဆရာတို့ ထမင်းစားလို့ပြီ”

သည်တော့မှ နှစ်ယောက်သားကြွချီတော်မူလာပါသည်။ ကိုကိုအသွင်ကတော့ခပ်တည်တည်။ မိုးသောက်ကတော့ နွေဦး ကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်လျက်။ နွေဦး ကျောထဲကစိမ့်လာရ၏။

မိုးသောက်ဟာ ဘယ်လိုလူစားလဲ။ အထီးဖြစ်ဖြစ် ချမ်းသာမပေးတဲ့လူစားမျိုးလား။ တော်တော်စိတ်မချရတဲ့လူပဲ။

သူတို့နှစ်ယောက် ထမင်းစားနေကြတုန်း အလုပ်များသလို လိုနှင့် နွေဦးထမင်းစားခန်းထဲမှလစ်ထွက်ခဲ့သည်။

သူတို့စားသောက်ပြီးလောက်ရှိမှ မီးဖိုထဲသို့ပြန်ဝင်လာခဲ့ပြီးအသင့်ပြင်ဆင်ထားသည့် အချိုပွဲကို ကိုကိုရှေ့သို့ချပေးလိုက်သည်။ အချိုပွဲကိုတော့ မိုးသောက်ယူမစားတော့ပါ။

ထမင်းစားပြီး ပါးစပ်ကိုတစ်ရှူးနှင့်သုတ်ကာ ကျေးဇူးတင်စကားပြောရင်း မိုးသောက် သူတို့နှစ်ယောက်ကိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဆရာက ခုမှဖျားပြီးစ နုလန်ထဆိုတော့ ဝပ်ထမလိုက်နဲ့တော့နော်၊ ကျွန်တော်ပဲသွားလိုက်တော့မယ်၊ နွေဦးကျေးဇူးပဲ ထမင်းစားလို့အရမ်းကောင်းတယ်၊ အပြန်ကျ မုန့်ဝယ်လာခဲ့မယ်”

နွေဦး၏ခေါင်းလေးကို လှမ်းပွတ်ခါ မိုးသောက်ထွက်ခွာသွားလျှင် သူမ ကိုကိုကိုခိုးကြည့်မိသည်။ ကိုကိုမျက်နှာက ခပ်

ပုန်ပုန်။

“လက်ဖက်သုပ်ပေး ကိုကိုအခန်းထဲယူခဲ့၊ ရေနွေးကြမ်းပါ ထည့်ခဲ့၊ စာဖတ်ရင်းအနားယူမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ”

နွေဦး သူ့အမိန့်အတိုင်းလက်ဖက်သုပ်၊ ရေနွေးကြမ်းတို့နှင့်ပြင်ဆင်ပြီး ကိုကိုအခန်းထဲသို့ပို့ပေးရသည်။

“ထိုင်ဦး . . . နွေဦးကိုပြောစရာရှိတယ်”

နွေဦး ခေါင်းလေးငုံကာ သူ့ရှေ့ကလားထိုင်မှာထိုင်ရ၏။

“မိုးသောက်ကိုသတိထား၊ သူက မင်းကိုယောက်ျားလေးစင်နေတဲ့ကြားထဲက အလွတ်မပေးတာ . . . အန္တရာယ်ကြီးမယ်”

ကိုကိုစကားကြောင့် နွေဦးအကြောက်လွန်နေရသည်မှာ မှီမဲ့ပင်ဖြစ်လေသည်။

“ဒါဆိုလည်း အိပ်ခွဲနေကြမယ်လေ၊ နွေဦးလည်း သူတို့နဲ့တော့နေရတာစိတ်ကျဉ်းကျပ်တယ်”

“ကိုကိုနဲ့နှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့လည်း အဖြစ်မှန်ကို သိသွားတဲ့တစ်နေ့ကျရင် နွေဦးအတွက်အရမ်းနစ်နာမယ်”

“ဒါဖြင့် နွေဦးဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ကောင်းရွှေစင် အဝေးကိုငေးနေလိုက်ပုံက လိပ်ပြာလွင့်သူမယ်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်လေးလေးပင်ပင်ချလိုက်ပြီး-

“ဒေါက်တာသက်နှင့်ရဝေကို အဖြစ်မှန်ပြောပြလိုက်ပြီး”

www.burmeseclassic.com

အကူအညီတောင်းမယ်။ နွေဦး ဒီမှာမနေနဲ့ ဒေါက်တာနဲ့သွားနေ”

“ဟင်... နွေဦးလိုက်လာတာ ကိုကိုအတွက်ပါ။ ကိုကို စားရေးဝတ်ရေးအစစအဆင်ပြေဖို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် ကိုကိုမင်းကိုစိတ်မချဘူး။ ဒေါက်တာငှားနေတဲ့အိမ်ကကျယ်တယ်။ ဒေါက်တာက တစ်ခြမ်း နေတော့ ကျန်တဲ့တစ်ခြမ်းကို နွေဦးနေလိုက်၊ အဲဒီမှာပဲ ကိုကို ထမင်းလာစားမယ်၊ အဝတ်အစားလာလဲမယ်”

“ဟင်... ကိုကိုကတော့ အတူတူလာမနေဘူးလား”

နှုတ်ခမ်းလေးစုရင်း နွေဦးအလိုမကျဖြစ်ရသည်မှာ သူမ လည်း ကိုကိုနဲ့မခွဲနိုင်လို့ပါ။ တစ်အိမ်စီနေရမယ်ဆိုတော့ ယခုလို တစ်အိမ်စီအတူတူနေရသလို မြင်မနေရတော့ဘူးပေါ့”

“မဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ ကိုကိုအတွက်အသွားတယ်၊ တကယ်ဆို နွေဦးကိုဒီအထိခေါ်မလာသင့်ဘူး။ ဒီလိုမလိမ့်တပတ်လုပ်ပြီးခေါ် မလာသင့်ဘူး။ နွေဦးကမိန်းကလေးပဲကွယ်၊ မိန်းကလေးဆိုတာ အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ရတယ်၊ နွေဦးတန်ဖိုးကျတာပေါ့”

“အို... နွေဦး ဒါတွေနားမလည်ပါဘူး။ ကိုကိုနဲ့အတူ မနေရဘူးဆိုတော့ ရင်ထဲမှာတစ်မျိုးကြီးပဲ”

အရိုးခံအတိုင်းပြောနေရှာသည့် ချစ်သူလေးကို ကောင်းစွာ စင် ပိုပြီးတန်ဖိုးထားရပါလိမ့်မည်။ စိတ်အလိုမလိုက်သင့်၊ သည် တော့ အကောင်းဆုံးအသင့်တော်ဆုံးအလုပ်ကိုသူလုပ်ရပါလိမ့် မည်။

နွေဦးကို ဒေါက်တာအိမ်မှာပို့ထားတာပဲ အန္တရာယ်အက ဆုံး၊ ချစ်သူနဲ့အတူနေချင်ပေမယ့် ချစ်သူလေး ခလုတ်မထ ဆူးမငြိဖို့ကိုသာ သူဦးစားပေးရပါမည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်ကျသွားပြီမို့ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း အကောင် အထည်ဖော်ဖို့ ကောင်းရွှေစင်သံမိဌာန်ချမှတ်လိုက်ပါသည်။

ဒေါက်တာဟာသူ့အဒေါ်နှင့် နှစ်ယောက်အတူနေကြပြီး အဒေါ်ကလည်းသဘောကောင်းပုံရပါသည်။

“ဒါ . . . သက်ရဲ့အန်တီလေ၊ အန်တီက အပျိုကြီး သက်ကိုသိပ်ချစ်တာ ကိုကောင်းရဲ့၊ အန်တီနာမည်ဒေါ်နှင့်သိတာ တဲ့၊ အန်တီ ဒါကောင်းဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီက မန်နေဂျင်း ဒါရိုက်တာပေါ့၊ ဦးကောင်းရွှေစင်တဲ့ သက်သွားပြီးဆေးကုပေး ရတဲ့လူနာပေါ့၊ အန်တီကိုပြောဖူးပါတယ်”

“ဪ . . . သမီးပြောပြောနေတာပဲ၊ ဘာတဲ့ ကိုရီး ယားမင်းသား အက်ဖိုးထဲက ဂျူဂျွန်မြို့နဲ့တူတယ်ဆိုတဲ့”

“ဟာ . . . အန်တီကလည်းဖြုတ်ပြီ”

ညှော်ခန်းထဲမှာ ရယ်သံတွေစိစိဝေဝေ၊ သို့သော် ထိုရယ်သံ ထဲမှာ နွေဦးမပါ။ နွေဦးမှာ မချီသွားပြီ မကောင်းတတ်လို့ ပါးစပ် လေးဖြုတ်ထားရပေမယ့် အသက်မပါ။

ဟုတ်လား။ ကိုကိုဟာ . . . ဂျူဂျွန်မြို့နဲ့ တူသလား။ သူမအယောင်အယောင်အမှားမှားနှင့်ကြည့်မိတော့ ရွှန်းလက်သန့် စင်နေသည့် ကိုကိုရုပ်က ချောမောခန့်ထည်နေတာအမှန်။

ကိုကိုက လူချောကြီးပေါ့။ နွေဦး မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ရယ်မောနေကြသူများကိုလိုက်ငေးနေမိသည်။

“ကဲ ကဲ ဒေါက်တာကိုအပူကပ်ဝေရာရှိလို့လာတာ”

“ပြောပါရှင် . . . ဦးကောင်းရွှေစင်အတွက်ဆိုရင် သက် အတတ်နိုင်ဆုံးကူညီရမှာပေါ့”

နောက်တစ်နေ့ ဒေါက်တာသက်နှင့်ရေဝေထံသို့ ကောင်း ရွှေစင်နှင့်နွေဦးတို့ ကားနှင့်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဆေးရုံပိတ် ရက်ဖြစ်သည့်အပြင်၊ ဆေးခန်းဖွင့်ချိန်လည်း မဟုတ်သည့်အတွက် ဒေါက်တာကို အိမ်မှာပင်အေးအေးဆေးဆေးတွေ့ရသည်။

အိမ်မှာနေရင်းပို့ ခေါင်းလျှော်ထားသည့်အတွက် ဆံနွယ် တွေကလည်း ကျောပေါ်မှာဝေဝေဝေဝေ။ ရယ်ဒီမိတ်အင်္ကျီအပြာလှ လှလေးနှင့် ဒေါက်တာအသွင်ကကျောင်းသူမလေးနယ်။

ဒေါက်တာက ကောင်းရွှေစင်နှင့်နွေဦးကို ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုခဲ့သည်။

“ကိုကောင်း နေကောင်းသွားပြီလား။ ဆေးတော့မှန်မှန် သောက်ဦးနော်၊ ကျန်းမာရေးဓာတ်ကောင်းပေမယ့် ရေပြောင်း မြေပြောင်းမှာ သတိထားဦး။ အခု အလည်လာကြတာလား၊ အတော်ပဲ အိမ်မှာအုန်းနို့ခေါက်ဆွဲလုပ်စားတာနဲ့”

“ခက်ခက်ခဲခဲ မကူညီရပါဘူး။ ဟောဒီ ကျွန်တော့်ညီတော် မောင်ကို ဒီအိမ်မှာခဏထားချင်လို့ပါ”

“ဟင်”

“အို ...”

တူဝရီးနစ်ယောက် အာမေဒိုတ်သံတွေ ထွက်သွားရပြီး နားမလည်သည့်အကြည့်တွေနှင့်ကြည့်ကြသည်။ ကောင်းရွှေစင် ရှင်းပြရပါ၏။

“ဒီလိုပါ ... ဒေါက်တာကိုကျွန်တော့်မိတ်ဆွေရင်းချာလို သဘောထားတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်အခက်အခဲကို ရှင်းပြချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါရှင် ... သက်ကလည်း ကိုကောင်း တို့အိမ်ကအကျယ်ကြီး။ ယောက်ျားတွေချည်းနေလို့ အဆင်ပြေ ရဲ့နဲ့ သက်ဆီမှာထားချင်တယ်ဆိုတော့ မျက်စိလည်သွားလို့ပါ”

“ဒီလိုရှိပါတယ် ... သက်၊ သက်မြင်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့်လူက မိန်းကလေးလိုနုနုလှလှလေ။ ယောက်ျားချော မချောဘဲ မိန်းမချောချောတယ်လေ။ ဒီတော့ အိမ်မှာရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေက ထိကပါးရိကပါး ဖက်လှဲတကင်းနေချင်ကြ တော့ ...”

“ဪ ... သက် သဘောပေါက်ပြီ၊ ခေတ်ကြီးက ယောက်ျားချင်းလည်းချမ်းသာမပေးကြတဲ့ခေတ်ဆိုတော့ ဒီမှာထား ချင်တာပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒါထက် ကိုကောင်းချာတိတ်က မိန်းမ

တော်ပေါက်မနေပါဘူးနော်”

“ဟာ ... မပေါက်ပါဘူး။ စိတ်ချ သူကအေးအေးဆေး ဆေးနေချင်တယ်။ ကျွန်တော့်လူတွေက ဆွဲလား လွဲလားနဲ့ ခပ်စနိုးနေချင်တော့ ... သူ စိတ်ဒုက္ခရောက်ရလို့ပါ။ ပြီးတော့ ခပ်ခါတည်းခွင့်တောင်းရဦးမယ်။ နွေဦးက ကျွန်တော့်အတွက် သေည့်ပေါ့။ ကျွန်တော် စားရေးဝတ်ရေးအတွက်အဝတ်တာဝန် ချပါတယ်။ ဒီတော့ နွေဦးကို ဒီမှာထားပြီး ကျွန်တော်ကဒီမှာ မင်းလားစားမယ်။ ရေချိုး အဝတ်အစားလဲမယ်။ အိပ်တော့ အိမ်ပြန်အိပ်မယ်။ ဒီတော့ ဒေါက်တာတို့ရဲ့လွတ်နေတဲ့တစ် ခက်ခန်းကို ကျွန်တော်တို့ငှားပါရစေ”

“ရပါတယ်ရှင် ... ကျွန်မတို့ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ် စမှမဟုတ်ဘဲ၊ အိမ်ရှင်ကိုပြောပေးပါ့မယ်”

“ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါဆို ကျွန်တော်တို့နက်ဖြန် နှိုင်းလာချင်ပါတယ်။ အဆင်ပြေမယ်ဆို ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ”

ဖုန်းနံပါတ်ပေးပြီး ... သူတို့နှစ်ယောက်နှိုင်းလာခဲ့ကြ သည်။ အိမ်ရောက်ပြီး တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် အိမ်ရှင်ကခွင့်ပြု ခြင်း၊ ဖုန်းဆက်လာသဖြင့် နွေဦးအိမ်ပြောင်းဖို့အထုပ်အပိုး နေရတော့သည်။

“ဟင် ဒါ ဒါဘာလုပ်တာလဲ နွေဦး”

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ နွေဦးအထုပ်အပိုးတွေနှင့်ကို အခန်းထဲမှထွက်လာတော့ မိုးသောက်ပုံစံက အလန့်တကြား အသည်းအသန်။

“ကျုပ်အိပ်ပြောင်းတော့မယ်”

နွေဦးပုံစံက ခပ်ညှိုးညှိုး။ ဘာကြောင့်မလန်းတာလဲ သူမသိ။ ဒီအိပ်မှာ မနေရတာကြောင့်လား။ ဒေါက်တာအိပ် သွားနေရတာကြောင့်လား မသိ။ ရင်ထဲမှာလေးလံနေတာ အမှန်။

သူမရဲ့အယောင်ဆောင်ဘဝဟာ ပဒိုင်းသီးလိုပါပဲ။ စားရုံ၊ ပါပဲ။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှဝေဒနာကို လူမသိအောင်ပုံးဖိ၊ သိပ် နေရသည့်အဖြစ်။

သည်တော့ မိုးသောက်သဘောပေါက်လွှဲရ၏။

မပြောင်းချင်ဘဲ ကောင်းရွှေစင်အာဏာသုံးခိုင်းပြီးပြောင်းသည်ဟု သူထင်ခဲ့သည်။

“ဟာ ... ဒီအိပ်မှာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီမှာဘာအဆင်မပြေ တာရှိလို့လဲ၊ မင်းကို ဘယ်သူတွေကနှောင့်ယှက်နေလို့လဲကွာ၊ မင်းကိုငါတို့အားလုံးက ညီလေးလိုချစ်ကြတာပဲ”

“မသိဘူးဗျာ ကျုပ်ကိုလာမပြောနဲ့”

ရင်ထဲမှာ ဆွေးလျနေသည်မို့ နွေဦး မျက်ရည်ဝဲတော့ မိုးသောက်ပေါက်ကွဲရသည်။

သူက ယောက်ျားချင်းအချစ်ကို မနည်းပိတ်ပင်တားဆီး နေရသူ။ နွေဦး၏နုနုဖတ်ဖတ်ပုံစံလေးကို အရုပ်ကလေးလိုအလှ ကြည့်နေချင်သူ။

“ဟာကွာ ... တောက်”

သူ နွေဦး၏ကိုယ်လေးကိုကြိုးပွေ့ပက်လိုက်တော့ သူမ အလန့်တကြားနောက်ဆုတ်ခုန်လိုက်ရသည်။

“ဖယ်ဗျာ ... ကျုပ်ကိုဒါမျိုးတွေလုပ်တာမကြိုက်ဘူး”

“ဆောရီ၊ ... ယောက်ျားချင်းပဲညီရယ်၊ ငါမင်းကိုချစ် တယ်၊ အချစ်ကိုမဝေခွဲတတ်ပေမယ့် ငါမင်းကိုသံယောဇဉ်ရှိတာ အမှန်ပဲ၊ မင်းကို ငါတစ်သက်လုံးအလှကြည့်နိုင်တယ်၊ တစ်သက် လုံးစောင့်ရှောက်နိုင်တယ်”

“တော်စမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားကြောင့် ကျုပ်ပြောင်းရတာ သိလား၊ ယောက်ျားချင်းတောင်ချမ်းသာမပေးတဲ့လူ”

နွေဦး သူ့ကိုတွန်းထိုးပြီး အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ဆွဲချသွားတော့ ကားတံခါးဖွင့်ပြီးရပ်နေသည့် ကောင်းရွှေစင် မျက်မှောင်ကျ လျက်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကြာနေရတာလဲ”

“မိုးသောက် နှုတ်ဆက်နေလို့”

“ဘာ ... ”

နွေဦး ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဖွင့်ထားသည့်ကားထဲသို့ အထုပ်အပိုးတွေအရင်သွင်းသည်။ နောက် လူဝင်ထိုင်လိုက်၍ ပြင်တော့ ...

“မင်း ... ရှေ့ဘက်လာလေ”

ကောင်းရွှေစင်အော်သံက လိပ်ပြာလွင့်လှလှ။ ကိုယ့်ကို အကြောင်းပဲ့အော်တော့ နွေဦး နှုတ်ခမ်းကိုပြတ်လုအောင်ကိုက် ထား၏။

ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့သက်ရှိအရပ်တစ်ရပ်ပါ။ ကျားကွက် ရွှေသလို ခင်ဗျားရွှေလိုရာရွှေပါ။ ခင်ဗျား ထားသလိုနေ၊ ထ သလိုသွားမယ့်သူပါ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရင်ထဲမှာအချစ်နဲ့အထိ မာနလည်းဆတူရှိတယ်။

မိုးသောက် သူတို့ကားနားသို့တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာ သည်။ သူပုံကမခိုးမခန့်။ သူ့အပြုံးကမထိတထိအပြုံးနှင့်။

“ဆရာ ဒါတော့မတရားဘူးဗျာ၊ လူတစ်ယောက်ကို ဆန္ဒမပါဘဲ ကိုယ်ထားသလိုနေ၊ စေချင်သလိုစေတာတော့ နေ

ခေတ်က သက်ဦးဆံပိုင်စံနစ်ကိုအတုခိုးရာကျပါတယ်”

“မင်းဘာမှဝေဖန်စရာမလိုဘူး၊ ဒါ ငါ့အလုပ်သမား ငါ ထားချင်တဲ့နေရာမှာထားမယ်”

“ဒီလောက် ကဲကဲဆက်နေရင်လည်း ဆရာသူ့ကိုလက်ဆွဲ အိတ်ထဲထည့်ပြီး သွားလေရာခေါ်သွားပါလား”

“ဟေ့ကောင် ... ”

“အာ ... ဆောရီးဆရာ၊ ကျွန်တော်မှားသွားတယ်၊ ကျွန်တော်နွေဦးကိုအရမ်းခင်တယ်၊ သူ့မရှိရင် ကျွန်တော်နေလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“သေလိုက် ... မင်းအဲဒီမှာလဲသေလိုက်”

ကောင်းရွှေစင် ကားကို ဆောင့်ပြီးမောင်းထွက်ခဲ့သည်။ မိုးသောက် ဖရိပ်ရပ်ရမ်းပတာမျက်နှာပျက်ယွင်းကျန်ခဲ့တာကို သူ ဆန့်နဲ့ဒေါသထွက်နေ၏။

ဒီကောင် ဘာကောင်လဲ။ နွေဦးကိုမိန်းကလေးမှန်းသိလို့ ဆား။ ဒီလိုလည်းမဟုတ်သေးပါဘူး။

ဒေါသဖြင့် ကိုယ့်သက်လှယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လည်း လမင်းလိုဖြူစင်ဝင်းသစ်သည့်မျက်နှာလေးက ဆွေးလျ မျိုးနွမ်းလျက်။

ဘုရားရေ ... သူ့နွမ်းလျနေတာ ငါ့အတွက်လား။ မိုးသောက်အတွက်လား။

မိုးသောက်သည်လည်း လူချောတစ်ဦးပါပေ။ လူငယ်

စတိုင်အပြည့်နှင့်ခပ်ကြမ်းကြမ်းစတိုင်က ကောင်မလေးတွေ အကြိုက်။ သည်လိုတွေမိတော့ သူ့ရင်တွေမီးပုံကြီးလို့ပူလောင် ခဲ့သည်။

“တောက် . . . ”

နွေဦး၏မျက်ရည်ဝဲသည့်ရုပ်ကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာမသေ မချာဖြစ်ရသည်။ အချစ်ဟာ လူကိုရှုံးသွပ်စေပါလား။ ငါဒေါသ တွေလေ့ရှိဦးမှပါ။

ဒေါက်တာတို့အိမ်ရောက်တော့ လွတ်နေသည့်အခြမ်းကို တံခါးဖွင့်ထားနှင့်၏။ ဒေါက်တာအသွင်က ကောင်းရွှေစင်တို့ ပြောင်းလာသည့်အတွက် ကျေနပ်ကြည်နူးသည့်အသွင်။ အန်တီ ကြီးကလည်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဝဝနှင့်မလိုက်၊ ပေါ့ပါးသွက်လက် လျက်။

“လာ အန်တီတို့ အခန်းကိုလဲ့ကျင်းပေးထားတယ်။ နွေဦး တစ်ယောက်တည်းနေမယ့်အတူတူ မောင်ကောင်းပါလာနေရင် အန်တီတို့တောင်အဖော်ရသေးတယ်”

“ကျွန်တော်အားနာလို့ပါအန်တီ၊ ဒေါက်တာနဲ့အန်တီက မိန်းမသားတွေမဟုတ်လား”

“ခုရော . . . နွေဦးလာနေတာပဲမဟုတ်လား”

“ကလေးသာသာကောင်လေးတစ်ယောက်ထဲဆိုတော့ အန်တီတို့သိက္ခာမကျဘူးပေါ့”

ဒေါ်နှင်းသီတာ ဘာမှဆက်မပြောချင်တော့ပေ။ နွေဦး၏

အထုပ်အပိုးကိုသာယူပြီး နေရာချပေးနေလေ၏။

“ဒီနေ့မနက်စာတော့ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်စလုံး အန်တီတို့အိမ်မှာစား။ ပင်လယ်ငါးစားတယ်မဟုတ်လား”

“နေပါစေ ကျွန်တော်တို့ချက်ခဲ့ပါတယ်”

နွေဦး ငြင်းပေမယ့် ကောင်းရွှေစင်က မငြင်းသည့်အပြင် ခေါ်နှင်းသီတာကလည်း သဘောကောင်းဖော်ရွှေလွန်းလှသဖြင့် သည်မနက်စာ သူတို့ဆီမှာစားရပေတော့မည်။

ပစ္စည်းများနေရာချပြီးတော့ ဒေါက်တာနှင့်အန်တီက ထမင်းစားလာခေါ်သည်။ အိမ်က တစ်ခန်းစီကန့်ထားပေမယ့် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာကတော့ တစ်ဆက်တည်း။

ဒေါက်တာနှင့်အန်တီတို့နောက်သို့ သူတို့နှစ်ယောက်လိုက် ကြသည်။ ထမင်းစားခန်းက အိမ်နောက်ဖက်မှာရှိပြီး စားပွဲပေါ် မှာ ဟင်းတွေက ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ။ စားပွဲတစ်လုံးပြည့်လှနိုးပါ။

အစားကောင်းကြိုက်သည့် ကောင်းရွှေစင်တစ်ယောက်ကို ဒေါက်တာနှင့်စကားတပြောပြော စားလိုက်၊ သောက်လိုက်သည်။ ဘေးမှနွေဦးကိုပင်မမေ့နေသလားပင်။

နွေဦးကို အန်တီကြီးက ဂရုစိုက်ပါသည်။

“စား . . . သား ထည့်စား၊ ဒီငါးပေါင်းလေးကချိုပါတယ်။ ပင်လယ်ငါးကြော်ရော၊ ဟင်းချိုကလည်း အန်တီစပါယ်ရှယ် ချက်ထားတာ”

သူမ ပန်းကန်ထဲဟင်းတွေကျလာခဲ့ပြီး နွေဦးမနည်းကြိတ်

မှိတ်မျိုးချနေရပါသည်။

စားသောက်ပြီးတော့ ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး သူမတစ်ဘက်ခန်းသို့ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“ကဲ နွေဦး ကျန်ခဲ့ပေတော့၊ ညစာကျမှ ကိုယ်လာတာမယ်၊ နေရဲတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ နေရဲပါတယ်”

“အေး . . . ဒီမှာထားရတာ ငါစိတ်ချမ်းသာတယ် ဟိုအိမ်မှာဆိုရင် ဟိုကောင်ကိုစိတ်မချရတာနဲ့ ငါနလုံးရောဂါဖြစ်မယ်”

ကောင်းရွှေစင် နွေဦးကိုနှုတ်ဆက်၊ ဒေါက်တာတို့တူဝံ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ကားမောင်းထွက်ခွာသွားသည်။

အလုပ်ထဲသို့သွားတာဖြစ်ရမည်။ မိုးသောက်နှင့်အဆင်မပြေပါ့မလား။ နွေဦးစိတ်ပူနေသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ . . . အန်တီဒေါ်နှင်းသီတာနှင့် အတူ နွေဦးဈေးဝယ်လိုက်ရသည်။

ဈေးထဲမှာဈေးဝယ်နေဆဲ နောက်ဘက်မှလက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲခံရမှုကြောင့် နွေဦးလှည့်ကြည့်ရာ . . . မိုးသောက်ကို တွေ့လိုက်၏။ သူရပ်က မကျေမနပ်နှင့်မူနီကုပ်ကုပ်။

“နေရတာအဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် ဒေါက်တာတို့တူဝံ့လည်းရှိတာပဲ”

“မင်းအလုပ်ကဘာလဲ သူ့ရဲ့စပါယ်ရှယ်ဆာ့ပဲလား”

ဒီမေးခွန်းကြောင့် နွေဦးတွေဝေသွားရသည်။ ငါ့အလုပ်က ဘာလဲ။ သူ့ကိုအလုပ်အကျွေးပြုဖို့သက်သက်လား။ အေးလေ တံတားဆောက်တာ အဆောက်အဦတွေဆောက်တာငါမှ နားမလည်ဘဲ။

“စာရင်းဇယားတွေလည်းကူရေးပေးရတယ်၊ ကွန်ပျူတာရိုက်ရမယ်”

"တောက် ... လူတစ်ယောက်လုံးကို ငွေဝယ်ကျွန်လို အရုပ်တစ်ရုပ်လို သူထားချင်သလိုထား။ ခိုင်းချင်သလိုခိုင်းနေတာ"

"ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်နေတာလဲဗျာ၊ ကျုပ်သူ့အလုပ်သမားပဲ။ သူ့ခိုင်းတဲ့အလုပ်ကိုလုပ်တယ်၊ လစာရတယ် ပြီးတာပဲပေါ့"

"ဟ ... လူဆိုတာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိသေးတယ်ကွ၊ ငါတို့က ဘာတွေမို့ မင်းကိုတခြားပို့ပစ်ရတာလဲ၊ မင်းကရောဘာမို့လဲ"

"မသိဘူးဗျာ ကျုပ်သွားမယ်"

ကိုယ့်လက်မောင်းကိုရုန်းယူပြီး နွေဦးဆွဲခြင်းတစ်လုံးနှင့် အန်တီကိုလိုက်ရှာနေတော့ မိုးသောက်မအိမလည်နှင့်ကျန်ခဲ့သည်။

မိုးသောက်စိတ်ထဲမှာ သံသယတွေအပြည့်။

နွေဦးဟာ မိန်းကလေးလား၊ ယောက်ျားလေးလား။

ယောက်ျားထက် မိန်းမဖြစ်ဖို့ပိုများပါသည်။ အဲဒီ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဘယ်လိုဖော်ထုတ်ရမလဲ။

အဲ မိန်းကလေးဖြစ်တော့ရော သူ့ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ မိန်းကလေးဆိုလျှင် သူ့ချစ်လို့ လက်ထပ်လို့ရမည်။ နွေဦးကရော သူ့ကိုချစ်ပါ့မလား။

မိုးသောက်အတွေးတွေများနေရင်း ပထမဦးဆုံးနွေဦးဟာ မိန်းကလေးဟုတ်မဟုတ် တိတ်တဆိတ်စုံစမ်းဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

နွေဦး အန်တီနှင့်ကိုမိတော့ ကိုယ်လိုချင်တာများကို

အန်တီနှင့်အတူ ဆက်ဝယ်သည်။ အန်တီနှင့်ကလည်း အပျိုကြီးပီပီစစ်စစ်ရသည်။

"စောစောက လူချောလေးကဘယ်သူလဲ၊ နွေဦးပိတ်ဆွေလား၊ ရန်ကုန်သားပဲလား"

"ဟုတ်တယ် ဆရာတို့အဖွဲ့ထဲကပဲ ဒီပြောင်းမလာခင်က အတူနေကြတယ်လေ"

"ဪ ... ဒါကြောင့် မောင်ကောင်းက အမြန်ပြောင်းပြေးလာတာကိုး၊ သူ မင်းကိုကြည့်နေပုံက စားမတတ်၊ ဝါးမတတ်ပဲ၊ ဟိုးရှေးခေတ်က ရှင်ကစွည်းကိုပစ်မှားတဲ့ မောင်မစွကလို ထင်ပါရဲ့ကွယ်၊ မင်းကလည်းယောက်ျားဖြစ်ပြီး ချောချောနိုင်လွန်းတယ်"

"ဟာ အန်တီကလည်း"

နှစ်ယောက်သားဈေးဝယ်ပြီးတော့ စကားတပြောပြောနှင့် အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

တိုက်ခန်းတစ်ခန်းစီမို့ မီးဖိုကလည်းသပ်သပ်စီ၊ တော်သေးသည်။ အန်တီနှင့်စပ်စုပုံနှင့် နွေဦး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်တာမကြာခင်ပေါ်နိုင်သည်။

ကိုယ့်မီးဖိုနှင့်ကိုယ်ချက်ပြုတ်နေစဉ် အိမ်ရှေ့မှကားရပ်သံကြားလိုက်ရပြီး အိမ်တံခါးခေါက်သံကြားလိုက်ရသည်။

"ကိုကိုပြန်လာတာလားမသိဘူး"

နွေဦး ဝမ်းသာအားရအပြင်ထွက်ခဲ့တော့ ဘီလပ်တံခါး

အပြင်ဘက်မှာရပ်နေသူက မိုးသောက်ဖြစ်နေ၏။

“ဟင် ...”

နွေဦးမှာ တံခါးဖွင့်ပေးရမှာလည်းအခက်။ မဖွင့်ရမှာလည်း အခက်။

မိုးသောက် နွေဦးကိုကြည့်နေပုံက အရည်ဖျော်ပြီး သောက် တော့မည်ရုပ်နှင့်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ကိုမိုးသောက်”

“နွေဦးကိုသတိရလို့လိုက်လာတာပါ။ တံခါးဖွင့်ပါဦး”

“မနက်ကတင်ဈေးထဲမှာတွေ့ပြီးပြီလေ။ သတိရစရာလို သေးလို့လား။ ခင်ဗျားအလုပ်ထဲမသွားဘူးလား”

“သွားတယ် အခုထမင်းစားချိန်ပို့ပြန်လာတာ။ ကိုယ်တို့ လည်းအိမ်မှာထမင်းချက်စားတဲ့အခါစာ။ အလုပ်ရှုပ်တော့လည်း ဝယ်စားတာပေါ့”

မိုးသောက်မှာ မယ်မယ်ရရအကြောင်းပြချက်မရှိ။ နွေဦး တံခါးဖွင့်မပေးရဲ။ ကိုကိုပြန်လာလျှင် ပြဿနာ။

“ကဲ ... ညည်းသည်ကို တံခါးဖွင့်မပေးတော့ဘူးလား ဖြစ်နေလိုက်တာကွာ သူ့ကိုသူ့အပျိုဖြန်းလေးကျနေတာပဲ”

နွေဦး ဒုက္ခရောက်နေသည်။ သူ့ကိုစိတ်မချလို့ ဒီအိမ်ရွှေ့ ထားပေးကာမှ ဒီအိမ်ထိလိုက်လာပြီးနှောင့်ယှက်ရသေးသည်။

“ဆရာကတယ်သူမဖွင့်မပေးရဘူးတဲ့ ဆောရီးဗျာ၊ နောက် ဆရာရှိတဲ့အချိန်လာ”

နွေဦး အားမနာနိုင်တော့။ ကိုကိုနှင့်ပြဿနာမတက်ချင်ပါ။ နောက်မီးဖိုဘက်သို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ သည်တော့လည်း လူဆိုး က အိမ်ကိုကွေ့ပတ်ပြီး နောက်ဘက်မီးဖိုပြတင်းသို့ရောက်လာ သည်ပါပဲ။

နွေဦးမှာ ထမင်းချက်ရင်းမို့ အပေါ်မုဂျာကင်ဝတ်မထား။ ရုပ်ပွက သူမ၏အလှကိုရိုးတိုးရိတ်တိတ်ထင်နေလေသလား မလုံမလဲ။ သူမ မျက်မှောင်ကျူကြည့်နေတော့ မိုးသောက်အသွင် ကပြုံးတုံတုံ။

ထမင်းချက်နေသည်မို့ သရိုးကွာတားပွပွနှင့် နွေဦးခြေ သလုံး ခြေဖဝါးများကိုသေသေချာချာစေ့စေ့ကြည့်နေပြန်သည်။

ဟောင်းမို့သည်ခြေအစုံနှင့် ခြေချောင်းလေးများက နွေဦး မိန်းကလေးဆိုတာ ဖော်ကောင်လုပ်နေလေသလားပင်။

သူကပြုံးစေ့စေ့နှင့်ကြည့်လေ နွေဦးမလုံမလဲဖြစ်ရလေ။ သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေပေ မလုံဒေါသတွေထွက်လာရ၏။

“ဒီမှာဗျို နွေဦးကိုလာကြည့်နေတယ်” လို့အော်ရအောင် လည်း ကိုယ့်အသွင်ကယောက်ျားလေးအသွင်။

“ကိုမိုးသောက်ပြန်တော့ဗျာ ကျုပ် ပြဿနာမတက်ချင် ဘူး”

“ပြဿနာ ... ဘာကိစ္စကြောင့်ပြဿနာထက်ရမှာလဲ၊ မင်းဆီခင်လို့မင်လို့အလည်လိုက်လာတာပဲလေ၊ ပြီးတော့”

မင်းအိမ်ထဲကို တစ်ဖဝါးမှမဝင်ပါဘူး။ မင်းတို့ကရောဘယ်လိုလဲ
မင်းဆရာက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို မိန်းကလေးထိန်း
သိမ်းနည်း ထိန်းသိမ်းထားရသလား။ တစ်ခုခုတော့လွဲနေပြီထင်
တယ်”

“အဲဒါ ခင်ဗျားကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး”

နောက်တော့ ... နွေဦး မိုးသောက်ကိုအရေးမလုပ်တော့
ဘဲ နောက်ခိုင်းကာ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေတော့သည်။ သည်
အခါမိုးသောက် နွေဦးကို အနုလုံး ပဋိလုံ သေသေချာချာကြည့်နေ
လေတော့သည်။

ကြည့်လေလေ တူလေလေပေါ့။ သေချာပါပြီ။ နွေဦးဟာ
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကောင်းရွှေစင်က
ဒီလိုထိန်းသိမ်း သိမ်းဝှက်ထားတာပေါ့။

စေ့စေ့တွေးတော့ အကွင်းလိုက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ အဖြေ
သိရသည်နှင့်မိုးသောက် မီးဖိုပြတင်းမှခွာလာခဲ့သည်။ ပြဿနာ
တစ်ခုကို ထိပ်တိုက်ရင်မဆိုင်ချင်။

“သွားပြီဟေ့ ... အချစ်ကလေး။ မင်းလည်း ဒီအိမ်ကြီး
ထဲမှာ တစ်သွေး တစ်သံ တစ်မိန့် နာခံမနေနဲ့၊ လူဆိုတာ
လွတ်လပ်မှုကိုမြတ်နိုးရတယ် မှတ်ထားနော်”

သူ အိမ်ရှေ့ဘက်ရောက်တော့ ကောင်းရွှေစင်၏ကာ၊ ဝင်
လာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ပြဿနာပဲ”

သို့သော် ဟန်ကိုယ်ဖို့ပေါ့။ မိုးသောက် ခပ်တည်တည်ပဲ
ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ဘယ်လိုပြဿနာတွေ
တက်ကုန်ကြမလဲ။

သည်အဖြစ်ဟာ မရိုးသားမှန်း မိုးသောက်သိသည်။
ကောင်းရွှေစင်ဟာ နွေဦးကိုချစ်နေမှာမလွဲ။ သူတို့ပုံစံကြည့်ရတာ
ချစ်သူအစစ်တွေတော့ ဖြစ်ပုံမရသေး။ နွေဦးဟာအပျိုစင်ရိုင်းလေး
ပဲဖြစ်မည်။ သူတို့ကိုကြည့်ရတာ ပွင့်လင်းပုံမရသေး။

မိုးသောက် အားတွေတက်နေမိသည်။ နွေဦး၏အသွင်
အပြင်လေးကိုစိတ်ဝင်စားလှသည်။ ယောက်ျားလေးပုံစံနှင့်တောင်
မချင့်မရဲဖြစ်ရတာ။ ယခုမိန်းကလေးဖြစ်ဖို့ ရာခိုင်နှုန်း ၈၀
လောက်သေချာနေတော့ သူရအောင်ကြိုးစားမည်။ တစ်ချက်ခုတ်
နှစ်ချက်ပြတ်ပေါ့။

နွေဦးကိုလည်းရ ကောင်းရွှေစင်ကိုလည်းပညာပေးရမယ်။
ဒက်ဒီနှင့်ရှယ်ယာပိုင်ဆိုင်သည့် ကုမ္ပဏီဟာအကျိုးအမြတ်တွေ
ဖြစ်ထွန်းလှသဖြင့် သူတို့သားအဖနှစ်ယောက် ဒီကုမ္ပဏီကို လဲက်
လွှဲပိုင်ဆိုင်ချင်တာ တစ်ပိုင်းသေနေ၏။

ယခုကျ ကောင်းရွှေစင်တို့က ၆၀ ရာခိုင်နှုန်းပိုင်ဆိုင်ပြီး
သူတို့က ၄၀ ရာခိုင်နှုန်းလောက်သာပိုင်ဆိုင်သည်။ ကောင်းရွှေစင်
တို့ကလည်း သူတို့ ၆၀ ရာခိုင်နှုန်းကိုအထိမခံ။ အင်း ...
ဒင်း၊ အချစ်နာကျပြီး အလုပ်တွေမလုပ်နိုင်တော့မှ သည်ကုမ္ပဏီ
ကိုအပိုင်သိမ်းရမည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်ပြီ ယာလည်းညက်စေ၊ ကြက်လည်းမာစေ ဆိုသလို ကောင်းရွှေငင်နဲ့ငွေဦးတို့ကြားထဲ သူ့အတင်းတိုးဝင်ရမည်။ ရလည်းကိစ္စမရှိ။ မရလည်းကိစ္စမရှိ။

ကောင်းရွှေစင်၏ စိတ်တွေဖရိုဖရဲဖြစ်ကုန်မည်ဆိုလျှင်ပဲ အမြတ်။

နောက်မှာတော့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ခဲ့မည်မသိ။ မိုးသောက်သူတို့နှစ်ယောက် ပြဿနာတက်ဖျက်ကို တွေးကြည်ပြီးအူမြူးနေလေသည်။

ဇွေဦးတံခါးပွင့်ပေးလို့ တိုက်ခန်းထဲဝင်လာသည့်ကောင်းရွှေ အသွင်ကသုန်သုန်ပုန်ပုန်။

“ကိုကို ထမင်းတစ်ခါတည်းစားမယ်နော်၊ ဒီနေ့ မိုးတွေရွာမလားလို့ ဇွေဦးကြောက်နေရသေးတယ်”

ကောင်းရွှေဝင် သူမကို စကားတစ်ခွန်းမျှပြန်မပြောပါ။ ငါးစားခန်းသို့သာ တန်းလျှောက်သွား၏။ ကိုကိုပုံစံကအလုပ်မှာ အရမ်းပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာသည့်ပုံ။ သည်ကျတော့လည်း သောက်ကိုမြင်လိုက်ရုံသာဖြင့် အမောဆိုသွားပုံရ၏။

ကိုယ်ကအပြစ်လုပ်ထားပေမယ့် နလန်ထစ်လူမဟာကိုကို အလုပ်တွေလည်းပင်ပန်းနေသဖြင့် ဇွေဦးသနားပိတာအမှန်။ ညီတော့ ကိုကိုအတွက် ထမင်းဟင်းပူပူနွေးနွေးများကိုခူးဝပ်။ ဆင်ပေးနေပုံက အရမ်းဂရုစိုက်လွန်းလို့ ပျာယိပျာယာ။

ကောင်းရွှေဝင်လည်း ဇွေဦးကိုမျက်ခုံးတွန့်ပြီး သေသေချာ

ချာအကဲခတ်နေလေ၏။ ဟိုကောင်လာသွားတယ်။ အိမ်တံခါးဖွင့်ပေးပေမယ့် နောက်ဘက်ကပတ်ပြန်လာတဲ့ပုံ။ နောက်ဘက်မီးဖိုထဲမှာများချိန်းတွေကြသလား။

“ဘုရားရေ . . .”

ငါ့အဖြစ်က ဘုရားရှင်လက်ထက်က ပုဏ္ဏားအိုကြီးလိုဖြစ်နေပြီလား။

အပျိုစင်လိုချင်လို့ မွေးစမိန်းကလေးငယ်ကို ငယ်ငယ်ထဲက ယောက်ျားမမြင်ဖူးရအောင် ထိန်းသိမ်းမွေးမြူလာခဲ့ပြီး အရွယ်ရောက်တော့ လက်ထပ်လိုက်တယ်။

ဒါပေမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်က ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ပြီး ပြားယောင်းပျက်ဆီးတော့လည်း ပုဏ္ဏားကြီးရဲ့သမီးသမီးငယ်လေးဟာ ပျက်စီးရတာပါပဲ။

ထောက်ကြီးမှာ အရေးကြီးတာ သစ္စာတရားပဲ။ ငါစိုးရိမ်လွန်နေတယ်။

ငါသတိသမီးလေးဟာ လူတွေထဲမှာနေရမှာပဲ။ ယောက်ျားတွေနဲ့လည်းဆုံနေရမှာပဲ။ ဘုံ့ ရ ဆင့်မှာတင်ထားတော့စေ့ငါသတိသမီးလေးသစ္စာရှိပုံဖြစ်မှာပဲ။

“နွေဦး . . .”

“ကိုကို . . .”

“ဟိုကောင် ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ သူက မင်းမိန်းကလေးမှန်းဆိုတာသိသွားပြီလား။”

နွေဦး ဘာမှပြန်ပပြော။ ကိုကိုစိတ်ဆိုးမှာလည်း ကြောက်ပါသည်။

ဪ . . . ငါ့အဖြစ်ကလည်း ဆိုးလိုက်တာ။ ဟိုးအရင်ကလေးတစ်ယောက်လို ယောက်ျားတစ်ယောက်လိုနေလာခဲ့တုန်းက ဘာပူပင်သောကမှပရှိခဲ့ရဘူး။ သောကဆိုတာ နားမလည်ခဲ့ရဘူး။

အခု မိန်းကလေးအဖြစ်ကိုရမှ၊ အချစ်ဆိုတာကိုစတင်မြင်တွေ့လာတော့မှ သောကတွေ၊ ဒုက္ခတွေရောက်လိုက်ရတာ။

အချစ်ဆိုတာဘယ်လိုကြီးလဲ။ ကိုကိုကိုထားခဲ့ပြီး ကိုယ့်မေမေနဲ့ အစ်မတွေရဲ့အရိပ်ကိုပဲ သောကကင်းစွာနဲ့ပြန်ပြေး ခိုဝင်ချင်ပါတော့တယ်။

အတွေးနှင့် နွေဦး ပျက်ရည်ပိုင်းလာတော့ ကောင်းရွှေစင်ပိုပြီး သံသယဝင်ရ၊ ဒေါသထွက်ရသည်။ အချစ်ကြောင့်လည်း ခြင်္သေ့ကြီး ဘီလူးကြီးဖြစ်ရပြီ။

“ဟေ့ . . . ဒါဒီစရာလားကွ၊ ဘာလဲ မင်းဟန်ရေးပြတာနဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာပေါ်သွားပြီလား။”

ဒီလောက်ထိပြောလတော့ နွေဦးပျက်ရည်ကျရပေပြီ။

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ကိုကိုရယ်၊ နွေဦးက ဘာဖြစ်လို့ဟန်ရေးပြရမှာလဲ၊ ဒါပေမယ့် သူကပျက်စိစူးသလားမှမသိတာ၊ မိန်းကလေးထင်လို့လာရှုပ်နေတာ၊ တကယ်တော့ ကိုကိုအစိုးရိမ်ကြီးနေတာ၊ နွေဦးကို မိန်းကလေးလိုပဲထားလိုက်ရင် သူ ဒီလိုအတိုင်း

ရဲမှာမဟုတ်ဘူး။ မိန်းကလေးအစစ်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာက ကြီးမားပါတယ်ကိုကို။

“မင်းဘာမှနားမလည်ဘဲနဲ့ ငါ့ကိုအကြံပေးနဲ့။ ဘာလဲ သနပ်ခါးလိမ်း၊ မိတ်ကပ်လိမ်း၊ အဝတ်လှလှတွေဝတ်ပြီး အလှပြဟန်ရေးပြချင်ပြီလား။”

“ကိုကို မတရားမပြောနဲ့”

“မဟုတ်လို့လား မင်းဟာဗြဟ္မာဦးခေါင်းပဲ။ ထားစရာနေရာကိုမရှိဘူး။ ရေထဲကျရင် ရေတွေခန်းမယ်၊ ကုန်းပေါ်ကျရင် မီးလောင်မယ်၊ သိန်းယိုပြည့်မီးရှို့မယ့်မိန်းမ၊ အခုအတိုင်းတောင် ဟိုက ပြုတစ်ပြုတစ် ဒီကချောင်းနဲ့ မိန်းကလေးလိုသာ ဝတ်နေလိုက်ရင် နောက်ကရထားတွဲနဲ့လိုက်ကောက်ရမယ်”

ကိုကိုပြောသည့် စကားတွေက ရင်သီးလွန်းလျှင် နွေဦးမှာ မျက်ရည်တွေပင် တန့်ခနဲရပ်သွားရ၏။ ဘာတွေကိုရထားတွဲနဲ့ လိုက်ကောက်ရမှာလဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လမင်းကို လက်ဝါးနဲ့အုပ်ထားလို့မရသလို နွေဦး၏အလှတွေကိုလည်း အုပ်ထားလို့မရပါ။ ပြုစင်ဝင်းနှစ်ပြီး မျက်ခုံ။ မျက်တောင်၊ မျက်လုံးလေးတွေလှပလွန်းသည့် ကောင်မလေးဟာ နှာတံနှင့်နှုတ်ခမ်းကလည်း ကမ္ဘာကျော်လက်ရာ။

နေပူစပ်ခါးမှာ လျှောက်ပဆော့တော့ဘဲ အခန်းအောင်း အရိပ်ထဲနေလိုက်သည်နှင့် အလှတွေကထင်ရှားဝင်းပလာချေပြီ။ သည်ကြားထဲ အချစ်စိတ်တွေရင်ထဲရောက်လာသည်

မိန်းမပျိုလေးပို့ မျက်နှာလလေးကရှက်စနိုး။ ချစ်စနိုးနှင့်ရွှန်းရွှန်းပပ။

ကိုယ်လုံးအလှကိုဘောင်းဘီတွေနှင့် ရုပ်အင်္ကျီပွပွတွေ၊ ဂျာကင်တွေနှင့်ဖျက်ထားသော်လည်း ယနေ့ဝတ်ထားသည့်အညိုနုကွာထားခူးအုပ်နှင့် ရုပ်အင်္ကျီ အဝါကွက်လေးနှင့်ကျ တကယ့်ကောင်ချောနုနုလေးလို လှရက်ပါပေ။

ကောင်းရွှေစင်မှာ ဒီ ဟိုမရောက်ဒီမရောက်မလေးကို ချစ်မိသည်စိတ်၊ စိတ်ပချသည့်စိတ်တွေကြောင့် ရင်တစ်ပြင်လုံး ခြောင်းဆန်နေရသည်။ သည်ကြားထဲ မချောကမျက်ရည်တစမ်းစမ်းနှင့်။

ချစ်သူမျက်ရည်ကို ဘယ်လိုကောင်မျိုးက အသည်းမာနိုင်မတဲ့လဲ။ သူ မကြည့်ရက်နိုင်။ ချောလည်းမချောချင်။ သည်တော့ ထမင်းစားပွဲမှဆက်ခနဲထကာ အလုပ်သို့ပြန်သွားဖို့ သူ့အိမ်ရှေ့ထွက်ခဲ့တော့ နွေဦးကိုကိုလက်ပောင်းကိုဆွဲထားရှာသည်။

“ကိုကို ထမင်းပစားဘဲ ပြန်မသွားပါနဲ့၊ နွေဦးကိုမကျေနပ်ရင် ရိုက်ပါကိုကို၊ ကိုကိုထမင်းဆာနေမှာဦးတယ်၊ အစာအိမ်တွေ ဘာတွေဖြစ်မှာဦးတယ်”

“အပိုတွေကွာ . . . မင်းကောင်ကို သွားပြောပါလား၊ ဒီစကားဟေ့ . . .”

“ကိုကို . . .”
ဘာလို့ကိုကို ဒီလောက်စကားကြမ်းနေတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့

www.burmeseclassic.com

ဒီလောက်ရက်စက်နေရတာလဲ။ အသက်ကြီးသူက အသက်ငယ် သည် ကောင်ပလေးကို နှင်းကန်နိုင်စားနေတော့ နွေဦးရင်ထဲမှာ နာနာကျင်ကျင်။

ကိုကိုရယ် ... ပညာရှိနှိပ်စက်နည်းနဲ့နှိပ်စက်နေတာလား ကွယ်။

ကောင်းရွှေစင် ... နွေဦးကို တွန်းခဲ့ပြီး တကယ်ပင် ဘာမှမစားဘဲ အပြင်သို့ ကားဖြင့် ပြန်ထွက်သွားခဲ့ရာ နွေဦး ဝမ်းနည်းပက်လက်ငိုမဆုံးဖြစ်ကျန်ခဲ့ရသည်။

မေမေနှင့်အစ်မနှစ်ယောက်ကိုလည်း ပိုလို့သတိရ၊ ပိုလို့ လွမ်းဆွတ်သွားရသည်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အငြိမ်းချမ်းဆုံးနေရာဟာ အမေ့အိမ်ပါပဲ။

ကြည့်စမ်း ဟိုစဉ်ခါကစမ်းရေထဲမှာဆင်းစိမ့်နေရသလို အေးချမ်းမွှေးမြဲခဲ့ရတဲ့ ငါ့ဘဝ။

ခုကျ ... မီးပုံထဲကငါးလို တဖျပ်ဖျပ်နဲ့ပူလောင်ကျွမ်းမြည် လိုက်ရတာ။

ဒါလား ... အချစ်။ ဒါဟာ အချစ်ဆိုရင်တော့ နွေဦး တကယ်ပင်မခံစားလိုတော့ပါ။

စူးအောင်လာသည့် နှလုံးသားနုနုလေးကို လက်နှင့်ဖိရင် မီးဖိုထဲ သူထားခဲ့ရာထမင်းစားပွဲဘေး ကြမ်းပြင်မှာ သူမ မျက် မှိတ်၊ မျက်ရည်တွေကျရင်း လဲလျောင်းနေမိပါသည်။

သည်စဉ် ... သူမကို စွေခနဲပွေ့ယူလိုက်မှုကြောင့်

နွေဦးအလန့်တကြား ပျက်လုံးဖွင့်ကြည့်၊ ရုန်းလိုက်သည့်အခါ-

"ဟင် ... ခင် ... ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ပြန်လာတာလဲ ခင်ဗျားကြောင့် ကျုပ်နဲ့ကိုကို ပြဿနာတက်နေရတယ်သိလား။ ဖယ် ... ကျုပ်ကိုမထိနဲ့"

မိုးသောက် ... တကယ့်လက်ပစ်ပဲခဲ၊ မိုင်းပဲခဲ၊ အဏုမြူပဲခဲ ရုပ်ကိုကကျက်သရေမရှိ။ သူ့ရုပ်ဘယ်လောက်ပင်ချောချော။ သူ မျက်နှာမှာ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုတစ်ခုရှိနေသည်ဟု နွေဦးထင် ဖြစ်၏။

သူကတော့ နွေဦးကိုတိုးလို့ပင်ဖက်ထားသေး၏။

"အချစ်ကလေးရယ် ... "

"ဘာ ... အချစ်လေးလဲ၊ ခင်ဗျား ရူးနေသလား၊ ဖယ်နော်၊ ကျုပ်အော်လိုက်မှာ"

"အော်လေ ... မင်းနဲ့ငါဟာယောက်ျားချင်းပဲ၊ ဘယ်သူမှ အရေးမယူဘူး၊ မင်းတို့ကလည်း မင်းတို့ရဲ့ဇာတိရုပ်ကိုဖွင့်ပပြရဲ ပါဘူးကွာ"

နွေဦး ဒေါသနှင့်သူ့မျက်နှာကိုလက်သီးနှင့်ထိုးပစ်လိုက် လျှင် ခွပ်ခနဲမြည်သွားပေမယ့် သူကကြမ်းတမ်းသန်မာသူမို့ ဖြူ ပင်မဖြူ။

နွေဦးကိုပိုလို့ပင် ဖျစ်ညှစ်ဖက်ပွေ့ထားပါ၏။

"ဒေါသတွေထွက်မနေပါနဲ့ကွာ ကိုယ်မေးတာပြေစမ်းပါဦး၊ ဘာအကြံအစည်တွေနဲ့မင်းတို့ ဒီပုံစံနေကြတာလဲ၊ ဘာလဲ လို့မေး"

တူးဂဲသားတွေလား။”

“ဟင် . . . ခင်ဗျား စော်ကားလှချည်လား။”

သည်တစ်ခါတော့ နွေဦးခပ်ကြမ်းကြမ်းဆောင့်တွန်းရန် ခါပစ်လိုက်သဖြင့် သူ့လက်ထဲမှလွတ်သွားရသည်။ နွေဦးအသွင် က ကျားသစ်မလေးလိုဝင်းဝင်းတောက်တောက်။

“သွား . . . ခင်ဗျား ခုထွက်သွား။ ကျုပ်ကဘာဖြစ်မှ ဇာတိရပ်ဖွင့်ပြရမှာလဲ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်နေချင်တဲ့ပုံစံနဲ့တာ ဘာမှ ခင်ဗျားလိုကလိမ်ကကျစ်မဟုတ်ဘူး။”

“ဟာ . . . ကလိမ်ကကျစ်လို့တော့ မစွပ်စွဲလိုက်ပါနဲ့ ယောက်ျားရှာမလေးကို အသည်းစွဲချစ်မိလို့ ကြိုက်မရှက်စိုက် ရက်ဖြစ်နေရတဲ့သူကို မတရားမပြောပါနဲ့ကွာ။ နွေဦးကို ကိုယ် စွဲစွဲလမ်းလမ်းချစ်တာပါ။ နွေဦးလက်ခံရင် အခုပဲ ဒက်ဒီနဲ့ဟင် တို့ဆီ ခိုးပြေးသွားမယ်လေ။”

“တောက် . . . ခင်ဗျား တော်တော်စော်ကားပါလား ကဲ ခင်ဗျား ထွက်သွားမလား။ မသွားဘူးလား ဒါပဲပြော။”

နွေဦး မီးပိုထဲရှိသားလှီးစားကိုကောက်ကိုင်ပစ်လိုက်လျှင် မိုးသောက်ပန်းတွန့်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ခါပြလေ၏။

“ကိုယ်ကလည်း အချစ်အတွက်ဆို အသက်စွန့်ရဲတဲ့ ယောက်ျားကောင်း၊ ယောက်ျားမြတ်ဆိုတော့ မင်းထိုးရင်ခံလိုက် မှာပဲ။ ကဲပါကွာ တို့မေးတာကိုဖြေပြီး တို့ပြောတာလေးတော့ နားထောင်ပါဦး။”

“ဘာမှလာမပြောနဲ့ ဘာမှလည်းမပြောနိုင်ဘူး။ နားလည်း မထောင်နိုင်ဘူး ခင်ဗျားဟာကျုပ်ရဲ့ရန်သူပဲ။ ရန်သူမှအကြီးစား ရန်သူ။”

“မင်းကလည်းပြောချင်တာပြော ငါကလည်းမေးချင်တာ မေးရမှာပဲ။ မင်းကို သူကဘယ်လိုသဘောထားလဲ၊ ဘာရည်ရွယ် ချက်နဲ့ ဒီလိုထားတာလဲ။”

“မသိဘူးဗျာ ဘာမှလာမပြောနဲ့။”

“ပြောရမှာပဲလေ တို့ကမင်းကိုသိပ်ချစ်တာကိုး။ ကိုယ့်ချစ် သူကောင်မလေးတစ်ယောက် ဘဝအညွန့်ကျိုးမှာ၊ ရေတိမ်နစ် မှာစိုးရိမ်းပူပန်တာပေါ့။ ကိုယ်အကောင်းဆုံးအကြံပေးမယ်၊ မင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်လိုပြန်နေပါ။ ဒီ ဒေါက်တာတို့တူဝရီးရဲ့ အရိပ်မှာခိုလှုံပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ်နာမည်မပျက်အောင်နေပါ။ မင်း အခုလိုနေပုံကြီးက တစ်နေ့အဖြစ်မှန်ပေါ်သွားရင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မင်းဘယ်လိုမျက်နှာပြင်မလဲ၊ ဒီအဖြစ်တွေ မင်းနောင်တစ်ချိန် လက်ထပ်ရမယ့်သူ၊ ချစ်ရမယ့်သူကရော ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလား။”

အို . . . ကိုကိုဟာ ပရမ်းပတာလူစားမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ စောင့်စည်းတတ်တဲ့သူပါ။

“ကဲ . . . မင်းမဖြေနိုင်တော့ဘူးမဟုတ်လား။ တို့က စေတနာအပြည့်နဲ့ပြောတာပါ။ မင်းအမြင်မှန်ရဖို့လိုပြီ။ အလုပ် တစ်ခုအတွက်ဆိုရင်လည်း ကိုယ် ဒီထက်ကောင်းတဲ့အလုပ်ကိုရှာ ပေးပါ့မယ်။ ရန်ကုန်မှာလုပ်လုပ် သံတွဲမှာလုပ်လုပ်။”

နွေဦး သက်ပြင်းချရသည်။ သို့သော် မိုးသောက်ကိုသူမယုံကြည်ပါ။ သူဟာ ကျားစဉ်းလဲပဲ။ ရွှေလက်ကောက်ကိုပြပြီး လူတွေရဲ့အသားကိုစားချင်သူ။

“ကဲ ... ခင်ဗျားပြန်တော့ဗျာ၊ ဘာမှလာပြီးဆရာကြီး လုပ်မနေနဲ့၊ ကိုကိုက ခင်ဗျားထင်သလိုလူယုတ်မာမဟုတ်ဘူး”

“ဟ ... လောကမှာသက်သက်လွတ်စားတဲ့ကျားဆိုတာ ရှိသလား။ ဝတ္ထုတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာပဲ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ကို မတို့မထဲဘဲ အလှကြည့်ချင်ကြည့်မယ်၊ အပြင်လောကမှာတော့ တွေ့ရင်ဆွဲစားလိုက်ကြမှာပဲ။ နွေဦး ဒီလိုနေရင် တစ်နေ့ဘဝပျက်သွားနိုင်တယ်နော်၊ သေသေချာချာစဉ်းစားပါ”

“ဟ ... ဒီလူငြောလေဆိုးလေပါလား”

နွေဦး စိတ်ဆိုးဟန်ဆိုးဖြစ်လာလေမှ မိုးသောက်အပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွား၏။ သည်တစ်ခါတော့ နွေဦးတံခါးကိုမမေ့မလျော့ ပိတ်ရသည်။

တစ်ဘက်ခန်းမှာလည်း ဒေါက်တာက ဆေးရုံသို့သွားနေပြီ။ အန်တီနှင်းကနေ့လည်နေ့ခင်းတရားတမောအိပ်နေသလားပင်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လှပေ၏။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အကာအကွယ်အစောင့်အရှောက်ဟာ အလွန်အရေးကြီးပါလား။ ငါ့မှာမေမေနဲ့ မမတွေသာ အနားမှာရှိရင် ဘယ်သူမှစော်ကားရဲမှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုကိုက စောင့်ရှောက်ပေးမယ့် ငါ့အနားမှာအချိန်ပြည့်မနေနိုင်ဘူးလေ။

မိုးသောက်အကြံပေးသလို ငါမိန်းကလေးဘဝပြန်လည်ခံယူပြီး ဒေါက်တာတို့တူဝရီးရဲ့စောင့်ရှောက်မှုကိုယူရမလား။ ကိုကိုစီမံတဲ့အတိုင်းပါပဲလေ။

ကိုကိုမနက်စာမစားရသေးသလို နွေဦးလည်း နံနက်စာမစားဖြစ်ပါချေ။ ဝမ်းချင်းမဆံပေမယ့် နှလုံးသားချင်းဆုံနေရသည်မို့ နွေဦး ကိုကိုမစားသလို သူမလည်းစားချင်စိတ်မရှိ။

ညနေစာအတွက် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဟင်းလေးများတတ်စွမ်းသရွေ့ချက်ပြုတ်ထားလိုက်သည်။ ညနေကျရင်တော့ နှစ်ယောက်အတူတူထမင်းစားကြမည်။ ထမင်းစားလို့မြိန်မှာပဲ။

ထမင်းဟင်းစီစဉ်ချက်ပြုတ်ပြီးတော့ နွေဦးရေချိုးရသည်။ ညနေစောင်းပြီပို့ သနပ်ခါးလေးခိုးလိမ်းဖို့ နွေဦးစိတ်ကူးလိုက်သည်။ တောကကောင်လေးတွေကလည်း သနပ်ခါးလိမ်းကြတာပဲ။ မဟုတ်ဘူးလား။

သနပ်ခါးကို ယခုကျမှ ဘာဖြစ်လို့လိမ်းချင်လာမှန်းမသိ။ လူဆိုတာ ပိတ်ပင်တားဆီးတဲ့အရာကိုမှလုပ်ချင်လေသလားပင်။

နောက်ဘောင်းဘီရှည်မီးခိုးရောင်နှင့် စပွဲရှပ်အဖြူလေးကို ဝတ်လိုက်သည်။ စပွဲရှပ်ကပွပေမယ့် မှန်ထဲမှာရင်ဆီကမို့နေသယောင်။

ပုံပါသည့် ဘရာဇီလားမဝတ်ဘဲ မေမေချုပ်ပေးထားသည့် ပုံပျော့ဘော်လီကိုသာဝတ်ထားသည့်ကြားက တောင်ပူစာလေး နှစ်လုံးကမယ့်သားမဖိသာ။ နွေဦး သက်ပြင်းချပြီး စပွဲရှပ်ကိုပြန်ချွတ်လိုက်ရပြန်၏။

ဖျပ်ရှပ်အင်္ကျီ၊ ပါတိတ်ရှပ်တွေက တော်သေးသည်။ ဒါတောင်ဂျာကင်ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုထပ်ဝတ်ရဦးမည်။

မှန်ထဲမှာနွေဦးကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကြည့်မိသည်။ ပိန်းကလေးရုပ်ကသိသိသာသာ။ ဘုရားရေ ကိုကိုလုပ်ပုံတွေဟုတ်သေးရဲ့လား။

မျက်နှာပေါ်က သနပ်ခါးကိုကြောက်လန့်တကြားပွတ်ဖျက်နေမိစဉ် အိမ်ရှေ့မှကားရပ်သံကြားလိုက်ရ၏။

“ကိုကိုပြန်လာပြီ ညည်းသည်တွေပါသလားမသိဘူး”

နွေဦးပျာပျာသလဲနှင့်အပေါ်မှဂျာကင်အပါးလေးထပ်ဝတ်ပြီး အပြင်သို့ထွက်ခဲ့ရသည်။ ကားကို ကိုယ့်အံခန်းရှေ့မှာရပ်ပြီး ကိုကိုကားထဲမှထွက်နေစဉ် ဒေါက်တာကားလည်း ပြန်ရောက်လာပြီး ရွှင်မြူးစွာ နှုတ်ဆက်စကားတွေ ပြောနေကြသည်ကို အိမ်တံခါးဖွင့်ဖို့စောင့်နေသည့် နွေဦးပြင်ကြားနေရသည်။

“ဟော ... ကိုကောင်းက အရင်ပြန်ရောက်နေပါလား။ အတော်ပဲ ဒီည သက်တို့ဆေးရုံက ဝတ္တတာကြီးပင်စင်ယူလို့နှုတ်ဆက်ပွဲလုပ်ကြမယ်”

“ဘာကျွေးမှာလဲ သက်ရဲ့”

“ဟာ ... ကျွေးမှာတော့ အလှူအပယ်ပဲ၊ စဝ္ဗတာက
ဘောဇလေ၊ သူ့သားတွေသမီးတွေက အကုန်ဂျပန်၊ စကာပူ
အမေရိကန်မှာ အလုပ်လုပ်နေကြသူတွေချည်းပဲ၊ ကျွေးမှာကျွေး
မှာ”

“ကျွန်တော်လိုက်လို့ဖြစ်မလားသက်ရဲ့၊ သက်တို့ကိစ္စကို”

“ကိုကောင်းကလည်း အဖော်ခေါ်ခွင့်ရှိတယ်လေ၊ ဒါ နှုတ်
ဆက်ပွဲဆိုပေမယ့် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတစ်ခုပဲ၊ ကိုကောင်းကိုလည်း ဒီပြီ
ကသိနေကြပါတယ်နော်၊ ကိုကောင်းတို့ကုမ္ပဏီကနာမည်ကြီးပါ
ကိုကောင်းကိုသိချင်တဲ့မိန်းကလေးတွေလည်းအများကြီး”

“ဒါဆိုလည်း လိုက်ပါမယ်တဲ့ဗျာ၊ စိတ်ပြေလက်ပျောက်
ပေါ့”

“အံ့မယ် လူပျိုကြီးက ဘာတွေများစိတ်ညစ်စရာတွေ
ရှိနေလို့ စိတ်ပြေလက်ပျောက်တွေဘာတွေနဲ့”

“ဒီလိုပေါ့ဗျာ ... ”

“ကဲ လိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း အခုပဲ ၅ နာရီနော်၊ ၆နာရီ
မှာပွဲစမှာ၊ ဂိုးပေတော့”

“အိုကေ ... အိုကေ ... ”

အပြုံးမျက်နှာကြီးနှင့် ကိုကို အိမ်ရှေ့တံခါးသို့လာရပ်စေ
တော့ ယခုထိ တံခါးမဖွင့်ရသေးဘဲ တုန်လှုပ်ဝမ်းနည်းနေသည့်
နွေဦးကိုမျက်မှောင်ကျုံ့၍ကြည့်သည်။

“ကားသံကြားတာကြာပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ ခုထိ တံခါးမဖွင့်ရ

သေးတာလဲ”

“ ကိုကိုအသံက မာထန်ထန်။ နွေဦးကိုဆို အမြဲဆူပူဟိန်း
ဟောက်ချင်နေသည့် ကိုကိုကို သူ့မဘယ်လိုနားလည်ရမှာလဲ။

အိုး ... ငါ့စိတ်တွေအရင်ကယောက်ျားလေးစိတ်ပျိုးပါ။
ပျော့ရင်ဖယောင်း၊ မာရင်သံချောင်းတဲ့။ ငါ့စိတ်တွေငါပြန်ပြီးကီး
သွင်းရမယ်။

“ခင်ဗျားတို့စကားပြောနေလို့ နားထောင်နေတာလေ၊
ဒင်နာသွားမယ်ဆိုတော့ တစ်ခါထည်းလိုက်သွားရင်ဖွင့်စရာမလို
တော့ဘူးပေါ့”

“မင်း ... ငါ့ကို ငေါ့စရာမလိုပါဘူး၊ ဒါ စီးပွားရေးကွ
နားလည်လား၊ လူတွေနဲ့ဝင်ရောမှလုပ်ငန်းကျယ်ပြန့်မယ်၊ တိုးတက်
မယ်၊ အခုပဲဒီရောက်မှ ထပ်ဆောက်ရေးရမယ့်အဆောက်အဦတွေ
ထပ်ရလာပြီ”

“ဟင် ... ဒါဆို ဒီမှာအကြာကြီးနေရဦးမှာလား”

“အောင်မယ် ... မင်းက ဘာတာဝန်တွေယူနေရလို့
အလန့်တကြားဖြစ်နေရတာလဲ၊ တိုက်ထဲမှာ အေးအေးနေပြီ၊
စားလိုက် အိပ်လိုက် လုပ်နေရတာများ”

ကိုကိုပြောရက်လိုက်တာ၊ လူကို တစ်ပြားမှတန်ဖိုးမရှိ
အောင်ပြောရက်လှသည်။ နွေဦး ရင်ထဲနှင့်နေအောင်ခံစားလိုက်
ရသည်။ မျက်ရည်ဦးတွေ၊ ဝေ့မတတ်။

“ဒါဆို နွေဦးကလူပိုကြီးပေါ့ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့

ကိုကိုခေါ်လာရတာလဲ။ နွေဦးကိုဘာဖြစ်လို့နှိပ်လို့နှိမ်စက်လုပ်နေရတာလဲ။

ကောင်းရွှေစင် နွေဦးခံစားနေရပုံကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲတစ်ချက်တွေခနဲပြစ်ရသည်။ သို့သော် ညနေက မိုးသောက် သူသူငယ်ချင်းတွေကိုပြောနေတာကြားခဲ့ရပြီးကစည်းက လူသတ်ချင်နေမိသည်။ သူဒေါသတွေရဲ့ ထွက်ပေါက်အဖြစ် နွေဦးက တရားခံ။

“ဟား ဟား ဟား လောကမှာမိန်းမတွေထက် အတွေ့ထူးတဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ယောက်ျားလေးရှိကြောင်း ငါခုမှသိရတယ်ကွာ ...”

“ဘယ်သူလဲ ဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာလဲ၊ ကေအိတော့ကိုမိုးသောက် ဘယ်အခြောက်ကိုစွဲလာတယ်မသိဘူး။”

“ဟ ... အခြောက်မဟုတ်ဘူးကွ၊ မိန်းမထက်ချောတဲ့ ယောက်ျားနဲ့တွေ့လာခဲ့တာပါ။ သူ့လက်ကလေးတွေက ငါ့ကိုပျံ့သမျှ မိန်းမကလေးတွေရဲ့လက်တွေထက် အဆတစ်ရာလောက် နူးညံ့တယ်၊ တကယ့်နင်းဆီပွင့်ဖတ်လိုပဲ။”

“အင် ... တယ်ဆိုတဲ့စာပါလားဗျ၊ ကျွန်တော်တို့တောင် ကိုင်ကြည့်ချင်လာပြီ။”

“ဟုတ်တယ် ငါပြောတာမလွန်ဘူးလား။ တစ်နေ့တော့ မင်းတို့လည်းသိလာရမှာပေါ့ကွာ၊ သူပုခုံးလေးတွေ သူ့ကိုယ်လုံးလေးကလည်းနူးညံ့ အိစက်ပြီးပွေးနေတာပဲ၊ ရေပွေးဆွတ်လို့ပွေး

တာမျိုးမဟုတ်ဘူးနော်၊ ပင်ကိုယ်ရန်ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုယ်သွင်းနဲ့ ကိုယ်သင်းနဲ့။”

“ဟား ဟား ဟား တို့ကိုမိုးသောက်တော့ မိုးပေါ်ကနုတ်သားနဲ့များတွေ့လာသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ယောက်ျားရှာမနဲ့တွေ့လာခဲ့တာဖြစ်မယ်။”

သည်စကားတွေပြောနေကြတာ သူ့အလုပ်ခန်းရဲ့နောက်ဘက်မှာပါ။ သူ့ရှိနေပေမယ့် ဘယ်လိုလုပ်ပြီးဟန့်တားရမှာလဲ။ တော်ကြာ ... မလုံတဲ့အိုးမို့ တုတ်မိုးရုံနဲ့ကွဲသည်ဖြစ်ဦးမည်။

“တောက် ...”

ဒါဆို ဒီကောင်အိမ်ကိုဘယ်အချိန်သွားတွေ့သလဲ။ သူ့ရှိနေမှန်းသလို မခံနိုင်အောင်ပြောတာလည်းဖြစ်မည်။

ဒါနဲ့ ယခု ခြောက်နာရီထိုးခါနီးမှ အိမ်သို့ပြန်လာရင်း လမ်းထောင့်ကကွမ်းယာဆိုင်မှာ ကွမ်းယာဝယ်ရင်း အဒေါ်ကြီးကို မေးမိသည်။

“အန်တီ ... ကျွန်တော့်အိမ်နေ့လည်က ဧည့်သည်လာသလားမသိဘူး။”

“မောင် ... နေတာ ဒေါက်တာတို့နေတဲ့တိုက်လား။”

“ဟုတ်တယ်ခင်ဗျား။”

“လာတယ် ယောက်ျားတစ်ယောက် တစ်နေ့ကို၂ခါ ၃ခါ လာတယ်၊ မောင်တို့အလုပ်ထဲကပဲဖြစ်ရမယ်။”

သေချာပြီ နေ့လည်က မိုးသောက်အိမ်သို့ထပ်လာသည်။

သူဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ခြောင့်ဖွင့်မေးပြီး လက်သီးနဲ့ဆွဲထိုးရမှာလား။

မိုးသောက်နဲ့ နွေဦးရဲ့အခြေအနေကဘယ်လိုလဲ။ သူ့နွေဦးကိုဖွင့်လည်းမမေးရဲ။ ဟုတ်တယ်လို့ပြောလိုက်မှာနားမထောင်ရဲပါ။

ကောင်းရွှေစင်ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေရသည်။ ချစ်ခြင်းတရားဟာ တော်တော်ဆိုးပါလား။ ချစ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည့်ဆင်းရဲဟာ သူနလုံးသားကိုရေခွေးပူနှင့်စိမ်ထားရသည့်နယ်။

ချစ်စရာကောင်းလွန်းလှသည့် နွေဦး၏ရုပ်အဆင်းကိုကြည့်ပြီး မိုးသောက်မှာဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှန်းမသိ။ ဘယ်လိုထားရမှန်းမသိ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် သားပိုက်ကောင်လိုသွားလေရာ ဗိုက်အိတ်ထဲထည့်ခေါ်သွားချင်မိသည်။

ဒါတွေ မင်းသိရဲ့လား၊ အချစ်ရယ်။

“နွေလည်က ဟိုကောင်လာသွားတယ်မဟုတ်လား”

သူအစ်လိုက်တော့ နွေဦးမျက်လုံးတွေအဝိုင်းသား။

“ကိုကိုကို ဘယ်သူပြောလဲဟင်”

“ဟော ... တွေ့လား။ ပေါ်လာတာပါပဲ ကောင်းရွှေစင်အိမ်ထဲသို့ ခြေပစ်လက်ပစ်၊ ရင်ထဲမှာ သဝန်တိုစိတ်တွေက အူနုကိုကျခတ်နေကြသည်။

“ဘယ်သူမှလည်းမပြောဘူး၊ ခြံထောင့်ကနေချောင်းကြည့်

နေတာ၊ ကားကိုလမ်းဘေးရပ်ထားပြီး ငါ့အိမ်ထဲငါစောင့်ချောင်းနေတာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုထမင်းမစားဘဲထွက်သွားတာနဲ့ နွေဦးမီးဖိုထဲမှာငိုကျနဲ့ခဲ့တုန်း သူ့အိမ်ထဲဝင်လာတာ”

“ဟင်”

ကောင်းရွှေစင် မျက်လုံးပြူ။ မျက်ဆံပြူးဖြစ်သွားရ၏။ ဒီကောင်တော်တော်တရားလွန်နေပါလား။ ရင်ထဲမှာ ဒေါသကဟုန်းခနဲ။

“မင်းကိုဘာလုပ်သလဲပြော”

“ကိုကိုမြင်တယ်ဆို”

“မီးဖိုထဲမှာ ဖြစ်နေတာထိတော့ ငါဘယ်မြင်မလဲကွ”

“ကိုကို တရားလွန်နေပြီ နွေဦးက ဘာဖြစ်လို့ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ သူကနွေဦးချစ်သူလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ချစ်သူဆိုတောင် နွေဦးဘယ်အခွင့်အရေးမှမပေးဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထိန်းသိမ်းရမှန်း နွေဦးသိပါတယ်”

“တကယ် ... တကယ်ပြောတာလား”

“အိုး ... တကယ်ပေါ့”

စိတ်ချဉ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ကောင်းရွှေစင် နှုတ်ခမ်းကိုပဲ့ပြုံးတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး နွေဦးကိုဆတ်ခနဲပွေ့ပစ်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ငါမင်းချစ်သူလေ၊ ဘယ်အထိအခွင့်အရေးတွေယူနိုင်မလဲဆိုတာ မင်းကိုပြမယ် မိန်းကလေးဘဝဆိုတာအကုန်

အကွယ်ဘယ်လောက်လိုသလဲဆိုတာ မင်းသိစေရမယ်"

ပြောပြီးသည်နှင့်နွေဦးကို ကောင်းရွှေစင်အိပ်ခန်းဘက်သို့ သယ်ဆောင်သွားခဲ့လျှင် သူမမျက်လုံးတွေပြာဝေသွား၏။

"ကိုကို . . ."

ဒေါသတွေအချစ်တွေသဝဏ်တို့မှုတွေနှင့် ကောင်းရွှေစင် တဒဂ်ရူးသွပ်ပေါက်ကွဲနေမိသည်။ ဟိုလိုလို သည်လိုလိုနှင့်စိတ် တွေတွေပြားနေသည့် ချစ်သူကောင်းမလေးကို သူ့ဘက်မှာကိုယ် ရောစိတ်ပါ ပုံနှစ်ထားအောင်အချစ်တံဆိပ်တွေခပ်နှိပ်ပစ်လိုက် မည်။

သူမ၏အိပ်ခန်းသို့ရောက်တော့ ခုတင်ပေါ်မှာ ကောင်မ လေးနှင့်သူ အလုံးလိုက်အထွေးလိုက်။

မုန်ယိုနေသည့် သူ့စိတ်ဆင်ရိုင်းက ဆင်ခြင်မှုတရားတွေ သနားညှာတာမှုတွေအားလုံးကို ဆိတ်သုဉ်းသွားစေခဲ့ပြီ။

"ကိုကို . . ."

ဒေါသနှင့်သောကြောင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည့် ကောင်မလေး၏နောက်ဆုံးအသံ။

နုထွတ်ဖူးပြည့်သည့်နှုတ်ခမ်းလေးခမျာ ကြောင်၏လက်ထဲ မှ ကြွက်စုတ်ကလေးနယ်။ သူ့နှုတ်ခမ်းထူကြီး၏ ဖမ်းချုပ်မှုအောက် မှာ ခုံးစုံမြုပ်သွားရချေပြီ။

ကိုကိုပြောတာ တကယ်ပါလား။ တကယ်တမ်း မညှာတာ ကြွေးဆိုလျှင် မိန်းကလေးခွန်အားဟာ သူတို့ယောက်ျားများ၏

ခွန်အားကိုဘယ်လိုနှိုင်းယှဉ်နိုင်မှာလဲ။

ကြမ်းရိုင်းလှသည့် အချစ်မုန်တိုင်း၊ အချစ်နာဂစ်ဟာ တစ်နာရီမိုင်ပေါင်း တစ်ထောင်ငါးရာနှုန်းနှင့်နွေဦးဆိုသည့် အပျို ဝင်ရိုင်းမလေးကို တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းပစ်လိုက်လေပြီ။

သူမဘဝဟာ ကေသရာဇာခြင်သေ့မင်း၏လက်ထဲမှ သား သမင်မလေးလား။

အခန်းလေးထဲမှာ အချစ်မုန်တိုင်းတွေတိုက်ခတ်ပြီးတော့ ပန်းကလေးဟာ အပင်ရင်းမှာအပြစ်မှစတင်ပြီးကော်ထဲစုတ်ပြတ် သွားချေပြီ။

သည်စဉ် . . . တိုက်ခန်းအပြင်ဘက်မှ ဒေါက်တာသက် နှင်းရဝေ၏ခေါ်သံကိုကြားလိုက်ရသည်။

"ကိုကောင်း . . . ကိုကောင်း ပြင်လို့ဆင်လို့ပပြီးသေး ဘူးလား၊ ၆ နာရီထိုးပြီရှင်"

ကောင်းရွှေစင် အိပ်ရာပေါ်မှသွေးလန့်သည့်ပုံနှင့်ဆတ်ခနဲ အောက်သို့ဆင်းလိုက်သည်။ အပြင်လူတွေ သိကုန်တော့မှာပဲ။ အခန်းထဲထိဝင်လာလို့မဖြစ်။

ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည့် အဝတ်အစားများကိုပြန်လည်ပြင်ဆင် ရင်း ကောင်းရွှေစင် ဒေါက်တာသက်နှင်းရဝေကို အဖြေပြန်ပေး လိုက်သည်။ အိပ်ခန်းထဲမှအော်ပြီးပေါ့။

"ကျွန်တော်ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်လို့ မလိုက်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒေါက်တာ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ"

“ဟာ ... ကိုကောင်းကံလည်း မရဘူး မရဘူး သက် ဖုန်းဆက်ပြီးပြီ၊ ကိုကောင်းပါလာမှာပြောလို့ ဆေးရုံကမချောတွေ ဝမ်းသာနေကြတာ၊ ခေါင်းကိုက်တာပဲ ဆေးပေးမှာပေါ့၊ ဆေး သောက်လိုက်ရင်ကောင်းသွားမှာပါ”

အတင်းခေါ်နေတော့ ကောင်းရွှေစင်ခေါင်းကုတ်မိသည်။ သူ အိပ်ရာပေါ်လှမ်းကြည့်တော့လည်း သူ့ပွဲကြမ်းထားလို့ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသည့် နွေဦးလေးက သူ့ကိုကျောခိုင်းပြီး သူမ၏ကိုယ်လေး ကိုမှောက်ထားသည်။

သူကလေးငိုနေသလား။ ငါအများကြီး မှားသွားတယ်။ ဘာမှမသိ၊ နားမလည်တဲ့ဖြူစင်တဲ့ပန်းကလေးကို စိတ်လိုက်ဟန် ပါနဲ့ ငါ့ဆန္ဒအတွက်အသုံးချသလိုဖြစ်သွားတယ်၊ ငါ လူယုတ်မာ မိုက်ရိုင်းတယ်။

ဒီကောင်ပလေးဟာ ငါ့ညီမလေးဆို ငါဘယ်လိုနေမလဲ။ ကိုယ့်ချစ်သူပေမယ့် သူ့ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ငါလွန်လွန်ကျူး ကျူးဆက်ဆံမိတယ်။

ငါ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ရမယ်။
ဒေါက်တာသက်နှင့်ရဝေကလည်း အဖြစ်အပျက်တွေကို မသိဘဲ သူပေးသည့်ဆင်ခြေနှင့်ပင် အတင်းဆက်ခေါ်နေလေ၏။
“ကိုကောင်း ကျွန်မ အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့မယ်၊ နွေဦးဇရာ နွေဦးလည်းလိုက်ချင်ခေါ်ခဲ့လေ၊ မရဘူးနော်၊ တစ်ယောက်တော့ အဖော်ဖြစ်လိုက်ခဲ့ရမယ်၊ အန်တီက ညဘက်ဆိုဘာမှမမြင်တော့

တာမဟုတ်လို့ အဖော်လုပ်မရဘူး”

တကယ်ပင် ... ဒေါက်တာ အထဲသို့ဝင်လာတော့ နှစ်ယောက်ပြူးကြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေတာတွေ မမြင်ရေ ချင်သဖြင့် ကောင်းရွှေစင် နွေဦးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ အိပ်ခန်းပြင်သို့ထွက်လာရသည်။

နောက် ... ရေချိုးခန်းထဲသို့ တန်းဝင်သွားပြီး ပြီးမှ အသံပေးလိုက်ရ၏။

“ကျွန်တော်ရေချိုးနေပြီ ခဏစောင့်ပါ”
“အိုကေ ... အိုကေ ... ကျွန်မ ကားနားကစောင့်နေ မယ်နော်”

ကောင်းရွှေစင် အပြန်ဆုံးရေချိုးရင်း ခေါင်းထဲမှာအတွေး တွေ့နောက်နေရသည်။ ဒီလိုအချိန်မှာ ငါ နွေဦးလေးကိုချောရမှာ။ သူကလေး ဝမ်းနည်းနေပယ်။ ငါ့ကိုလည်းစိတ်နာချင်နာနိုင်တယ်။

သို့သော် နှုတ်ဆက်ပွဲကလည်း မလိုက်လို့မရတော့။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်မှန်းကိုမသိ။ သူ့စိတ်တွေက ဒေါက်တာနောက် သို့မလိုက်ချင်ပေမယ့် အခြေအနေတွေကတွန်းပို့နေခဲ့သည်။

အင်းလေ ... နွေဦးကို နောက်နေမှချောတော့မယ်။ ခုတော့ ထိုင်စောင့်နေမည်ဖြစ်သည့် ဒေါက်တာနောက်သို့သာ အမြန်ဆုံးပြင်ဆင် ဝတ်စားပြီးသူလိုက်သွားရပါတော့သည်။

ကောင်းရွှေစင်ပွဲတက်ဝတ်စုံနှင့်ကျော့မော့စွာထွက်သွားသည်ကို ဖွင့်ထားသည့်အိပ်ခန်းတံခါးမှ နွေဦးမြင်လိုက်ရပါသည်။ သူမ၏ရင်တပြင်လုံး ဆင်နင်းခံရသည့် ငှက်ပျောခင်းနယ် ညက်ညက်ကြွေမှုသွားသလိုခံစားလိုက်ရသည်။

ကြည့်စမ်း...

လူတွေကို ဘယ်လိုယုံကြည်ရမှာလဲ။

ငါကတော့ ကိုယ့်မိဘမောင်ဘွားလို သူ့ကိုကြည်ညိုလေးစား အားကိုးအထင်ကြီးလိုက်ရတာ။

အခုတော့ ငါ့ကို သူတစ်ပါးရဲ့အန္တရာယ်က ကာကွယ်ပေးမယ့်အစား သူ့ကိုယ်တိုင်ဖျက်ဆီးချေမှုပစ်ခဲ့တယ်။

ဘာလဲ ... ချစ်လို့ပါဆိုတဲ့ မျက်နှာဖုံးအုပ်ဦးမလို့လား။ နွေဦးဟားတိုက်ရယ်ပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။ သို့သော် သူမမှာရယ်ဖို့ အင်အားပင်မရှိ။

မနက်စာရော၊ ညစာပါမစားဖြစ်ရသည့်ကြားထဲ သူနင်းချေထားလို့ ညက်ညက်ကြွေနေရသည့် ပန်းပွင့်လေးဖြစ်နေရပြန်သည်။

နောက်ထပ် အန္တရာယ်တွေကျရောက်လာမှာစိုးသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အနိုင်နိုင်ထိန်းကာ နွေဦးတိုက်ခန်းတံခါးကိုသွားပိတ်ရသည်။

ပြီးမှ ... မဆာပေမယ့် အားရှိအောင် မီးဖိုဘက်သို့သွားကာ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာတွေ့ရသည့် ပန်းသီးတစ်လုံးနှင့်လိမ္မော်သီးတစ်လုံးကိုထုတ်ယူလိုက်သည်။

ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်ထိုင်ကာမျက်ရည်တွေကျရင်း ပန်းသီးကိုစားလိုက်၊ လိမ္မော်သီးကို အခွံနွှာပြီးစားလိုက်လုပ်နေမိသည်။

နောက် ... သူမ အရမ်းငိုချင်နေသဖြင့် ရှိုက်ကြီးတင်ငိုချလိုက်ပြန်သည်။

တော်ပြီ ... ငါဒုက္ခတွေကိုအဆုံးသတ်လိုက်တော့မယ်။

ငါ မေမေနဲ့မတို့ဆီဖုန်းဆက်မယ်။ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြမယ်။

“အကျိုးအကြောင်း”

ရင်ထဲမှ သွေးလန့်သလို နွေဦးရေရွတ်မိပါသည်။ ငါ ဘယ်အထိပြောပြရမှာလဲ။ အခုလို သူစော်ကားလိုက်တဲ့အထိပြောပြရမှာလား။

အခုလို မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချေမှုဖျက်ဆီးခဲ့ပြီး နောက်

တစ်ယောက်နဲ့ကျော့ကျော့လေးထွက်သွားတဲ့အထိ ငါပြောပြရဲမှာလား။

တော်ပြီ ... ပြောရဲတဲ့အထိပြောပြီး မမတွေ့ဆီအကြည့်တောင်းမယ်။

ဟာ ... မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကိုယ့်မိဘအိမ်ကိုယ်ပြန်တာပဲ။ ခွင့်တောင်းနေရဦးမှာလား။ ပြန်မယ်။

ဘယ်အချိန်ထွက်သည်ဆိုတာ အန်တီနင်းဆီမေးကြည့်ဖို့ နွေဦးစိတ်ကူးရလိုက်သည်။ ပြီးမှ စစ်ကိုင်းသို့ဆက်မည်။

“ဟာ ... မဖြစ်သေးပါဘူး။ ငါ့ပုံစံက ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေတယ်။ အန်တီနင်းက စပ်စုတတ်တာနဲ့ပေါ့ကုန်လိမ့်မယ်။ ငါဘယ်သူ့ဆီစုံစမ်းရမှာလဲ”

နောက်ဆုံး ကားဂိတ်သို့ဖုန်းဆက်ကြည့်ဖို့ပဲ နွေဦးဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အစောဆုံးထွက်သည့်ကားနှင့် သူမအိမ်ပြန်တော့မည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်ကျသွားပြီမို့ နာကျည်းမှုတွေအားလုံးကိုရင်ထဲမှာသိမ်းဆည်းထားလိုက်ပြီး နွေဦးအထုပ်အဖိုးပြင်ဆင်လိုက်ပါသည်။

ကိုကိုရေ ... ခင်ဗျားကိုကျွပ်သိပ်မုန်းသွားပြီဗျာ ... သားရဲတွေပေါ်တဲ့နောက်ရံတောထဲမှာ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်အသားစားကျားတစ်ကောင်ဖြစ်နေတာကို ကိုယ်တွေ့ကြုံမှ သိလိုက်ရတဲ့အတွက် ကျွပ်အရမ်းခံစားရတယ်။

ခင်ဗျားကိုချစ်မိခဲ့တဲ့ ကျွပ်အချစ်တွေအလကားဖြစ်သွားခဲ့တယ်။

ခင်ဗျားလည်း လူထဲကလူတစ်ယောက်ပါပဲ ... ငါးစိမ်းမြင်လို့ငါးကင်ပစ်တယ်။ အသစ်မြင်လို့အဟောင်းပစ်တယ်ဆိုတာ လောကရဲ့နိယာမတရားတစ်ခုပါပဲ။

မဆန်းပြားပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွပ်ကိုဖျက်ဆီးလိုက်တဲ့အတွက်တော့ ကျွပ်ခံစားရပါတယ်။

ကျွပ် ခင်ဗျားကိုမုန်းတယ်။ မုန်းတယ် သိပ်မုန်းတယ်ဗျာ။ ကမ္ဘာတစ်ဖက်ခြမ်းစီမှာ တစ်ယောက်စီနေရင်းကျွပ်ရင်ထဲက အမုန်းတွေကို ကျွပ် တသသ သတိရနေရစ်တော့မယ်။

သွားတဖြုတ်နှင့်စကားပြောနေရပေမယ့် ကောင်းရွှေစင်အိမ်သို့သာ
ဝိတ်ရောက်နေမိသည်။

သူထွက်လာသည်အထိ အိပ်ရာထဲမှာခွေခွေလေးကျန်ခဲ့
သည့်နွေဦးလေးကို သူစိတ်မချ။

ခုတလော ငါ သူ့ကိုမာန်လိုက်၊ မဲလိုက်၊ ဆူလိုက်၊ မူလိုက်
တွေလုပ်မိခဲ့တယ်။ သူ့မှာအပြစ်မရှိဘဲနဲ့ကိုယ့်ဘာသာအရိပ်ရန်သူ
ထင်ပြီးနှိပ်လိုနှိပ်စက်တွေပြောခဲ့မိတယ်။ သူကလေးဘယ်လိုဖြစ်
နေရှာမလဲ။

ငါ့ကိုများစိတ်နာသွားမလား။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ချက်ချင်းပင်
အိမ်ပြန်ပြေးလိုက်ချင်ပါသည်။

သို့သော် သူကညာဘက်ဆို ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန်အိပ်ရမည်
မဟုတ်ပါလား။ ငါ နွေဦးဆီခုညသွားလို့မဖြစ်ပါဘူးလေ။ ငါစိတ်ကို
ငါနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ နွေဦး ငါ့ကိုစိတ်နာသထက်နာသွား
လိမ့်မယ်။

ဒေါက်တာသက်နှင်းရဝေမှာလည်း ဘုမသီ၊ ဘမသီ။
သူကအလိုက်အထိုက်ပြေပြစ်စွာဆက်ဆံသည်ကို ဘယ်လိုထင်
နေသလဲမသိ။

နှုတ်ဆက်ပွဲတစ်ချိန်လုံး သူနှင့်အတူတစ်စားပွဲတည်းထိုင်
ကာ စကားတွေပြောနေခဲ့သည်။ သူကလည်းအဆင်ပြေအောင်
ပြန်ပြောရပါ၏။ ဒါနဲ့ပဲသူမှာ ညဦးပိုင်းတစ်ချိန်လုံး ဂျာအေး
သူ့အမေရိုက်နေခဲ့သည်။

နှုတ်ဆက်ပွဲမှာ စစ္စတာ၏ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု၊ သဘော
ကောင်းပော်ရွှေမှု စေတနာကောင်းမှုတို့ကြောင့် တစ်မြို့လုံးရှိ
ဂုဏ်သရေလူကြီးလူကောင်း အားလုံးနီးပါး တက်ရောက်ကြပါ
သည်။

စစ္စတာ၏တိုက်မှာ နှစ်ထပ်တိုက်လှလှလေးတစ်လုံးဖြစ်
ပြီး ခြံကလည်းကျယ်ပါသည်။ အလှမွှေးမြက်ခင်းပေါ်မှာကျင်းပ
သည်မို့ စားပွဲဝိုင်းတွေက မြက်ခင်းပေါ်မှာစီစီရှိရုံ။

ထုံးစံအတိုင်း ဝိုင်တွေ့ရမ်းတွေလည်းပါ။ အစားအသောက်
လည်းအလုံအလောက်ပေ။

ကောင်းရွှေစင်မှာလည်း ဒီပွဲမှာ အရေးပါအရာရောက်ပါ
သည်။ ရွှေမင်းသားတစ်ပါးလိုပါပဲ။ အရေးပေးကြသည့်မချောတွေ
ကတစ်ပုံတစ်ပင်။

သူမှာ မချီသွားပြန်နှင့်အားလုံးကိုရယ်မောနှုတ်ဆက်နေရ
ပေမယ့် အသက်မပါတာ ကိုယ့်ဘာသာသိသည်။ လူမှုရေးအရ

ထုံးစံအတိုင်းဆို နွေဦးဆီနေ့လည်စာနှင့်ညစာသွားစား။
အဝတ်အစားလဲဖို့ ရေချိုးဖို့သွား။ နံနက်စာကတော့ ဆိုင်တစ်
ဆိုင်မှာပင်ဝယ်စားလိုက်ပြီ။

ည ၁၀နာရီလောက်ကျမှ နှုတ်ဆက်ပွဲကပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီး
သူ ဒေါက်တာကိုလိုက်မပို့ရပါ။ ဒေါက်တာက ကားကြိုနှင့်ပြန်
သွားသဖြင့် သူလည်းကိုယ်ဝပ်ကျင်းသို့ကိုယ်ပြန်ခဲ့ရလေသည်။

မနက်ကျမှ လာတွေ့တော့မယ် ကောင်မလေးရေ။ အဲဒီ
ကျမှ ကိုယ့်အပြစ်တွေအားလုံး ဝန်ချတောင်းပန်ပြီး မင်းနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့
ရှေ့ရေးအတွက် ဆွေနှွေးကြမယ်။

ကိုယ်တို့အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ကြမယ်နော်။

မနက်အစောဆုံး ၄ နာရီထွက်သည်ကားနှင့် သူမ ပြည်
သို့လိုက်ခဲ့ပေပြီ။ ပြည်မှတစ်ဆင့် စစ်ကိုင်းသို့ပြန်တက်တော့မည်။

ကဲ ဘယ်သူတွေပဲ ဘယ်လိုကောင်းကောင်း ကိုယ့်မိဘ
အိမ်ကိုဘယ်သူမိနိုင်ဦးမလဲ။ ယခုတော့ မေမေတို့နာခေါင်းကျည်
ပွေ့တွေ့တော့မည်။

ဟင် မဟုတ်ပါဘူး။ နာခေါင်းကျည်ပွေ့တွေ့တာက ငါ့ပါ
ငါတွေ့လာခဲ့တာ။ တစ်သက်လုံးထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့သည့်
အပျိုစင်ဟူသည့် ဇုတ်ကျက်သရေသည် တစ်ခုသောညနေခင်းမှာ
ပျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့ရပေပြီ။

နွေဦးမှာ မင်ကိုယ်ကစိတ်မာသူမို့ အတော်အတန်ခံနိုင်
ရည်ရှိပေမယ့် တစ်ညလုံးငိုထားမိခဲ့သဖြင့် သူမ၏မျက်ခွံများမှာ
ဖောင်းမို့နေကြပေသည်။

သူမမှာ ဝန်စည်စလယ်အဖြစ် အဝတ်၄-၅ နံပါရှိသည့်
ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံး။ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ အိမ်မှာရှိသည့်ကိရိတ်

မုန့်နှင့်ဘီစကွက်မုန့်ထုပ်တစ်ထုပ်ပါသည်။ လမ်းမှာစားဖို့။
သူမမှာ ဈေးဖိုးပေးထားသည့်ငွေနှစ်သောင်းသာ ပါရှိခဲ့
သည်။ လမ်းစရိတ်တော့လောက်မှာပါ။

ကြည့်စမ်း ... ကလေးသာသာ ကောင်မလေးတစ်
ယောက်။ အဖော်မပါဘဲနှင့်မုန့်ထုပ်ကလေးတွေအိတ်ထဲထည့်ကာ
ခရီးသွားနေရတယ်။

နွေဦးရင်ထဲမှာ မချိတရိခံစားနေရသည်။ သူမ၏ အဖြူ
ထည်စိတ်ကလေးကို ရစရာမရှိအောင် ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သည်
ဦးကောင်းရွှေစင်။

ခင်းဗျားဟာ ကျုပ်ကိုချစ်တတ်အောင်လည်း သင်ပေးခဲ့
တယ်။ အခု ... ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုအမုန်းတွေအပ်နှင်းခဲ့ပြန်တယ်။

အချစ်တွေအမုန်းတွေကြောင့် ကျုပ်နလုံးသားလေးတစ်ခု
လုံး ထောင်းထောင်းကြေမှုနေရတယ်။ ဒါတွေခင်ဗျားသိရဲ့လား။

စိန်ကျလာမည့်မျက်ရည်များကို မျက်တောင်နှင့်ခတ်ထုတ်
ရင်း လမ်းခရီးတောင်ကြားတွေကို နွေဦးကြည့်နေမိခဲ့သည်။

သည့်တောင်ကြောမှာ ငါတို့နှစ်ယောက်ကားပျက်ခဲ့ကြ
တယ်။ မိုးရေထဲမှာ ငါတို့နှစ်ယောက်ဒုက္ခတွေရောက်ခဲ့လိုက်ကြ
တာ။ ကားထဲမှာ မိုးသံတဝန်းဝန်းကိုနာခံရင်း တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက်ဖက်ထွေးထားကြတယ်။

ရင်ခုန်သံတွေဆူညံပေါက်ကွဲခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီတုန်းက
ကိုကိုဟာ တကယ့်အချစ်သူရဲကောင်းကြီးတစ်ယောက်ပါ။

တကယ့်လောကရဲ့ စစ်သူရဲကောင်း။

ဪ ... လူတစ်ယောက်ဟာ မသေဘဲနဲ့ ဘဝနှစ်မျိုး
ပြောင်းလဲတတ်ကြတယ်နော်။

သိပ်ကောင်းခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ ခုကျတော့လည်း
သိပ်ကိုယုတ်မာခဲ့တယ်။

တော်ပြီ ... ငါ သူ့ကိုနာကြည်းမှုတွေနဲ့မုန်းမေ့ပစ်လိုက်
တာ့မယ်။

နွေလည်စာစားကြချိန်မှာ ကားရပ်နားတော့ နွေဦးကား
အာက်သို့ပင်မဆင်။ ရေသန့်တစ်ပုလင်းလှမ်းဝယ်ကာ ကျော့ဖိုး
မိတ်ထဲမှာပါလာသည့် ကိတ်မုန့်တစ်လုံးနှင့်မျှောချနေခဲ့သည်။

လူအများ တတ်ကြွစွာလှုပ်ရှားသွားလာနေကြပေမယ့်
နွေဦးအသွင်က ငေးတိငေးငိုင်။ အချစ်ပျက်၊ ဘဝပျက်၊ အသိုက်
ကံလာသည့် ငှက်မလေးမို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသတိမထားမိပါ။

မိန်းမချောလေးတစ်ယောက် တင့်တယ်တရယ်ရယ်၊ တငေး
မောမောမို့ သူမကိုပစ်မှတ်ထားပြီးအကဲခတ်နေကြသူများက
တာ့ သူမ၏ခံနှင့်တစ်ခံကျော်မှ လူလည်ပန်ကာနှစ်ယောက်ပါ
မ။

မြတ်သော်နှင့်စိုးအောင် ရန်ကုန်မှဖြစ်ပြီး အလုပ်ကတော့
မဲ့သည်။ လူကုန်ကူးဖို့အဆင်ပြေလျှင် လူကုန်ကူးပြီး လူယက်ဖို့
လျှင် လူယက်တတ်သူတွေ။ လူတွေကတော့ ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်
လတ်ပိုင်းအရွယ်။

“တွေ့လား၊ ဒီကောင်မလေးမှာအဖော်မပါဘူး။ အိပ်ပြေးလေးလား။ အသက်ကလည်းနှစ်ဆယ်မပြည့်လောက်သေးဘူးကွ။ ဒီအရွယ်လေးတွေဟာ ကိုယ့်ခုကွကိုပုံကြီးချဲ့ကြတယ်။ ပုံကြည့်တာမိဘနဲ့အဆင်မပြေလို့ ထွက်ပြေးလာတာဖြစ်ရမယ်”

“ရည်းစားနဲ့တစ်ခုခုစိတ်နာလာတာလည်းဖြစ်နိုင်တယ်ကွ။ ကြည့်ပါလား ... မိဘကြောင့်ဆို ဒီလောက်ရပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်အောင်မလား။ အချစ်နာကျလာတဲ့ကောင်မလေးပဲဖြစ်ရမယ်”

“အင်း ... ပုံကြည့်ရတာ အူတူတူ၊ အတတလေးတွေမဟုတ်လောက်ဘူးကွ။ သူ့ကိုသွားချဉ်းကပ်လို့တော့မရလောက်ဘူး။ တကယ့်အမာစာလေးဖြစ်မယ်”

“ရပါတယ်ကွာ မြတ်သော်တို့ရာဝေင်မှာမဖြစ်ဘူးဆိုတာမရှိပါဘူး။ ဒီကောင်မလေးဘယ်သွားမှာလဲ။ သူ့ကိုအရိပ်ကြည့်ပြီး အဆင်ပြေမယ့်အချိန်စောင့်ကြတာပေါ့”

“သူကကွမ်းလည်းမစားဘူး၊ ဘာမှလည်းမစားဘူးကွ။ ကွမ်းစားရင်လည်းအဟုတ်သာ။ ကွမ်းထဲမှူးယစ်ဆေးထည့်ပြီးလောက်ရုံပဲ”

“တို့ပေးတဲ့ကွမ်းလည်း သူမစားပါဘူးကွာ၊ ကြားဖူးတာတွေရှိမှာပါ”

နှစ်ယောက်သားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ လှမ်းကြည့်ပြီးတိုးအကြံထုတ်နေကြစဉ် သူကလေးရေတစ်ဘူးထပ်ဝယ်တာ

လိုက်ရပြန်သည်။

“အား ... ဟုတ်ပြီ၊ သူက ဘာမှသာဝယ်မစားတာ၊ ရေတော့အတွင်းဝယ်သောက်တယ်။ ငွေရေးကြေးရေးရှားပါးလို့လည်း ဖြစ်မယ်၊ ငါတို့ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

စိုးအောင်က အကြံပထွက်နိုင်အောင်ဖြစ်နေစဉ်၊ မြတ်သော်ကလက်ဖျပ်တစ်ချက်တီးလိုက်သည်။

“သူ့သောက်မယ့်ရေထဲမှာ ဆေးခပ်လိုက်ရုံပေါ့ကွာ၊ လွယ်ပါတယ်”

“မင်းပြောတော့လွယ်လိုက်တာ၊ ဘေးလူတွေရိပ်မိကုန်လို့ အချောင်ထောင်ထဲရောက်ကုန်ကြဦးမယ်”

“ကြုံကြသေးတာပေါ့ကွာ ... ”

နားချိန်စေ့ပြီမို့ ကားပြန်ထွက်တော့မည်။ မြတ်သော်နှင့် စိုးအောင်တို့ ကားပေါ်သို့ပြန်တက်လာခဲ့ကြသည်။

နွေဦး၏ ဘေးခုံမှာနေရာကျသူကအဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ပါပေ။ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီး မျက်နှာထားတင်းသည်။ စိန်နားကပ်ကြီးတဝင်းဝင်းနှင့် ရွှေဆွဲကြိုးကြီးကလည်း ၅ကျပ်သားလောက်ရှိမည်။ မိန်းမချင်းပေမယ့် တစ်လမ်းလုံးစကားပြောလာဖော်မရ။ သူ့အတွေးနှင့်သူ။

နွေဦးကလည်း အဲဒါပဲကြိုက်ပါသည်။ စပ်စပ်စုစုလုပ်မည် သူ့ကိုမကြိုက်ပါ။ ကိုယ့်လွတ်လပ်ခွင့်နှင့်ကိုယ်ပေါ့။

နောက်ဘက်မှ မြတ်သော်နှင့်စိုးအောင်မှာလည်း အကြံ

တွေတိုးလာရပြန်သည်။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ချင်လာကြ၏။

“ကောင်မလေးဘေးနားက အဘွားကြီးကရော စိုးအောင်စိန်နားကပ်ပြူးနေတာပဲ၊ ဆွဲကြိုးကလည်းအကြီးကြီး”

“မင်းကပြူးတာ ကြီးတာသာမြင်နေ၊ မိန်းမကြီးပုံကြည့်ရတာ အလည်စပယ်ကြီးကွ၊ တော်ကြာ ယုန်ထောင်ကြောင်မိငါးသေးသေးပဲဖမ်းစမ်းပါကွာ၊ ငါးကြီးတော့ ငါတို့ဒုက္ခရောက်နေပါဦးမယ်”

“ငါတော့စိတ်ဝင်စားတယ်ကွာ ဒီလိုလုပ်ကြမယ်၊ ရှေ့စခန်းမှာ ကားရပ်ဦးမယ်၊ ငါတို့ရဲ့ဆေးခပ်ထားတဲ့ရေပုလင်းနဲ့ သူတို့ရေပုလင်းကိုရအောင်လဲမယ်၊ လူတွေအောက်ကိုဆင်းကြတုန်းကြည့်ကြမယ်၊ ရေသောက်ပြီးသူတို့မူးဝေနေကြတုန်း ပြည်ရောက်တော့ ငါတို့ကားနဲ့ခေါ်ထုတ်သွားကြမယ်”

“ပြောတော့လွယ်လိုက်တာ၊ အဘွားကြီးက လာကြိုတဲ့ ကားတွေ ဘာတွေရှိနေရင်ပြဿနာ”

“ဒါဆိုလည်း အဘွားကြီးကိုလွှတ်လိုက်ရုံပဲ၊ ကောင်မလေးကတော့အလွတ်ပခံနိုင်ဘူး၊ ဒီရုပ်ဒီရေနဲ့ဒီပုံပဲလေးဆို အနည်းဆုံးသိန်းနှစ်ဆယ်လောက်နဲ့ရောင်းစားလို့ရမယ်”

“ဦးကျင်ဝှက်ကြီးဆိုရမယ်၊ သူက ဒါမျိုးလေးတွေဆိုရင် စပါယ်ရှယ်ဝက်မွေးသလိုမွေးထားမှာ ဟား ဟား ဟား”

“အဆင်ပြေရင် ငါတို့လည်းအမြတ်ထုတ်ရအောင်”

“ဟာ ... အဲဒီလိုတော့မလုပ်နဲ့မောင်၊ သူက သူပွဲတော်စာကိုဖတ်နားတာတောင်မကြိုက်ဘူး၊ စားမာန်ခွတ်ပြီး ပြဿနာတက်နေဦးမယ်”

နွေဦးနှင့်အဘွားကြီးကတော့ ဘာမှမသိရ။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်အေးအေးလူလူပင်ခရီးဆက်နေကြ၏။

ပြည်သို့ ညနေ ဇနာရီလောက်မှာဝင်မည်မို့ ညနေစာအဖြစ်လမ်းမှာစားကြရဦးမည်။ နွေဦးမနက်စာဆင်းမစားတာတွေ့ရသည်မို့ သူမ၏ဘေးမှ အဘွားကြီးကညနေစာစားရန်ဖိတ်ခေါ်ဖော်ရသည်။

“ကလေးမ အန်တီနဲ့အတူတူညနေစာလိုက်စားပါလား”

“ကျွန်တော့်မှာမှန်တွေ့ပါလာတယ်အန်တီ၊ လမ်းမှာအစားစားရင်ကားမူးတတ်လို့ပါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အစားလုံးဝမစားရင်လည်း ... ကားမူးတတ်တာပဲကွယ်၊ အန်တီလည်းအဖော်ရအောင်လိုက်စားလိုက်ပါ”

အထပ်ထပ်ခေါ်သဖြင့် နွေဦး အားနာစွာလိုက်ပါသွားမိတော့ စိုးအောင်နှင့်ပြတ်သော်တို့အတွက်အကွက်တည်သွားကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်က အောက်မှလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ စောင့်နေကြသူတွေမို့ မည်သူမျှကားပေါ်သို့မတက်ခင် ရေသန့်တစ်ပုလင်းကိုကိုင်ကာ ကားပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြသည်။

နောက် လူမရှိသည့်ကားပေါ်မှာ လျင်မြန်ပါးနပ်စွာပင်

ရေပုလင်းလဲပစ်လိုက်ကြသည်။

“စောင့်ကြည့်ရုံပဲ ကံကောင်းရင် ငှက်နှစ်ကောင်လုံးမိနိုင်တယ်၊ ပြည်ရောက်ရင် ဒီအတောင်ကျိုးနေတဲ့ငှက်ကို အဆင်သင့်ဖမ်းလိုက်ရုံပဲ”

“ကောင်မလေးကတော့ထားပါ အဘွားကြီးကို ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

“မင်းကြီးတော်ကြီးကတော့ ရောင်းစားလို့ရမလားကွ၊ ရွှေနှစ်နီကိုဖြုတ်ယူပြီး တစ်နေရာရာမှာထားလိုက်ရုံပေါ့၊ စားသောက်ဆိုင် တစ်ခုခုထဲဖြစ်ဖြစ် ပစ်ထားလိုက်ရုံပဲ”

“အိုကေ ... အိုကေ ပီပီရီရီဖြစ်ဖို့လည်းလိုတယ်နော်”

“မပူပါနဲ့စိတ်ချ ရေထဲမှာဖျော်ထည့်ထားတဲ့ဆေးတွေက တစ်မုံစိမ့်တန်ခိုးပြမှာ၊ ကားပေါ်မှာပြဿနာမပေါ်ဘူး”

နှစ်ယောက်သား ကားပေါ်မှာကြာကြာနေလျှင် မသကာခံရမှာစိုးလို့ ကားအောက်ပြန်ဆင်းလာကြပြီး ကွမ်းယာဆိုင်နားမှာကွမ်းယာဝယ်စားသယောင်၊ ဆေးလိပ်သောက်သယောင်ဖြင့် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်နေလိုက်ကြသည်။

ကောင်းရွှေစင် နံနက် ၆နာရီထိုးသည်နှင့် နွေဦးရှိရာသို့ ကားကိုအမြန်မောင်းလာခဲ့သည်။

ညကတစ်ညလုံးသူ့အိပ်မပျော်၊ နွေဦး၏ထူးခြားသောအလှနှင့်အတွေ့က သူ့ကိုရှူးသွပ်ချောက်ချားစေမတတ်၊ ဖြူဝင်သန့်ရှင်းသည့် အချစ်မှာ အချစ်ရောင်ထပ်ဆိုးမိလိုက်ပြီမို့ ...

သူ့နွေဦးကိုဘယ်လိုမှမခွဲနိုင်ပါ။ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်တော့ပါ။ ပေပေနှင့်မေမေကိုလှမ်းအကြောင်းကြားပြီး အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ဖို့ပဲ ဖွင့်ဟဝန်ခံတောင်းပန်ပါတော့မည်။

အချစ်ရေ မင်းဟာကမ္ဘာပေါ်မှာအဆိပ်အပြင်းဆုံး ပန်းပွင့်ကလေးပါပဲ။

မင်းရဲ့ဝတ်ရည်ကိုစားသုံးမိတဲ့ ပျားပိတုန်းကြီးတော့ ချစ်ဆိပ်တွေနဲ့ တစ်မုံစိမ့်ယစ်မှူးပြီး မင်းခြေထောက်ရင်းမှာဝပ်ဆင်းလဲကျပါတော့မယ်။

အချစ်ရေ မင်းကိုနောက်ဆို့ မအော်တော့ဘူး။ မဆူတော့ဘူးနော်။

ကိုယ့်ရင်ဘတ်မှာ သားပိုက်ကောင်လို အိတ်ကလေးနဲ့ချပ်ပြီး ထည့်ခေါ်သွားမှာပါ။ သွားလေရာရာ။

အချစ်တွေနဲ့စိုလူးလတ်ဆက်နေသည့် အချစ်ငှက်ကြီးတစ်ကောင်၊ အချစ်ငှက်မလေးထံပျံသန်းလို့လာနေပါပြီကွယ်။

နှုတ်ခမ်းလေးစွဲပြီး ကြိုနေမလား အချစ်သဘောဖြူအူစမ်းတဲ့ငှက်မလေးကို ကိုကိုနှုတ်သီးလေးကအစ ငုံ့ခဲဝါးစားပစ်လိုက်မယ် ...

အတွေးနှင့်ရင်ဖို ချောက်ချား ကြည်နူးရင်း ကောင်းရွှေစင်နွေဦးနေသည့်တိုက်ခန်းဆီရောက်တော့ တိုက်ခန်းလေးကသော့ခတ်လျက်သား။ ညို့သော်ကိစ္စမရှိပါ။ သူ့မှာလည်းသော့ပိုတစ်ချောင်းရှိသည်ပဲ။

ကောင်မလေးအစောကြီးဘယ်သွားပါလိမ့်။ ဈေးသွားသလား။ ဒေါက်တာတို့ တိုက်ခန်းဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အိပ်ရာပင်ထကြသေးပုံမပေါ်။

သူရင်ထဲမှာ မသိုးမသန်ဖြစ်ရင်း တိုက်ခန်းတံခါးကိုလှည့်ပြန်စွာဖွင့်လိုက်သည်။ အိပ်ထဲမှာလူသံမကြားရ။ သူကောင်မလေး၏ အိပ်ခန်းဆီသို့အလျင်အမြန်ပြေးသွားမိသည်။

ချစ်သူငှက်မလေး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ သူမီးဖိုဘက်သို့ပြေးသွားရှာမိပြန်သည်။ မတွေ့နောက် ရေချိုးခန်း တိုင်းလတ်

ဘယ်မှာမှရှာမတွေ့။

စောစောကပျာယာခတ်နေသည့် သူ့မှာ ယခုတော့တစ်စုံတစ်ခုကိုနားလည်သလိုလိုရှိနေရင်း ရင်ထဲမှာအက်ဆစ်တွေ ဆူပွတ်နေသလို။ ငရဲပိုးတွေဆူပွတ်နေသလိုခံစားလိုက်ရသည်။

သူ လေးကန်သောခြေလှမ်းများဖြင့်အိပ်ရာဘက်သို့ တစ်ခေါက်ပြန်သွားမိပြန်သည်။ ဘာသဲလွန်စတွေများထားခဲ့မလဲ။ ပေးခဲ့မလဲ။ စာတွေဘာတွေများရေးထားခဲ့လေမလား။

အိပ်ရာလေးကိုကြည့်မိတော့ သူရင်ထဲမှာနင့်ခနဲ။ မနေ့ညနေက သူစိတ်ရှုံးပေါက်ခဲ့သည်။ သူရင်ထဲသို့ စေတနာနုတ်ဆိုးကြီးဝင်ရောက်သောင်းကျန်းခဲ့သည်။

မျက်လုံးလေးပြူးပြီး ငြင်းဆန်ရုန်းကန်နေသည့် ချစ်သူအဖြူထည်မလေးကို သူ လက်ရုံးအားကိုးနှင့်အနိုင်ယူခဲ့မိသည်။

မကြည်ဖြူခင် အတင်းခူးဆွတ်စားသုံးမိခဲ့သည့် အချစ်သစ်သီးလေး။

အချိန်တန်လျှင် ... ခူးဆွတ်စားသုံးမည့်နတ်ပန်းအာသာဝတီလေးကို သူမိုက်ရိုင်းယုတ်မာစွာပင် ခူးဆွတ်ချေမှုမိခဲ့လေပြီ။

အသက်ဝိညာဏ်မဲ့သူလို လေးလံစွာပင် ကောင်မလေး၏ အိပ်ရာပေါ်သို့လူးလှဲပိလိုက်တော့ စိစွတ်နေသည့်ခေါင်းအုံးလေးက သူရင်ကိုနင်းဖျစ်ကြေမှုန့်စေခဲ့သည်။

တစ်ညလုံးငိုနေခဲ့သလား အချစ်လေးရယ်၊ သိပ်ပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲခဲ့သလားကွယ်။

ခေါင်းအုံးလေးကို ဆွဲယူလိုက်တော့မှ ခေါင်းအုံးအောက်မှ စာရွက်ကလေးကို သူတွေ့ရှိလိုက်ရသည်။ စာကလေးက သူ့ကို ဦးတည်ရေးထားတာတောင်မဟုတ်။

နာကြည်းစွာပွင့်အန်ထွက်ခဲ့သည့် သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ပုံးလွှမ်းနေသည့်စာ ...

လောကကြီးကိုငါပုန်းတယ် ...

လူတွေကိုငါရွံ့တယ် ...

ငါနတ်ဒေဝတာလို ကိုးကွယ်မြတ်နိုးမိခဲ့သူဟာလည်း ဘီလူးတစ်ကောင်ပဲ ... အသားစားကျူးတဲ့သူပဲ။ မင်းသား မျက်နှာပုံးကိုဆောင်းပြီး ပန်းပွင့်တွေကိုဝါးစားနေခဲ့တာ ဘယ်နှစ်ပွင့်ရှိပြီလဲ။

ငါဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ ...

ဒီလိုပဲ ငါ့အသွေးအသားကိုဆက်လက်ပြီး ယစ် ပူဇော်နေရမှာလား ...

ဒီဘဝကိုငါရွံ့မုန်းတယ် ...

ငါ့အတောင်ပံတွေကိုအချစ်ကရိုက်ချိုးခဲ့တယ်၊ ငါ့ခြေ ထောက်တွေကိုအချစ်ကထူးခတ်ခဲ့တယ် ...

အခုတော့ အချစ်ဆိုတာငါမယုံကြည်တော့ဘူး ...

ငါမယုံကြည်တော့တဲ့ ငါရွံ့မုန်းတဲ့အချစ်လှောင်အိမ် ကြီးထဲ ငါရုန်းထွက်သွားခဲ့ပြီ ...

စာလေးပြီးဆုံးသွားတော့ ကောင်းရွှေစင်၏မျက်လုံးအိမ်

မှ မျက်ရည်များပြည်လျှံတိုးတိုက်ကျလာခဲ့ပေပြီ။

အချစ်ရယ် မင်းနားလည်မှုတွေလွဲမှားသွားခဲ့ပြီကွယ်-
မင်းဘာသာပြန်တာလွဲမှားခဲ့တယ် ...

အချစ်ကိုနားမလည်တဲ့ အစိမ်းအရိုင်းလေးတစ်ယောက်ကို ငါပေးခဲ့တဲ့အချစ်သင်ခန်းစာကလည်း ကြမ်းတမ်းလွန်းပါတယ်။

စာကလေးကိုအိတ်ထဲထည့်ပြီး ချက်ချင်းပင်ကောင်းရွှေစင် အိမ်တံခါးပိတ် သော့ခတ်ခါ ကားနှင့်ရှာပုံတော်ဖွင့်ရသည်။

အဖြစ်နိုင်ဆုံးကတော့ သူကလေး သူ့အိမ်ပြန်မှာပဲ။ ကား ဂိတ်ကိုအရင်သွားပေးရမယ်။

ကားဂိတ်ပုစန်ထမ်းများကို သူအားလုံးသိပါသည်။ သူတို့ ကုမ္ပဏီ၏လုပ်ငန်းသဘောအရ ပစ္စည်းများအသယ်အဖို့လုပ်နေ ရသည်မဟုတ်ပါလား။

ပြီး ... နွေဦးဆိုတာ ထူးခြားသည့်ကောင်ချောလေးမို့ မြင်သည့်လူတိုင်း မှတ်မိနိုင်သည်။

သူ ကားဂိတ်မှဂိတ်စာရေးများကိုမေးလိုက်တော့ ...

“ဪ ... ဖြူဖြူထွားထွား ချောချောကောင်လေးလား။ ပြည်ကားနဲ့ပါသွားတယ် ဂျာကင်အနက်လေးနဲ့ပါ ဟုတ်ပါတယ် ၊ နာရီထွက်တဲ့ကားနဲ့ပါသွားတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်ညီလေးပါ စိတ်ဆိုးပြီးအိမ် ပြန်သွားလို့”

မလိုအပ်ဘဲရှင်းချက်တွေထုတ်ကာ ကောင်းရွှေစင် သူ့ကား

ကိုရိုးမလမ်းတွေဘက်သို့ဦးတည်လိုက်သည်။

နောက်ကလိုက်မည်။ ချစ်သူငှက်မလေးကို မရရအောင် တောင်းပန်ပြီး ရင်ခွင်ထဲမှာ တစ်သက်လုံးချုပ်နှောင်ထားတော့မည်။

ငါ့အတောင်ပံတွေကို အချစ်က ရိုက်ချိုးခဲ့တယ်။ ငါ့ခြေထောက်တွေကိုအချစ်ကထူးခတ်ခဲ့တယ်တဲ့ ...

အချစ်ရေ ...

အချစ်ဆိုတာ မင်းတွေထင်သလိုလေနီကြမ်းကြီးမဟုတ်ပါဘူးကွယ် ...

ကိုယ့်အချစ်တွေက မင်းဘဝတစ်ခုလုံးကို လုံခြုံအောင် အရိပ်ပေး၊ အသီးကျွေးမယ်ပင်ညောင်ညိုကြီးလိုပါပဲ။

ဒါတွေ မင်းကလေးသိအောင် ကိုယ်တစာစာရှင်းပြပါရစေဦးကွယ် ...

အယူခံဝင်ခွင့်လေးတော့ပေးသနားပါဦးအချစ်ရယ် ...

သူ ... ဟန်းဖုန်းဖြင့် သူ့အဖွဲ့သားများကိုဆက်သွယ်အသိပေးခဲ့သည်။ လုပ်ငန်းတွေကိုလည်း ညွှန်ကြားခဲ့ပါသည်။

“ကိုမိုးနောင် ... ကျွန်တော်ရန်ကုန်ပြန်ဆင်းသွားတယ်၊ ခင်များတို့အားလုံးကို တောင်းပန်တယ်ဗျာ၊ နွေဦးဟာ ကျွန်တော်ချစ်သူကောင်မလေးပါ။ ကောင်လေးစိတ်တစ်ဝက်နဲ့ ကောင်မလေးကို ကျွန်တော်မခွဲနိုင်လို့ ... ကောင်လေးပုံစံနဲ့ခေါ်လာခဲ့တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဘယ်သူနဲ့မှစကားပြောတာလည်း မကြိုက်

ရောတာလည်းမကြိုက်နဲ့ ကျွန်တော်အူတိုနေခဲ့တာ”

“ခုတော့ သူကလေးကျွန်တော့်အပေါ်နားလည်မှုတွေလွဲပြီး တစ်ယောက်တည်းပြန်သွားခဲ့တယ်၊ ကလေးသာသာအရွယ်လေးမို့ စိတ်မချလိုကျွန်တော်နောက်ကလိုက်သွားပြီ၊ လုပ်ငန်းအားလုံးစိတ်ချမယ်နော်၊ သူ့ကို အမြန်ဆုံးတွေ့အောင်ရှာပြီး ကျွန်တော်အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့မှာပါ၊ ဒီတစ်ခါတော့ မိန်းကလေးအသွင်နဲ့ ကျွန်တော့်ကောင်မလေးကို ခေါ်လာခဲ့မယ်”

ဖုန်းပိတ်ပြီး ကောင်းရွှေစင်ကားကို ဂရုတစိုက်မောင်းနှင်ခဲ့သည်။ ကားကြီးနှင့်ကားလေးပဲ။ မကြာခင်မီမှာပါ။ သို့သော် ဟိုင်းဝေးကားမောင်းနေကျကားကြီးများကလည်း ကားမောင်းကျွမ်းကျင်လှပါသည်။

သူ့လိုတစ်ခါတလေပဲ ခရီးဝေးမောင်းဖူးသည့်ကားလေးက ကားကြီးကိုမိအောင်မလိုက်နိုင်။

ကားကြီးက ၂ နာရီလောက်လည်း စောထွက်သွားသည်မဟုတ်ပါလား။

အလျင်လိုကာမှ အနေးဖြစ်။ အရေထဲ အုတ်သျှစ်ပင်ရောက်မှ ကားဘီးပေါက်သွားသဖြင့် သူမှာ ဘီးလဲရသေးသည်။ အချိန်ပုပ်တာပေါ့။

ပြည်သို့ရောက်သည်အထိ ကားကြီးကို သူမမီခဲ့။ ကားကြီးဝင်ချိန်နှင့် နာရီဝက်လောက်နောက်ကျပြီးမှ သူ ကားဂိတ်သို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။

ကားဂိတ်ရောက်သည်နှင့် နေဦးစီးသွားသည့်ကားနှင့် ကားသမားများကို သူ့အလောတကြီးလိုက်ရှာပြီးမေးရသည်။

“ဪ... ဖြူဖြူချောချောကောင်လေးထား။ ဘာဖြစ် တယ်မသိဘူးဗျ။ ကားမူးတာလားပဲ မသိဘူး။ ကားပေါ်က ဆင်း တော့ ယိုင်တိယိုင်ထိုးနဲ့ ကျွန်တော်တို့လည်း အကူအညီပေးမလို့ ပါပဲ။ အဲဒါသူ့ကိုသူ့အစ်ကိုတစ်ယောက်လာကြိုသွားတယ်”

“ဗျာ... သူ့အစ်ကိုဟုတ်လား။ သူ့မှာအစ်မတွေပဲရှိ တာပါ။ ပြည်မှာသူ့ဆွေမျိုးတွေမရှိပါဘူး”

“ဒါတော့ မသိဘူးလေဗျာ။ သူ့အစ်ကိုက သူ့ကိုတွဲခေါ် သွားသလို သူကလည်းလိုက်သွားတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့က ဘာ တတ်နိုင်မှာလဲ။ မိန်းကလေးဆိုလည်း စိုးရိမ်ရရဲ့... ခုတော့ ယောက်ျားလေးပဲဗျာ”

“ယောက်ျားလေးပေမယ့် တော်တော်ချောတဲ့ကောင်လေး ဗျာ”

သူတို့စကားများနားထောင်ရင်း ကောင်းရွှေစင် တောရွှေ့ ပြန်နေရသည်။ နာရီဝက်အတွင်း သူ့ငှက်ကလေး ဘာဖြစ်သွားနိုင် သလဲ။

သူ ကားသမားနှင့်ကားဂိတ်စာရေးများကို စိုးရိမ်တကြီး ပြောပြရသည်။

“အဲဒါ... မိန်းကလေးပါ။ ယောက်ျားလေးစိတ်ပေါက် နေတဲ့ ကျွန်တော်ညီမလေးပါ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် စိုးရိမ်

တကြီး ကားနဲ့တောက်လျှောက်မောင်းလာရတာပါ။ သံတွဲကနေ ပြည်အထိမောင်းလာရတာပါ။ ကားနံပါတ်ဖြစ်ဖြစ် လူကိုပဲဖြစ်ဖြစ် သိရင်ပြောပြကြပါဗျာ။ ကျွန်တော် လူပျောက်တိုင်ပြီး ရဲတွေနဲ့ ဖြန့်ရှာမှဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်”

သူ စိုးရိမ်မှုတွေနှင့်ဖျတ်ဖျတ်လူးနေတာမြင်မှ အားလုံး မျက်လုံးပြူးကုန်ကြတော့သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အဖြေရှာကြ မေးကြ ပြန်းကြနှင့်နောက်ဆုံးအဖြေတစ်ခုထွက်လာ ခဲ့သည်မှာ...

“ကားနံပါတ်က (---)ပါ။ အဲဒီကားကို ခဏခဏမြင်ဖူး လို့မှတ်မိတာ။ နေဦး ပိုင်ရှင်စုံစမ်းလိုက်ဦးမယ်”

သက်ဆိုင်ရာများသို့ ဖုန်းဆက်စုံစမ်းတော့ ကားပိုင်ရှင်ကို သိရသည်။

“ကားပိုင်ရှင်ကဦးသက်အောင်တဲ့၊ ()လမ်းမှာနေတယ်။ လူကတော့စီးပွားရေးသမားတစ်ဦးပဲ”

“ကျွန်တော်ရဲတိုင်မှနဲ့တူတယ်။ ရဲစခန်းတိုင်မှ ကျွန်တော် ညီမကိုအမြန်ဆုံးပြန်တွေ့နိုင်မယ်... ”

ပြည်မှာရှိတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းနိုင်လင်းထံသို့ဆက်သွယ်ပြီး ရဲစခန်းတိုင်ခိုင်းရင်း သတိပေးရသည်။

ကောင်းရွှေစင် ဦးသက်အောင်နေသည့်တိုက်သို့လိုက်သွား တော့ ည ၇နာရီခွဲပေပြီ။ တိုက်ထဲမှာလူတစ်ယောက်မှမရှိသလို တိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ကောင်းရွှေစင်ရင်ထဲပူလောင်လာလိုက်

သည်မှာ ချက်ချင်းပင်မူးမေ့လဲကျမတတ်။

သူ့မှာ ပြီးခဲ့သည့်ညကတည်းက တဆွေးဆွေး၊ တတွေးတွေးနှင့်အိပ်ရေးပျက်ခဲ့ရသည့်ကြားထဲ သည်နေ့ကျတော့ တစ်နေ့လုံး တစ်ယောက်တည်းကားမောင်းခဲ့ရသည်။

စိတ်ထဲမှာလည်း ပူပင်သောကတွေ၊ စိုးရိမ်ကြောင့်ကျမှုတွေကြောင့် လူက သတိလစ်လုံ့အောင်ပင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှပေပြီ။

သို့သော် . . . ကောင်းရွှေစင် မနားနိုင်သေး။ ချစ်သူကောင်မလေး ဘယ်မှာလဲ။ ဘယ်အရပ်မှာလဲ။ လူသတ်သမားတို့ရဲ့လက်မှာ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေနေရပြီလား။

သူ့အချစ်တွေကို တလွဲတွေးထင်ပြီး ဝေရာမဒုက္ခကြီးလို့ ထင်မှတ်ခဲ့သည့်ချစ်သူမလေးဟာ လူမုဆိုး၊ လူယုတ်မာတို့၏ လက်မှာ လက်ပစ်ကူးနေရရှာပြီလား။ အတွေးနှင့်ပင် လူတစ်ကိုယ်လုံးကြေပြည့်တော့မှာမို့ ကောင်းရွှေစင် အသိဉာဏ်တွေလည်းဆိတ်သုန်းနေရပေပြီ။

သူ အိမ်ရှေ့သို့ လူခေါ်ဘဲလ်နှိပ်လိုက်တော့ အိမ်ထဲမှလူတစ်ယောက်မျှထွက်မလာဘဲ တော်တော်ကြီးမားသည့်အယ်ဝေးရှင်၊ နှင့်အင်းခွေးစပ်ကြီးတစ်ကောင်သာ တဝုန်းဝုန်းနှင့်ရောက်လာခဲ့သည်။

ရပ်ရပ်ထဲကလိုလား . . . ။

မင်းသမီးလေးကို တိုက်ထဲမှာချုပ်နှောင်ထားပြီး ခြံထဲမှာ

ခွေးဆိုးကြီးတစ်ကောင်လွှတ်ထားတာလား။

တံခါးကိုလည်းဖွင့်ပေးမည်သူမရှိ။ ဝေရာမခွေးကြီးကလည်း မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်နယ် သွားဖြူကာ လျှာကြီးတန်းလန်းကျလျက်။

မီးတွေထိန်ထိန်လင်းနေသည့် လမ်းထဲခြံထဲမှာ ခြံတံခါးကိုသူ့အတင်းကျော်တက်လိုလည်းမဖြစ်။ တော်ကြာရဲလာဆွဲလိမ့်မည်။ တိုက်က ခြံနှင့်အလှမ်းဝေးသည့်အပြင် တိုက်ထဲမှာမီးရောင်ကခပ်မှိန်မှိန်။

ဘုရားရေ . . . ငါ့အချစ်ကလေးသွားပြီလား။

သူကလေး ဘာဖြစ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ပယောဂကြောင့်ဖြစ်ရတာမို့ ငါ့ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်။ ပြန်ပဲတွေ့ပါစေ။ ငါ့အချစ်ကလေး ငါ့ရင်ခွင်ထဲပြန်ရောက်လာပါစေ။

ခြံရှေ့မှာကားဘေးရပ်ပြီး ကောင်းရွှေစင်ဆွေဆွေခန့်မတတ်ခံစားနေရာမှ သူငယ်ချင်းနိုင်လင်းထံဆက်သွယ်လိုက်ပြန်သည်။

“နိုင်လင်း ရဲဌာနမှာအမှုသွားဖွင့်ပြီလား။”

“ဖွင့်နေပြီ အခု ငါစခန်းမှာ၊ သူတို့လည်းချက်ချင်းလှုပ်ရှားပါလိမ့်မယ်၊ ဒါထက် မင်းကောင်မလေးရဲ့ဓာတ်ပုံလေးဘာလေးများရှိသလား။”

“ဓာတ်ပုံတော့ပရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ပုံစံကိုပြောပြမယ်လေ၊ အသားဖြူတယ်၊ လူကထွားပြီး တော်တော်ထူးထူးခြားခြားရှင်

ကလေး။ မျက်ခုံးမျက်တောင်တွေထင်းပြီးကော့ကော့လေး။ နှာတံက ပေါ်တယ်ဆိုရုံပါ။ ကုလားတွေလို အထင်းကြီးမဟုတ်ဘူး။ နှုတ်ခမ်းကတော့အထူးခြားဆုံးပဲ။ ဟိုကွာ မွန်ရိုးလိုနှုတ်ခမ်းမျိုး။

တစ်ဘက်မှနိုင်လင်း စိုးရိမ်နေသည့်ကြားမှရယ်မိတော့မတတ်။ ဒါ အချစ်ဝေဒနာပြင်းထန်နေသည့် လူနာတစ်ယောက်ရဲ့အသံ။

“ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ ... ငါ ဆက်သတင်းပေးလိုက်မယ်”

“အေး ... ပြီးရင် မင်း ဦးသက်အောင်ရှိတဲ့ ()လမ်းထဲကအိမ်အမှတ် (၆၂) ကိုလာခဲ့ပါ။ ငါ အဲဒီအိမ်ရှေ့ထောင့်မှာ ကားရပ်ပြီး ခြံထဲကို အကဲခတ်နေတယ်”

“ရဲစခန်းတိုင်ထားပြီနော်။ မင်းဘာသာလုပ်ချင်ရာတွေ ဖွတ်လုပ်လို့ ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုတွေဖြစ်ကုန်ဦးမယ်။ မင်းဟာလေး အဲဒီတိုက်ခန်းထဲမှာရှိတာရောသေချာရဲ့လား။”

“ဘာမှမသေချာသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် ကားဂိတ်က ကားနဲ့ ပါတ်နဲ့ပိုင်ရှင်စာမည်လိပ်စာပြောလိုက်တာပဲ။ ငါကသူ့ကိုတွေ့ပြီး မေးချင်တာ။ ဘယ်လိုမှခြံတံခါးဖွင့်ပေးမယ့်သူမရှိဘူး။”

“ဧကစောင့် တိုင်ချက်ဖွင့်ပြီးရင် ငါလာခဲ့မယ်”

နိုင်လင်းနှင့်ဆက်သွယ်ပြီးသွားလျှင် ကောင်းရွှေစင် လမ်းတစ်ဘက်ရှိ မှောင်ရိပ်ကျသည့်ခြံထောင့်သို့ကားကိုရွှေ့ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ လူကဒီဘက်သို့လာပြီးခြံကိုပတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ခြံကအုတ်တံတိုင်းနှင့်ကာရံထားပြီး အထက်မှာသံဆူးကြီးတွေကာရံထားသည်။ သူကြားဖူးနားဝရှိပါ၏။ အချို့သူဌေးအိမ်တွေဟာ ခြံစည်းရိုးကိုလျှပ်စစ်ဓာတ်လွှတ်ထားသတဲ့။

လျှပ်စစ်ဓာတ်လွှတ်၊ မလွှတ် သူတစ်ခုခုနှင့်စမ်းသပ်ကြည့်မှဖြစ်မည်။ လက်ညှိုးနှင့်သွားထိလိုက်လျှင် ဓာတ်လိုက်သွားမှာလား။ စဉ်းစားမနေဘဲ ပိုးကောင်လေးတစ်ကောင် သံဆူးကြီးပေါ်သွားထိလိုက်သည်နှင့် ဖောက်ခွဲမြည်လွှင့်သံကားသည်ကိုမြင်လိုက်ရ၏။

လျှပ်စစ်လွှတ်ထားတာသေချာပြီ။

အိမ်ထဲသို့ ဘယ်လိုဝင်ရမလဲ။ ကောင်းရွှေစင်မှာ အသက်ရှူတွေပင်ကျပ်လာ၏။ သူ့နုလုံးသားတွေ ကောင်မလေးကို သနားရလွန်းလို့ နာကျင်နိုးချည်လှပေပြီ။

တစ်ယောက်တည်း မျောက်မီးခဲကိုင်မိသလိုဖြစ်နေရရင်း နိုင်လင်းအလားကို မျှော်နေရတာ သူ့အတွက် ကမ္ဘာအသစ်ပျက်အသစ်ပျက်စောင့်နေရသလို ခံစားနေရသည်။

သည်စဉ် ...

သူ့ကားနားသို့ နိုင်လင်းကားနှင့်အတူ ရဲပိုင်ယာလက်ကား၊ ပါရောကီရှိလာခဲ့လျှင် ကောင်းရွှေစင်၏တင်းထားရသည့်မိတ်တွေလျော့ကျလှလှ။

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လွန်းသည့်မို့ လူကမျှတီပု၊ဝေ။ သို့ပေမယ့် သူ့အနားမယူတာ။ ချစ်သူသတင်းဝကားလေးမကြားရလေသည်။

www.burmeseclassic.com

မို့ ယခုနေ့ သေမင်းကလာခေါ်မည်ဆိုတောင် သူမလိုက်။ သေရ မှာမဖြောင့်သေး။ ဒါတွေ ချစ်သူလေးသိပါစေ။

“ကဲ ... လာ ကျွန်တော်တို့ရှာဖွေပုံစံနဲ့ဝင်ရှာကြမယ်၊ ကျန်တဲ့အဖွဲ့တွေလည်း မြို့ထဲကိုဖြန့်ရှာနေကြတယ်၊ ဒီမှာတော့ ဖြစ်နိုင်ချေအများဆုံးမို့ ပစ်မှတ်အနေနဲ့အရင်ဆုံးဝင်မယ်၊ ကျန်တဲ့ အဖွဲ့သားတွေလည်း အိမ်ရှေ့နဲ့အိမ်နောက်ကိုဝိုင်းထားကြမယ်”

ရဲဝိုင်းယာလက်ကားတစ်စီးလုံး ဦးသက်အောင်၏ခြံကိုရှေ့ နှင့်နောက်ဝိုင်းထားလိုက်ကြပြီး ရဲအရာရှိနှစ်ယောက်က ခြံမှ လူခေါ်ဘဲလ်ကိုနှိပ်လိုက်သည်။

သူတုန်းကအတိုင်းပါပဲ။ မည်သူမျှထွက်မလာ။ မည်သည့် တန်ပြန်မှုမှမရှိ။ လျှပ်စစ်ဘဲလ်ကို ၃- ၄ ခါနှိပ်လည်း မည်သည့် ထူးခြားချက်မှမရှိ။

ရဲအရာရှိကြီး လူဝသလောက်စိတ်တိုချေပြီ။

“ကဲ ... အော်လံနဲ့အော်ပြီးအသံပေးရတော့မယ်”

“ပတ်ဝန်းကျင်တော့ ထိတ်လန့်ချောက်ချားမှာပဲ၊ ညဉ့်နာရီ ထိုးတော့မယ်”

အချိန်တွေက တဖြည်းဖြည်းအိုရင့်လာသလို ကောင်းရွှေ စင်၏ ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံးလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့်အပူချိန်တွေ တိုးလာ၏။

သံမဏိကိုပင်အရည်ပျော်စေတော့မတတ် သူရင်တပြင် လုံးပူလောင်နေခဲ့ချိန်။

ရဲအရာရှိက အော်လံနှင့်အော်ပေတော့သည်။

“ဦးသက်အောင် ခင်ဗျားတို့အိမ်ကို ကျုပ်တို့အားလုံးဝိုင်း ထားကြပြီ၊ ခင်ဗျားအပြင်ထွက်လာခဲ့ပါ”

သုံးခါအော်လည်း အထဲမှအသံထွက်မလာ။ ဘာအရိပ် အယောင်မှလည်းမတွေ့ရပေ။

“ဟ ... အထဲမှာ လူတွေတောင်ရှိရဲ့လား။ တံခါးကို ဖျက်ဝင်ရကောင်းမလားပဲ”

ဦးသက်အောင်တို့အိမ်က လူနေကျပါးပြီး ခြံဝန်းကျယ်ကြ သည်မို့ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ်အလှမ်းကွာဝေးပါသည်။

သည်စဉ် ... အပြင်ဘက်မှကားတစ်စီး ဝင်ရောက်လာပြီး ခြံရှေ့မှာရပ်သည့်အတွက် သူတို့အားလုံးအကဲခတ်နေကြသည်။

ထိုလူကလည်း ခြံရှေ့မှာကား ၃စီးနှင့်ရဲများကိုစုစုဝေးဝေး တွေ့လိုက်ရလျှင် မေးမြန်းနေပါလေ၏။

“နောင်ကြီးတို့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲခင်ဗျာ၊ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဦးသက်အောင်နဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဪ ... ဦးသက်အောင်ဆိုတာ ကျွန်တော်ပါ၊ ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲခင်ဗျာ”

ဘာမှမသိနားမလည်သလို အိုက်တင်ကောင်းလှသည့် ဦးသက်အောင်ထံ ကောင်းရွှေစင် လျင်မြန်စွာချဉ်းကပ်လာခဲ့ပြီး သူရင်ဘတ်အင်္ကျီစကိုဆွဲဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ကောင်းရွှေစင်အသွင်

က ကမူးရှူးထိုး။

“ခင် ... ခင်ဗျား ဘာမသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလဲ ကျုပ် ကျုပ်ညီမလေး ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်ကိုရောင်းစားလိုက်ပြီလဲ၊ ဘယ်မှာဝုတ်ထားလိုက်ပြီလဲ၊ ခင်ဗျားမှာ စာနာစိတ်မရှိဘူးလား။ ခင်ဗျားမှာလူစိတ်မရှိဘူးလား။ တောက် နွေဦးသာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ခင်ဗျားကိုကျုပ်အရင်ဆုံးသတ်မယ်”

လူကအားမရှိသည်မို့ ဦးသက်အောင်ကို ဒေါသတကြီး ကြိမ်းမောင်းရင်းနှင့်ပင် ကောင်းရွှေစင်မိုက်ခနဲဖြစ်ကာ သတိလစ်လဲကျသွားတော့သည်။

တောင်းရွှေစင်သတိရတော့ ဆေးရုံမှာ ရောက်ရှိနေပေသည်။ ဆေးရုံတင်ပေးမှာ သူ့ကိုဒရပ်တွေဘာတွေချိတ်ချက်သား။ သူ့အနားမှာတော့ နိုင်လင်းနှင့်ရဲအရာရှိဝဝကြီး။

သူတို့မျက်နှာတွေဖိုးငိုတကြီး။ ကောင်းရွှေစင်ဆေးရုံတင်ပေါ်မှ ငေါက်ခနဲထထိုင်မို့ကြီးစားပေမယ့် နိုင်လင်းနှင့်ရဲအရာရှိက သူ့ကိုဖိထားခဲ့ကြသည်။

“ပြော ... ပြောကြပါဦး သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါ့ချစ်သူလေး ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲကွာ။ သူ့ကိုရှာလို့ရောတွေပြီလား”

“တွေ့တော့တွေ့ပြီ ဒါပေမယ့် ... ”

“ဘာ ... ရှင်းရှင်းပြောပါကွာ၊ နွေဦးဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းထင်သလိုပေါ့လေ၊ ကောင်မလေးကို သူတို့ရောင်းစားလိုက်ကြတာ၊ အဲဒီလက်ထဲကမနည်းပြန်ခေါ်လာရတယ်”

“သူ ... ဘာဖြစ်သေးလဲဟင်၊ အရိုက်အနှက်ခံရသေးလား၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးနော် နိုင်လင်း၊ ငါ့ကောင်မလေးဘာမှ

မဖြစ်ပါဘူးနော်"

ကောင်းရွှေစင်က ကမူးရှူးထိုး။ ရဲအရာရှိကြီးကတော့ ဘာတစ်ခွန်းမှဝင်မပြောချေ။ နိုင်လင်းတစ်ယောက်တည်းသာ မျက်စိမျက်နှာပကောင်းစွာ သူ့ကိုစကားပြောနေခဲ့၏။

"တကယ်လို့ တစ်ခုဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင်ရောကွာ၊ သူ့ကို ကယ်ထုတ်နိုင်တာ အခုလေးမှပဲနော်"

ကောင်းရွှေစင်အလန့်တကြားနှင့် ဆေးရုံခံရုံမှာရှိကိုလှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ ည ဆယ်နှစ်နာရီ။

အိုး သန်းခေါင်အချိန်။

သန်းခေါင်ထက် ညဉ့်နက်ခဲ့သလား။ ငါ့ချစ်သူလေး။ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ။

သူ့အပေါ်မှာမုန်းတီးနာကြည်။ အချစ်ဆိုတာအပေါ်မှာ မုန်းတီးနာကြည်းသွားခဲ့သည့် ချစ်သူလေး။

လောကကြီးနှင့်လူတွေအပေါ် အယုံအကြည်ကင်းမဲ့နေခဲ့ သည့် သူ၏ချစ်သူမျက်နှာငယ်မလေး။

"ငါ ... ငါ ... သူ့အပေါ်ခွင့်လွှတ်ကြည်ဖြူနိုင်ပါတယ် ကွာ၊ သူ့ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ဘယ်ဘဝပဲရောက်ခဲ့ရောက်ခဲ့ ငါ့သူ့ ကိုအရမ်းချစ်တယ်၊ သူတစ်ခုဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင် အဲဒါငါ့ကြောင့် ငါ့တာဝန်ပဲ၊ ငါခေါ်ခဲ့တဲ့ ငါတာဝန်ယူခဲ့တဲ့ချစ်သူလေးပါ။ ငါ ငါ့သူ့ကိုတွေ့ချင်တယ်ကွာ၊ ငါ့ဆီခေါ်လာခဲ့ပေးပါ။ အားငယ် ကြောက်ရွံ့နေမယ့် ... ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်ထိတ်လန့်ရွံ့ရှာနေမယ့်

ငါ့ချစ်သူလေးကို ငါအားပေးပေးမပါရစေ"

သူ့အသံကအားမာန်အပြည့်။ လူက လူပင်ပန်း၊ စိတ်ပင် ပန်းလွန်းသောကြောင့် အားအင်ချည့်နဲ့နေပေမယ့် နွေဦးအပေါ် ထားရသည့် စေတနာ၊ အကြင်နာတို့ကြောင့် အသံခွန်အားနှင့် ပြည့်စုံနေရပါသည်။

"အေး ... ဒါဆိုလည်း ငါ သူ့ကိုခေါ်လာခဲ့မယ်၊ သူ မင်းကိုမတွေ့ရဲလို့ အခန်းအပြင်မှာစောင့်နေရတာ"

"ဪ ... အခန်းအပြင်မှာလား"

"ဟုတ်တယ် ..."

နိုင်လင်း သူ့အခန်းအပြင်ဘက်သို့ထွက်ခေါ်နေစဉ် ရဲအရာ ရှိကြီးကလည်း သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီးပြန်ဖို့ပြင်လေ၏။

"ကဲ ... ကိုကောင်းရွှေစင် လောလောဆည်တော့ ကျွန်တော့်တာဝန်တွေလည်းပြီးဆုံးပါပြီ၊ ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ရဲအရာရှိကြီးခင်ဗျာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ"

အားလုံးထွက်သွားချိန်တွင် သူ့အထူးခန်းတံခါးလေးဖြည်း ညင်းစွာပွင့်ဟလာခဲ့ပြီး နွေဦးသူ့အနားသို့တရွေ့ရွေ့ချဉ်းကပ်လာ ခဲ့သည်။

သူမအသွင်က တကယ်ကိုနူးနူးညံ့ညံ့လေး။ ဘောင်းဘီ ရှည်သက္ကလပ်အကွက်အညိုလေးနှင့် ရယ်ဒီမိတ်အင်္ကျီအဝါနုလေး ကြောင့် ယောက်ျားလေးနှင့်လုံးဝမတူတော့ ...

သူ ချစ်သူလေးကိုငေးကြည့်နေမိသည်။ မယ်ဒုက္ခလေး။ ဒုက္ခတွေအကြီးအကျယ်ရောက်ခဲ့သည့်ကောင်မလေး။

သို့သော် ဝင်းနုဖြူဥနေသည့် မျက်နှာနုနုလေးမှာ ဘာဒဏ်ရာမှမတွေ့။ နှုတ်ခမ်းနီနီ၊ နုနုလေးမှာလည်း ဘာဒဏ်ရာမှမရှိ။ အဲ သူငဲ့ခဲခဲ့လို့ သွေးခြည်ဥနေသည့် နေရာလေးမှတစ်ပါး။

တကယ့်ကို စင်းလုံးချော နုနုဖတ်ဖတ်လေး။ တကယ်လို့ များစွာစဉ်းလဲတွေရဲ့ လက်ထဲသာ တစ်နာရီလောက် ကျရောက်ခဲ့ရင်တောင် သူကလေးဟာ ယခုလိုခလုတ်မထိ၊ ဆူးမငြိခဲ့သည့် ရုပ်ဟုတ်မှာမဟုတ်တော့။

ခွေးတွေဝိုင်းဆွဲခံရသည့် ယုန်ကလေးလို စုတ်ပြတ်သတ်သွားရှာမှာပဲ။

“နွေဦးလေး ပင်းဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

သူကလေးက ရှက်ပြုံးလေးနှင့် “အင်း” ... တဲ့။ “ဒါဆို ... ကိုကိုကိုပြောပြလေ၊ မင်းဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ ကိုကိုအရမ်းစိုးရိမ်ခဲ့ရတယ်ကွာ၊ မင်းသိပ်ဆိုးတာပဲနော်”

နွေဦး ... ကိုကို ခုတင်ဘေးရှိ ထိုင်ခုံလေးမှာဝင်ထိုင်တော့ သူက သူမ၏ခေါင်းလေးကိုထွေးပွေ့ထားခဲ့၏။ နွေဦး ဘာမှရှင်းမပြရသေးခင် သူ့အခန်းထဲသို့ ဦးသက်အောင်နှင့် အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ ခပ်ဝဝ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက ချောချောခန့်ခန့်။ စိန်နားကပ်ပြုံးပြုံး ကြိုးနှင့်ဆွဲကြိုးကြီးအထင်းသာ။

ကောင်းရွှေဝင် နားပလည်နိုင်စွာနှင့်ပြုံးကြည့်နေခဲ့လျှင် အန်တီကြီးကစတင်စကားပြောခဲ့သည်။

“အန်တီနာမည်က ဒေါ်စိန်စိန်မေပါ။ နွေဦးနဲ့လမ်းမှာကား အတူစီးခဲ့တဲ့သူ ...”

ကောင်းရွှေဝင် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ နားထောင်နေရ၏။

“လမ်းမှာလူလည်နှစ်ကောင်က နွေဦးရေပုလင်းနဲ့သူတို့ရဲ့ရေပုလင်းကိုလဲခဲ့ပြီး ဆေးခပ်ခဲ့တယ်လေ”

“ဟင် ...”

“အဲဒါကြောင့် ပြည်ရောက်ခါနီးကျတော့ ကောင်မလေး ဖက်ကျိုးကျလာပြီး ပုံပဲပျက်လာတယ်၊ အန်တီက ရဲအရာရှိကတော်ပါပဲကွယ်၊ ဒါ ဘာဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ရိပ်မိတယ်၊ မှောက်ကနှစ်ကောင်ကို မသိတာဘူး။ အန်တီထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ပြည်မှာကားဆိုက်တော့ သူတို့က နွေဦးကိုကူသလိုလို ညီသလိုလို နဲ့ဆနားကပ်လာတဲ့အချိန် ... အန်တီကပဲ လက်ဦးမူရယူပြီး ခေါ်လာခဲ့လိုက်တယ်”

“ဒါနဲ့ ဦးသက်အောင်က ...”

“ကျွန်တော်က အန်တီတူပါ။ အန်တီကို လာကြိုတာလေ အန်တီကပစ္စည်းတွေရွေးနေတုန်း နွေဦးကိုကျွန်တော်လက်ထဲသပ်လိုက်တော့ သူ့ကိုတွဲပြီးကားထဲခေါ်သွားရတယ်၊ ကားဂိတ်ကလူ

တွေက အန်တီနဲ့ကျွန်တော့်ရဲ့ပတ်သက်မှုကို မသိကြဘဲ နွေဦးကို ကျွန်တော်ခေါ်သွားတာပဲဖြစ်ကြတော့ ဇာတ်လမ်းကရှုပ်သွားတာ"

"ဪ . . . ဒါဆိုကျွန်တော်တို့အိမ်ထဲကိုခေါ်တော့ ခင်ဗျားဘယ်ရောက်နေတာလဲ"

"အိမ်ထဲမှာ လူမရှိဘူးလေ၊ ခင်ဗျားကောင်မလေးက ဆေးတွေအများကြီးခပ်ခံထားရတာဆိုတော့ ဖက်ကုန်းပြီးရုပ်ပျက် ဆင်းပျက်ဖြစ်နေလို့ဆေးခန်းကို တန်းခေါ်သွားခဲ့ရတယ်၊ ဆေး လွန်လို့ လူကအန္တရာယ်ဖြစ်တော့မယ်လေ"

"အဲဒီတုန်း မောင်ရင်က ရဲတိုင်ဘာတိုင်ဆိုတော့ အိမ်ကို ရဲတွေဝိုင်းပြီး ကျွန်တော့်မှာမနည်းဖြေရှင်းလိုက်ရတယ်၊ အန်တီနဲ့ဆရာဝန်က "သက်သေခံလို့ပေါ့ဗျာ မဟုတ်ရင်မလွယ်ဘူး။ လူတစ်ဘက်သားကိုကူညီရတာမလွယ်ပါလားဗျာ"

"ဒီလိုမပြောပါနဲ့ငါတူရယ် . . . ကိုယ်ကယ်လိုက်လို့အမျိုး ကောင်းသမီးလေးတစ်ယောက် အန္တရာယ်လွတ်ကင်းတယ်ဆို လည်း မကလာရုံပြီး ကုသိုလ်အများကြီးရပါတယ်ကွယ်"

"ဒါဆို ကျွန်တော်အနူးညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ . . . ကျွန်တော်ကြားရတဲ့ သတင်းတွေကြောင့်အရမ်းစိုးရိမ်ပြီး"

"သတိလစ်လဲကျသွားတာသာကြည့်ပါတော့၊ ခင်ဗျား ကောင်မလေးကိုတော်တော်ချစ်တာပဲနော်"

ကောင်းရွှေဝင် ဘာစကားမှပြန်မပြောတော့ဘဲ နိုင်လင်း ပြောသည့်စကားများကိုသာ ပဟေဠိဖြစ်နေလျှင် စောစောက

ဘာတစ်ခွန်းမှမပြောခဲ့သည့်နွေဦးက ဝင်ရောက်ရှင်းပြခဲ့သည်။

"ကိုကိုကိုနွေဦးအရမ်းစိတ်နာခဲ့တာလေ၊ ပြီးတော့ ကိုကို ချစ်တာလည်းမယုံဘူး၊ ဒါကြောင့် ကိုနိုင်လင်းကနွေဦးသိအောင် သက်သေပြခဲ့တာ၊ ကိုကိုစိတ်ရင်းတွေအားလုံးကို နွေဦးသိပါပြီ၊ နားလည်ပါပြီ"

ကောင်းရွှေဝင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပိတ်ဖြစ်နေရလျှင် ဦးသက်အောင်နှင့်ဒေါ်စိန်စိန်မေက သူတို့ကိုနှုတ်ဆက်ကာပြန် ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။

အခန်းထဲမှာလည်း မည်သူမျှမရှိတော့သည်နှင့်ကောင်းရွှေ ဝင် ဆရာဝန်တွေသွင်းပေးထားသည့်ဒရပ်(ပ) ကိုဆွဲဖြုတ်ပစ်ပြီး နွေဦး၏လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို သူ့လက်နှစ်ဖက်နှင့်နွေထွေးစွာ ဆုပ်ကိုင်လေ၏။

"အို . . . ကိုကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ"

"ဒရပ်(ပ)မလိုတော့ဘူးလေ၊ အချစ်နဲ့ နားလည်မှုတွေရ သွားပြီမို့ အားလုံးအိုကေသွားပြီ၊ လူမမာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ကြက်ဥ စားမယ်၊ ငှက်ပျောသီးဖီးကြမ်းတွေတစ်ဖီးပြီးတစ်ဖီးစားမယ်"

"ကိုကိုဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ"

"အားရှိအောင်လေ၊ ကိုကိုအားရှိမှဖြစ်မှာ သံတွဲကိုကား ပြန်မောင်းရဦးမယ်"

ကောင်းရွှေဝင် နွေဦး၏ လက်ကလေးများမှတစ်ဆင့် မျက်နှာလေးကိုဆွဲနိပ်ယူလိုက်လျှင် နွေဦးမျက်စောင်းလဲ့လဲ့လေး

ထိုးလေသည်။

“ကိုကိုလွန်ပြီနော်၊ ဒဏ်ရာကျက်သေးတာမဟုတ်ဘူး”

“အင်း ... ဘာဒဏ်ရာလဲ၊ ဟို ဒဏ်ရာလား”

နှုတ်ခမ်းလေးကိုလက်ညှိုးနှင့်ထိပြီး ကောင်းရွှေစင်မျက်နှာ ပူစွာမေးလျှင် နွေဦးနှုတ်ခမ်းလေးစုလေ၏။

“နလုံးသားထဲကဒဏ်ရာလေး နွေဦးကိုပရမ်းပတာချစ်ခဲ့ပြီး ဒေါက်တာ့နောက်ကိုလိုက်သွားတာ အရမ်းခံစားရတယ်၊ မိန်းမတွေကို ဘာမှတ်နေလဲ၊ အဲဒီလိုမခန့်လေးစားလုပ်ရင် ခြေသုတ်မှဆိုး ပြေစွယ်ကျိုးလိုမိန်းမတောင် အစွယ်ပြန်ထွက်တယ် သိလား”

ကောင်းရွှေစင်လည်း ကိုယ့်အမှားကိုယ်သိမြင်ပြီးသားမို့ နွေဦးကိုတောင်းပန်ဖို့ဝန်မလေးပါ။

“ကိုကိုလည်းအားနာလို့ အိပ်ခန်းထဲဝင်လာပြီး အခြစ်မှန်တွေမသေမသပ်နဲ့ပေါ့ကုန်မှာစိုးလို့သာလိုက်သွားရတယ်၊ စိတ်မကောင်းပါဘူးချစ်လေးရယ်၊ ဒီတစ်ခါ နွေဦးကိုမထိလေးစားမလုပ်တော့ဘူးနော် တစ်ညသုံးခါလောက်”

ကော့ကိုတန်းလန်းဖြတ်ထားပြီး သူ ... မချီမချစ် မျက်နှာဖြစ်နေလျှင် နွေဦးမျက်နှာလေးရဲကာ လူမဟာကိုတအားထုတော့သည်။

“အား သေပါပြီ၊ ကိုကိုပြောတာတစ်ညသုံးခါပြီးချမှန်း လို့ပြောတာပါ၊ ခဏ္ဍမလေး ငါသနာပါရာလျှောက်တွေ့နေပြီ”

“သံတွဲတော့ ပြန်မလိုက်တော့ဘူး ကိုကိုရယ်...၊ နွေဦး စစ်ကိုင်းပဲပြန်တော့မယ်”

“ဟာ ... ဘယ်ရမလဲ၊ နွေဦးနဲ့ကိုကိုက လင်မယားဖြစ်ခဲ့ပြီလေ၊ အတူနေရမှာ အပြန်ဆုံးလက်ထပ်ရမှာ ...”

သူရှင်းပြလျှင် နွေဦးစိတ်ညစ်သွားပုံလေးကချစ်စဖွယ်၊ ဆင်ခြေပေးပုံလေးကိုကြည့်ပြီး ...

“နွေဦးငယ်သေးတယ်၊ ယောက်ျားမယူချင်သေးဘူးတဲ့”

“ခုမှငယ်လို့မရတော့ဘူး၊ ကျောင်းအစ်မ၊ အခြေအနေက ရှေ့ပဲဆက်ရတော့မှာ ဒီတော့ကိုကိုဆေးရုံဆင်းရင်ရန်ကုန်ပြန်မယ်၊ ဖေဖေနဲ့မေမေကိုအကျိုးအကြောင်းပြောပြီး စစ်ကိုင်းသွားနားဖောက်ကြ၊ လက်ထပ်ကြမယ်ကွာ ... နော်”

ယခုမှ နွေဦးဆင်ခြေမတတ်နိုင်တော့ပါ။ ဒါတောင်မကျေမနပ်နှင့် ကလေးလို စုပ္ပစုပ္ပ။

“ကောင်းတယ် မေမေတို့လုပ်ပုံကြောင့် မိုင်းကောင်း ကျောက်ဖိရုံတင်မဟုတ်ဘူး”

“ဆက်ပြောလေ ... လူပါအဖိခံရပြီလို့”

“အာ ... ကိုကိုလူညစ်ကြီး၊ ... အားကြီးညစ်တယ်” နွေဦး လူမဟာရင်ဘတ်ကို တခုနဲ့တခုထုနေတော့ အခန်းအပြင်မှ နိုင်လင်း တံခါးကိုဟပြီး သတိပေးသည့်ပုံကပြုံးပြုံးကြီး

“ဟေ့ကောင်တွေ ဒါဆေးရုံဆိုတာလည်းသတိကြီးမင်းတို့ဘာသာ ပေလီဘန်ဂလိုပေါ်ကျမှ ကံချင်သလိုကြီး”

ကြားထဲက ငါအားကျ . . . အဲလေ မျက်နှာပူတယ်"

သည်တော့မှ ကောင်းရွှေစင်နှင့်နွေဦးတို့ တစ်ယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ကြည်နူးစွာရယ်မောရင်း ရင်ထဲမှာ
အချစ်တွေစကြာဝဠာကြီးလောက်တိုးပွားလာခဲ့ကြသလို။ ။

BURMESE
CLASSIC

ကြယ်စင်ပျားဝေ

26-2-2010